

ТРИЛЪР

ДУШН КУНЦ

1

ЛОШО
МЯСТО

ДИЙН КУНЦ ЛОШО МЯСТО ЧАСТ I

Превод: Жана Димитрова, Вера Георгиева

chitanka.info

Франк Полард се страхува да заспи.

Всяка сутрин щом се събуди, той открива по нещо странно — мистерия, която го измъчва до смърт.

В опитите си да я разгадае, Франк наема двама частни детективи. Но само едно момче с паранормални способности предполага къде ще свърши всичко — в ужасяващото място, откъдето никой не се завръща.

Учителите често влияят върху живота ни повече, отколкото осъзнават. От дните в гимназията до днес съм имал преподаватели, на които завинаги ще остана благодарен не само заради това, на което ме научиха, а и заради това, че ми дадоха безценни примери на посветеност, отзивчивост и благородство на духа, създали ми непоклатима вяра, че човешкият вид в основата си е добър. Тази книга се посвещава на:

Дейвид О'Брайън

Томас Дойл

Ричард Форсайт

Джон Боднар

Карл Камбъл

Стив и Джийн Хърнишин

„Своя собствена гледка вижда
всяко око,
съвсем различна песен чува
всяко ухо.

На всеки в неспокойното сърце
една резка
по нещо лошо, срамно ще
разкрие.

Тук странни демони в човешки
образи се крият
и пребивават те на ада в
долините.

Но и в сърцето на нещастний
звяр
надигат се понякога любов и
доброта.“

„Книга
на
преброените
тъги“

1

В безветрената и необичайно тиха нощ уличката приличаше на изоставен и закътан плаж в центъра на ураган, отдъхващ между отминала и приближаваща буря. В неподвижния въздух се долавяше слаб мирис на дим, въпреки че дим не се виждаше.

Проснат по очи върху студения тротоар, Франк Полард не се размърда, когато дойде в съзнание. Чакаше с надеждата, че объркването му ще се разсее. Премигна и се опита да се съсредоточи. Пред очите му сякаш имаше завеса. Пое дълбоко хладен въздух, усети невидимия дим и се смръщи от парливия му вкус.

Сенки се мерзелееха като облечени с мантии фигури, тълпящи се около него. Постепенно погледът му се проясни, но на слабата жълтеникава светлина, идваща нейде отзад, не можеше да се види много. Огромна кофа за боклук се очертаваше толкова смътно на седем-осем стъпки от него, че за миг му се стори неизказано странна, досущ като творение на чужда цивилизация. Франк дълго я разглежда, преди да осъзнае какво представлява.

Не знаеше нито къде е, нито как се е озовал там. Каза си, че едва ли е бил в безсъзнание повече от няколко секунди, тъй като сърцето му биеше така, сякаш само преди миг бе тичал, за да спаси живота си.

„Светулки по време на буря...“

Фразата прониза съзнанието му, но той нямаше представа какво означава. Когато се опита да се съсредоточи и да я проумее, тъпа болка се разпростря над дясното му око.

„Светулки по време на буря...“

Франк тихо изстена.

Една от многото сенки между него и кофата се размърда. Блестящи зелени очички го загледаха със студен интерес.

Уплашен, той се надигна на колене. Изтръгналият се от гърдите му неволен вик приличаше повече на приглушено стенание на бамбукова свирка, отколкото на звук, издаван от човек.

Зеленоокото същество презглава хукна нанякъде. Котка. Най-обикновена черна котка.

Франк се изправи, олюля се замаяно и едва не се спъна в някакъв предмет, оставен на асфалта до него. Предпазливо се наведе и го вдигна. Беше пътна чанта от мека кожа — добре натъпкана и изненадващо тежка. Предположи, че е негова. Не можеше да си спомни. С чантата в ръка се отправи към ръждясалата кофа и се облегна на нея.

Погледна назад и забеляза, че се намира между редици двуетажни блокове. Всички прозорци бяха тъмни. Колите на обитателите кротуваха в покрити гаражни клетки. Жълто-зелената, странно дразнеща светлина идваше от улична лампа в края на редицата, макар че повече приличаше на отблясъците на огън, отколкото на луминесценцията на нажежена електрическа крушка, и беше твърде слаба, за да озари напълно алеята, където стоеше той.

Когато учестеното му дишане се успокои и ударите на сърцето му се забавиха, изведнъж осъзна, че не знае кой е. Знаеше, че се казва Франк Полард, но това беше всичко. Не знаеше на колко години е, с какво си изкарва прехраната, откъде идва, къде отива или защо. От ужас дъхът му секна, после пулсът му отново се ускори и той бързо издиша.

„Светулки по време на буря...“

Какво, по дяволите, означаваше това!

Болката над дясното му око си запробива път през челото му.

Трескаво се огледа наляво и надясно. Търсеше познат предмет или обект — каквото и да е, някаква котва в един свят, станал изведнъж твърде странен. Когато нощта не му предложи нищо, за да го успокои, той се обърна към самия себе си и отново затърси отчаяно, но собствената му памет бе по-тъмна и от алеята.

Постепенно усети, че мирисът на дим е изчезнал, заменен от слабата, но отвратителна миризма на загниващ в кофата боклук. Вонята, загатваща разложение, го изпълни с мисли за смъртта и сякаш смътно му напомни, че той бяга от някого или от нещо, което искаше да го убие. Когато се опита да си спомни защо бяга и от кого, не успя да осветли повече този отрязък от паметта си. В действителност усещането му като че ли се основаваше по-скоро на някакъв инстинкт, отколкото на истински спомен.

Полъхна го вятър. После отново настъпи спокойствие, сякаш мъртвата нощ се беше опитала да се върне към живот, но ѝ се бе удал само един треперлив дъх. Смачкана на топка хартия, понесена от вятъра, изшумоля по тротоара и спря до обувката му.

Последва нов порив.

Хартията изчезна нанякъде.

Отново пълно безветрие.

Нещо ставаше. Франк усещаше, че тези мимолетни пориви на вятъра имат някакъв заплашителен източник, някакво злокобно значение.

Незнайно защо беше сигурен, че след миг ще бъде смачкан от огромна тежест. Вдигна поглед към ясното небе, към студената и черна пустота на вселената и към злостната яркост на далечните звезди. Ако нещо се спускате към него, то той не можеше да го види.

Нощта въздъхна още веднъж. По-силно този път. Дъхът ѝ беше пронизващ и влажен.

Той носеше маратонки, къси бели чорапи, дънки и синя карирана риза с дълъг ръкав. Нямаше яке и изведнъж му стана студено. Въздухът не беше мразовит, просто умерено хладен. Но в него самия имаше студенина, някакъв смразяващ страх и той неудържимо трепереше от хладната милувка на нощния въздух и този вътрешен мраз.

Вятърът замря.

Нощта притихна.

Убеден, че бързо трябва да се махне оттук, Франк се отблъсна от кофата и се заклатушка по алеята. Без определена посока, тласкан единствено от чувството, че това място е опасно и че безопасността, ако такава наистина можеше да бъде намерена, е другаде, той напусна окръжността, осветявана от уличната лампа, и потъна в мрака.

Вятърът отново се надигна, този път придружен от едва доловимо тайнствено изсвирване, подобно на далечната музика на флейта.

След няколко стъпки, когато походката му стана стабилна и очите му свикнаха с нощната тъмнина, Франк стигна до някакъв кръстопът. Отляво и отдясно имаше порти от ковано желязо.

Опита лявата. Беше отключена. Пантите изскърцаха и той се намръщи. Надяваше се звукът да не е бил чул от неговия преследвач.

Досега не бе видял никакъв неприятел, но вече не се съмняваше, че го преследват. Знаеше го със същата сигурност, с която заекът разбира, че в полето има лисица.

Вятърът отново сърдито го тласна в гърба и музиката от флейта, макар едва доловима, пак го настигна. Прониза го и засили страха му.

Алеята, започваща зад черната желязна порта, бе оградена от переста папрат и храсти и се простираше между две редици двуетажни блокове. Франк тръгна по нея и се озова в правоъгълен вътрешен двор, осветяван от нисковатови предохранителни лампи, поставени в четирите му краища. От апартаментите на първия етаж се излизаше направо на покритата алея, а от тези на втория — на ограден с железни перила балкон. Тъмните прозорци гледаха към морава, лехи с азалии и няколко палми.

Върху една от слабо осветените стени се виждаха сенки, подобни на палмови листа — толкова неподвижни, сякаш бяха издялани от камък. След това мистериозната флейта отново се обади. Нов, посилен повеи на вятъра разлюля палмите и сенките затанцуваха неуморно. Тъмното, разкривено отражение на Франк се плъзна по стената и за секунди се включи в танца на силуетите, докато той бързешком пресече двора. Откри още една алея, още една порта и най-накрая улицата, към която гледаше комплексът — странична улица без осветление, където царството на нощта бе неоспоримо.

Разбушувалият се вятър този път духа по-продължително, а и бръснеше по-силно. Когато съвсем ненадейно спря, неочаквано изчезна и звукът от флейта и нощта сякаш попадна в някакъв вакуум, като че ли отминалият порив бе взел със себе си всяка молекула годен за дишане въздух. След това ушите на Франк заглъхнаха като при внезапна смяна на височината. Когато се втурна през пустата улица към паркираните край отсрещния тротоар коли, дишането му стана полесно.

Опита вратите на четири коли, преди да намери един отключен форд. Плъзна се зад кормилото, като остави вратата отворена, та да влиза поне малко светлина.

Огледа пътя, по който беше дошъл. В жилищния комплекс цареше мъртвешка тишина, сградите тънеха в нощната тъмнина. Обикновена група сгради и все пак необяснимо зловещи.

Нямаше жива душа.

Въпреки това Франк знаеше, че някой се приближава към него.

Протегна се под предното табло, измъкна сноп жици и припряно запали двигателя още преди да осъзнае, че подобно умение предполага живот извън закона. И все пак не се чувстваше като крадец. Не изпитваше чувство за вина, нито неприязън или страх от полицията. Всъщност сега дори би се зарадвал, ако се появеше някой полицай и му помогнеше да се справи с онова, което вървеше след него. Не се чувстваше като престъпник, а като човек, бягал убийствено дълго време от неумолим и безжалостен враг.

Когато посегна към дръжката на отворената врата, за миг го обля бледа синя светлина и стъклото на форда откъм шофьора се пръсна. Върху задната седалка се посипаха безброй парченца. Тъй като предната врата беше отворена, стъклата не попаднаха върху него, а на тротоара.

Франк рязко хлопна вратата и погледна през дупката, зинала на мястото на стъклото към обвития в мрак комплекс, но не видя никого.

Включи на скорост, освободи спирачката и силно натисна педала за газта. Отделяйки се от тротоара, закачи задната броня на паркираната пред форда кола. Трясък на изкривен метал остро проряза нощта.

Някой обаче продължаваше да го атакува. За около секунда колата бе обляна от искряща синя светлина. В момента на угасването ѝ предното стъкло се напука, въпреки че той не бе видял нищо да го удря. Франк изви глава и стисна очи тъкмо навреме, та да не бъде ослепен от разхвърчалите се частици. За секунда-две не виждаше накъде кара, но не отпусна газта, предпочел да рискува и да се блъсне, пред по-голямата опасност да спре и да даде възможност на невидимия враг да го настигне. Върху него валяха стъкълца, сипеха се по темето на наведената му глава, но за щастие никое от тях не го поряза.

Той отвори очи и примижа от вятъра, нахлуващ през вече празната предна рамка. Забеляза, че е изминал стотина метра и че е стигнал до някаква пресечка. Изви кормилото надясно, понамали газта и се насочи към по-ярко осветената улица.

Сапфиреносиня светлина пробяга по хромираната рамка и точно наред завоя, една от задните гуми се спуска. Не беше чул изстрел. Частица от секундата по-късно и другата гума се спуска.

Колата се разтресе, завъртя се наляво и заподнася.

Франк напразно се опитваше да я овладее.

Двете предни гуми се спухаха.

Колата отново подскочи, както си се носеше наляво, внезапно излизане от строя на предните гуми балансира поднасянето на задницата и даде на Франк възможност да овладее кормилото.

Отново не беше чул изстрели. Не знаеше защо се случва всичко това — но някакъв вътрешен глас му подсказваше истината.

Това наистина беше най-ужасяващото! Дълбоко в подсъзнанието си осъзнаваше какво става, каква странна сила разрушава колата, и също така знаеше, че шансовете му да избяга са минимални.

Примигване на синя светлина...

Задното стъкло се пръсна. Около него се разхвърчаха парченца стъкло. Някои го улучиха по темето и се забодоха в косата му.

Франк излезе от завоя и продължи да се движи с четири разпадащи се гуми. Чуваше звука от пляскането на парчета каучук и стърженето на джантите, въпреки воя на шибация лицето му вятър.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Зад него нощта бе като огромен черен океан, оживяван единствено от поставените на голямо разстояние една от друга улични лампи, стопяващи се в мрака като светлините на двустранен конвой от кораби.

Според скоростомера след излизането от завоя той се движеше с четиридесет километра в час. Опита се да вдигне петдесет, въпреки разпадащите се гуми, но нещо под предния капак издрънча, изтрака и изстена, моторът се закашля и той не можа да „изстиска“ по-голяма скорост от него.

На половината път до следващата пресечка, предните фарове се пръснаха, или просто угаснаха. Франк не разбра кое от двете се случи. Макар че уличните лампи бяха на голямо разстояние една от друга, виждаше достатъчно добре, за да шофира.

Моторът изкашля, задави се и фордът започна да губи скорост. Франк не спря на стопа, поставен на ъгъла на следващата пресечка, а докрай натисна педала на газта, но без успех.

Накрая кормилната уредба също отказа. Воланът безпомощно се въртеше в потните му длани.

Очевидно гумите окончателно се бяха разпаднали. Триенето на джантите изтръгваше от настилката златни и тюркоазни искри.

„Светулки по време на буря...“

Той все още не знаеше какво означава това.

Движейки се с по-малко от двадесет километра в час, автомобилът се насочи право към десния тротоар. Франк натисна спирачките, но и те вече не работеха.

Колата се удари в бордюра, прескочи го, отри се със страховит ламаринен звук в един стълб и се заби в ствола на огромна финикова палма, разперила клони пред бяла двуетажна къща, където някой запали светлините още докато трясъкът от последния удар кънтеше в нощта.

Франк блъсна вратата, грабна кожената чанта от страничната седалка и се измъкна от колата, ръсейки парченца натрошено стъкло.

От челото му се стичаше пот и макар и не много студен, въздухът поохлади лицето му. Когато облиза устните си, усети вкус на сол.

Някакъв мъж отвори входната врата на къщата и излезе на верандата. В съседната вила също запалиха лампите.

Франк се обърна и огледа пътя, по който беше дошъл. По улицата сякаш се носеше рехав облак от лъскав сапфирен прах. Изведнъж крушките на уличните лампи се пръснаха, като че ли не издържали удара на огромна въздушна вълна. Проблясващи като лед парчета стъкло заваляха върху асфалта. В последвалия мрак му се стори, че вижда как някаква висока тъмна фигура напредва по улицата към него, но не беше съвсем сигурен.

Мъжът, излязъл от къщата, бързаше по алеята към палмата, в която се беше ударил фордът, и говореше нещо, но Франк нямаше време да го изслуша. Стисна кожената чанта, обърна се и затича. Не беше сигурен от какво бяга, защо е толкова изплашен и дали някъде ще намери покой, но въпреки това препускаше с всичка сила, тъй като знаеше, че остане ли тук още няколко секунди, ще бъде убит.

2

Вътрешността на камионетката додж донякъде се осветяваше от мънички червени, сини, зелени, бели и жълти индикатори на електронното оборудване за наблюдение от разстояние, но главно от мекото зелено излъчване на двата монитора, което придаваше на това клаустрофобично пространство вид на зала в подводница.

Облечен с бежови джинси и кафяв пуловер, Робърт Дакота седеше на въртящия се стол пред двата видеотерминала, тактуваше с крак по пода, спазваше ритъма и дирижираше с дясната си ръка невидим оркестър.

На главата си имаше каска с вградени стереослушалки и малък микрофон, стърчащ на два-три сантиметра пред устните му. В момента слушаше встъпителната част на смятаната за пример на класически суинг композиция „Скок в един часа“ на Бени Гудман — шест и половина минути блаженство. Когато Джес Стейси поде с пианото още един мотив и Хари Джеймс се впусна в брилянтното си изпълнение с тромпет — най-прочутата импровизация в историята на суинга, Боби изцяло се потопи в музиката, но въпреки това не престана да наблюдава терминалите. Десният беше свързан посредством микровълна с компютърната система на корпорацията „Декодин“, пред която бе паркиран микробусът му, и показваше с какво се занимава Том Размъсън в един часа и десет минути в четвъртък сутрин — нищо добро.

Един по един Размъсън издирваше и копираше файловете на „Факир“ — най-новата и революционна текстообработваща програма на корпорацията „Декодин“, комплектувана напоследък от екипа ѝ за софтуерни продукти. Файловете на „Факир“ имаха добри защитни механизми — подвижни електронни мостове, „ровове с вода“ и поредица „крепостни валове“, обаче Том Размъсън беше истински експерт в областта на компютрите и не съществуваше крепост, в която не би могъл да проникне, ако му се даде достатъчно време. Всъщност ако програмата „Факир“ не бе развита на сигурната „домашна“

система от компютри, несвързана с външния свят, Размъсън щеше да се вмъкне във файловете ѝ с помощта на модем и телефон, без да се налага да влиза зад стените на „Декодин“.

Парадоксалното беше, че от пет седмици той работеше като нощна охрана на „Декодин“ и бе нает на основата на изпитани — и почти убедителни — фалшиви документи. Тази нощ бе пробил последните защитни механизми на „Факир“ и не след дълго щеше да излезе от сградата с пакет дискети, по-ценни от всичко на света за конкурентите на компанията.

„Скок в един часа“ свърши.

По микрофона Боби каза:

— Музика стоп!

Устната команда подсказа на компютъризираната му компактдискска уредба да изключи, за да може той посредством каската на главата си да осъществи връзка с Джули, негова съпруга и равноправен съдружник.

— Там ли си, скъпа?

Тя въздъхна. От наблюдателната си позиция в най-далечния край на паркинга зад „Декодин“ бе слушала същата музика с помощта на собствената си каска.

— Дали Върнън Браун е свирил някога по-добре с тромбона си, отколкото на концерта в Карнеги?

— А какво ще кажеш за Крупа на барабаните?

— Амброзия за ухото. И същински любовен еликсир. От тази музика ми се приисква да се мушна в леглото с теб.

— Ами! Изобщо не е приспивна. Освен това сме частни детективи, забрави ли?

— Предпочитам да бъдем любовници.

— Едва ли можем да изкарваме прехраната си с правене на любов.

— Ще ти плащам.

— Тъй ли? И по колко?

— Ами... по половинка хляб на ден.

— Струвам поне цял.

— Е, ако искаме да бъдем точни, струваш един хляб и две кроасанки плюс кифла с мармалад.

Джули имаше приятен, гърлен и доста възбуждащ глас и той обичаше да го слуша, особено през слушалките, когато съпругата му звучеше като ангел, шептящ в ушите му. От нея щеше да излезе чудесна джаз-певица, ако бе живяла през тридесетте и четиридесетте години и ако можеше да изпее поне една вярна нота. Джули танцуваше страхотно суинг, но в пеенето никак я нямаше. Когато беше в настроение да припява на старите записи на Маргарет Уайтинг, „Андрюс Систърс“, Розмари Клуни или Марион Хътън, Боби напускаше стаята от уважение към музиката.

— Какво прави Размъсън? — попита тя.

Боби хвърли поглед към екрана на левия компютър, свързан с камерите, охраняващи интериора на „Декодин“. Размъсън си мислеше, че се е справил с тях и че е ненаблюдаван, но те го бяха следили нощ подир нощ през последните няколко седмици и записвали на видеокасата предателската му дейност.

— Въпросният Том все още е в кабинета на Джордж Акройд и по-точно на компютъра му. — Акройд бе ръководител на проекта „Факир“. Боби погледна към другия компютър, който дублираше картината от екрана в кабинета на Акройд. — Тъкмо прехвърля последния файл на „Факир“ върху дискета.

Размъсън изключи компютъра в кабинета на Акройд и в същия миг екранът на свързания с него видеотерминал пред Боби също остана празен.

— Свърши със записването. Вече има всичко.

— Гаден червей! Представям си как самодоволно се надува! — възкликна Джули.

Боби се обърна към компютъра вляво, наведе се и се втренчи в черно-бялото отражение на Размъсън върху екрана на компютъра на Акройд.

— Струва ми се, че се хили.

— Ще му изтрием усмивчицата от лицето.

— Нека първо видим какво е следващото, което ще направи. Искаш ли да се хванем на бас? Ще остане, ще си довърши смяната и ще си тръгне сутринта с танцова стъпка или ще се измъкне още сега?

— Още сега — отвърна Джули. — Или поне скоро. Едва ли ще рискува да бъде хванат с дискетите в джоба. Ще си тръгне, преди да са дошли другите.

— Няма нужда от бас. Мисля, че си права.

Препращаното от камерата отражение трепкаше, свиваше се и се уголемяваше върху монитора, но Размъсън не ставаше от стола на Акройд. Всъщност даже се облегна назад, като че ли бе изтощен. Прозина се и разтри очи.

— Тоя май си почива и събира сили — събщи Боби.

— Я пусни още нещо, докато го чакаме да се размърда.

— Добра идея. — Боби подаде на компактдискоската уредба команда за включване и бе възнаграден с композицията на Глен Милър „В настроение“.

На монитора се видя как Том Размъсън се надига от стола в слабо осветения кабинет на Акройд, прозява се отново, протяга се и се приближава към големите прозорци, гледащи към Майкълсън Драйв, улицата, на която Боби бе паркирал камионетката.

Ако Боби се бе промъкнал в кабината на шофьора, вероятно би могъл да види изправения до прозорците на втория етаж Размъсън, осветяван от настолната лампа на бюрото на Акройд, да се взира навън в нощта. Но доволен от гледката върху екрана, той остана на мястото си в задната част на камионетката.

Оркестърът на Милър свиреше чудесните теми на „В настроение“ отново и отново, постепенно затихваше, почти изчезваше... но пак гръмваше с пълна сила, за да повтори целия цикъл.

В кабинета на Акройд Размъсън най-сетне се отдръпна от прозореца, обърна се и се втренчи в камерата, монтирана на стената близо до тавана. Сякаш гледаше право в Боби и комай знаеше, че е наблюдаван. Ухили се и направи още няколко стъпки към камерата.

Боби каза:

— Музика стоп.

Оркестърът на Милър моментално млъкна.

— Май става нещо странно...

— Някаква гадория ли? — попита Джули.

Размъсън спря точно под камерата, като продължаваше да се хили насреща ѝ. От джоба на униформената си риза извади сгънат лист хартия, разгъна го и го поднесе към обектива. Съобщението, напечатано с едър шрифт, гласеше: „ДОВИЖДАНЕ, ЗАДНИК ТАКЪВ“.

— Ще си имаме неприятности — каза Боби.

— Големи ли?

— Не знам.

Миг по-късно вече знаеше. Автоматен откос разцепи нощта (той го чу, въпреки слушалките на главата) и бронейни куршуми пробиха стените на доджа.

Стрелбата очевидно бе отекнала дори в слушалките на Джули, понеже тя изкрещя:

— Боби, не!

— Бебчо, изчезвай оттук! Бягай!

Докато говореше, той смъкна каската, просна се на пода и се притисна към него.

3

Франк Полард продължаваше да тича по улици, алеи и понякога за по-напряко направо през моравите пред тъмните къщи. В един заден двор го погна огромно черно куче с жълти очи, съпроводи го с лай и тракане на зъби чак до дъсчената ограда и докато той се прехвърляше през нея, най-сетне успя да докопа част от крачола на панталона му. Сърцето на Франк биеше така, сякаш всеки миг ще се пръсне. Възпаленото му, пресъхнало гърло го болеше при всяка нова порция сух, студен въздух, която поемаше. Краката го боляха. Кожената чанта, като че ли направена от желязо, сякаш искаше да откъсне дясната му ръка и при всяка нова стъпка режещата болка преминаваше от китката чак до раменната му става. Но той не спираше и не поглеждаше назад, понеже имаше чувството, че по петите го следва някакво чудовище, създание, което нивга не се нуждае от почивка и което би го превърнало в камък с погледа си, дръзнеше ли да спре очи върху него.

След време пресече безлюдно в този късен час авеню и забърза по някаква алея, водеща към друг жилищен комплекс. Премина през отворената порта и се озова във вътрешен двор, в чийто център имаше празен плувен басейн с напукан и наклонен перваз.

Мястото не беше осветено, но очите му бяха привикнали към нощната тъма и Франк виждаше достатъчно добре, за да избегне падането в басейна. Търсеше убежище. Може би някъде тук можеше да намери помещение, използвано за обща пералня, да насили ключалката и да се скрие.

Докато бягаше от непознатия преследвач, бе открил още нещо за себе си: беше с петнадесет-двадесет килограма над нормата и изобщо не бе във форма. Отчаяно се нуждаеше да си поеме дъх и да помисли.

Докато бързаше покрай апартаментите на първия етаж, осъзна, че няколко от вратите са отворени и висят на полуизтръгнатите си панти. После забеляза, че доста от прозорците са пукнати или дори счупени, а част от тях липсва заедно с рамките. Тревата, суха като

древен пергамент, също беше мъртва, храстите — оклюмали, една от палмите — прекършена.

Стигна до редица поизронени стъпала в северния край на двора и погледна назад. Който и... каквото и да го преследваше, все още не се виждаше. Задъхан изкачи стъпалата и се озова на балкона, опасващ втория етаж. Продължи покрай апартаментите, докато намери отворена врата. Беше изкорубена и пантите заяждаха, но се движеха без много шум. Той се вмъкна вътре и затвори вратата след себе си.

Апартаментът беше море от сенки — маслиненочерни и преливащи една в друга. Смътна сивопепелява светлина очертаваше прозорците, но не проникваше в стаята.

Той напрегнато се ослуша.

Тишината и тъмнината бяха еднакво дълбоки.

Предпазливо тръгна към най-близкия прозорец, който гледаше към балкона и вътрешния двор. В рамката бяха останали само отделни късове стъкло, но безброй парченца хрущяха и звънтяха под краката му. Той пристъпваше внимателно, за да не се пореже, а и за да вдига възможно най-малко шум.

Стигнал до прозореца, отново се ослуша.

Тишина.

Досущ като желеподобната ектоплазма на мързелив дух, ленив поток студен въздух се точеше между нацърбените късове стъкло, задържали се върху рамката. В тъмнината го посрещаха белезникавите струйки пара от горещия дъх на Франк.

Тишината се задържа десет секунди, после двадесет... цяла минута.

Може би все пак бе успял да избяга.

Тъкмо се канеше да се отдръпне от прозореца, когато чу стъпки в далечния край на двора. По алеята, която водеше към улицата, чаткаха обувки с твърди подметки.

Франк остана неподвижен и продължи да диша през устата, сякаш смяташе, че е възможно преследвачът му да има слух на рис.

Когато влезе през портата, непознатият спря. След дълга пауза отново закрачи и макар че ехото създаваше лъжлива илюзия за звуците, той сякаш бавно вървеше на север по перваза на басейна към същите стълби, по които самият Франк се бе изкачил на втория етаж.

Бавните, отсечени стъпки приличаха на тиктакането на часовника, монтиран на гилотината и отброяващ секундите, оставащи до падането на острието.

4

Камионетката пицеше като жив човек при всеки куршум, който пробиваше металните ѝ стени, и пробойните разцъфваха не една по една, а по двадесет едновременно под безжалостната и настървена атака на минимум две картечници. Докато Боби Дакота лежеше на пода и се опитваше да привлече вниманието на Бога с пламенни молитви, върху него се сипеше дъжд от метални късове. Един от компютърните екрани избухна, другият го последва и всички индикаторни светлини угаснаха, но вътрешността на камионетката не беше съвсем тъмна — гейзер от кехлибарени, зелени, карминови и сребърни искри изригваше от изпотрошеното електронно оборудване при всеки пореден откос. Върху Боби валяха стъкла, парчета пластмаса, трески и късчета хартия. Във въздуха се вихреше фъртуна от разнородни отломъци. Но най-страшен беше шумът и Боби си представяше, че е напъхан в огромен железен барабан, а половин дузина рокери-гиганти, надрусани до козирката, чукат по стените на затвора му с железни прътове; наистина гиганти с изпъкнали мускули, дебели вратове, груби животински бради и дивашки татуировки върху ръцете (по дяволите, не по ръцете, а по лицата), хора, едри като Тор, бога на викингите, но с пламтящи, подказващи лудост очи.

Боби имаше живо въображение и винаги го бе смятал за едно от най-добрите си качества, за една от силните си страни, но сега просто не можеше да си представи как ще успее да се измъкне от цялата тази бъркотия.

Докато куршумите продължаваха да трещят, той се учудваше, че още не е улучен. Притискаше се към пода плътно като килим и се опитваше да си въобрази, че е почти плосък, че е невероятно малка мишена, но въпреки това очакваше всеки момент да го застрелят.

Не беше предполагал, че ще има нужда от оръдие. Случаят изобщо не беше такъв. Поне не бе изглеждал такъв. 38-калибровият му револвер се намирал в жабката на доджа, далеч извън обсега му, което всъщност не го разстройваше особено, понеже едва ли един-

единствен револвер можеше да бъде от голяма полза срещу два автомата.

Стрелбата престана.

След какофонията тишината бе толкова дълбока, че Боби имаше чувството, че е оглушал.

5

Франк се измъкна от счупения прозорец и се опита да синхронизира крачките си с човека в двора. Надяваше се, че шумът от стъпките му по изпотрошените стъкла ще бъде прикрит от напредващия невидим враг. Представяше си, че е в дневната на апартамента и че е почти празна, с изключение на боклуците, оставени от последните обитатели или навети от вятъра през счупените прозорци. И наистина успя да прекоси стаята и да стигне до коридора относително тихо, без да се сблъска с нищо.

Забързано тръгна по коридора, тъмен като бърлога на звяр. Миришеше на плесен, мухъл и урина. Влезе в някаква стая, продължи да върви напред, зави надясно, мина през още една врата и се озова до друг счупен прозорец. Тук в рамката не бяха останали парченца стъкло. Прозорецът гледаше не към задния двор, а към осветена от лампи пуста улица.

Нещо изшумоля зад него.

Франк се обърна, запримига в тъмнината и едва не изкрещя.

Но звукът сигурно идваше от плъх, който тичаше по пода върху сухите листа или парчета хартия. Просто един плъх, нищо друго.

Франк се послуша за стъпки, но ако човекът, който го дебнеше, не се беше отказал от преследването, глухото отекване от тропота на обувките напълно се заглушаваше от стените, които ги делиха.

Пак погледна през прозореца. Отдолу се простираше мъртвата морава — суха като пясък и също тъй кафява. Приземяването никак нямаше да бъде меко. Хвърли кожената чанта. Тя тупна тежко. Изплашен от перспективата да скача оттам, Франк се покатери на перваза, приклепна на счупения прозорец, хвана се с две ръце за рамката и за миг се поколеба.

Внезапен порив на вятъра разроши косите му и хладно погали лицето му. Течението обаче беше най-обикновено, не като предишните свръхестествени вихри на фона на неземната и немелодична музика от далечна флейта.

Изведнъж зад него блесна синя светлина откъм дневната. Тя се плъзна по коридора и мина през прага. Необикновената светлина беше последвана почти мигновено от взрив и ударна вълна, която разтърси стените и сякаш втвърди въздуха. Входната врата се разлетя на парчета. Франк чу как отломъците се посипаха по пода на апартамента през няколко стаи.

Скочи от прозореца и се приземи на крака. Но коленете му се огънаха и той се просна на мъртвата морава.

В същия миг зад ъгъла зави голям камион. Беше натоварен с панели и дървена врата. Шофьорът плавно смени скоростите и отмина покрай жилищната сграда, явно без да забележи нищо.

Франк с мъка се изправи, грабна чантата и хукна по улицата. Точно зад ъгъла камионът не се движеше бързо. Франк успя да се хване за задния капак и да се издърпа нагоре с една ръка, докато стъпи на задната броня.

Камионът увеличи скоростта. Франк се обърна към изоставените блокове. В нито един от прозорците не светеше загадъчна синя светлина — бяха черни и празни като очни кухни в череп.

На следващия ъгъл камионът зави надясно и се понесе в тихата нощ.

Изтощен, Франк не изпускаше капака. Сигурно щеше да се държи по-здраво, ако хвърлеше кожената чанта, но той я стискаше, защото подозираше, че съдържанието ѝ ще му помогне да узнае кой е, откъде идва и от какво бяга.

6

„Зарежи всичко и бягай!“ Нима Боби си бе помислил, че ще му се подчини? „По дяволите, изчезвай оттук, сладурче!“ — ще захвърли всичко и ще побегне само защото той й е наредил, сякаш беше хрисима женичка, не пълноценен съдружник в кантората и страхотен детектив, сякаш беше несериозно прикритие, което ще рухне щом стане напечено. Е, по дяволите всичко това.

Виждаше любимото му лице — весели сини очи, вирнат нос, осеян с лунички, сочна уста — обградено с гъста медноруса коса, разрошена (почти винаги) като на току-що събудило се момченце. Искаше й се да му натрие вирнатия нос, за да се насълзят сините му очи и да му покаже колко я ядосват съветите му да захвърли всичко и да побегне.

Джули наблюдаваше зад „Декодин“, в далечния край на служебния паркинг, в дълбоките сенки на масивно лаврово дърво. Щом Боби даде сигнал за опасност, тя включи двигателя на тойотата. Когато в слушалките чу изстрелите, вече беше включила на скорост, освободила ръчната спирачка, включила фаровете и натиснала педала на газта до дупка.

Отначало държеше слушалките на главата, викаше Боби, мъчеше се да изтръгне отговор, но от другата страна долитаха само проклетия. После устройството заглъхна. Джули вече не чуваше нищо, затова свали слушалките и ги захвърли на задната седалка.

Захвърляй всичко и бягай! Как ли пък не!

Когато стигна края на последната редица на паркинга, тя отпусна газта и едновременно натисна спирачките с левия крак. Малката кола направи елегантен завой към алеята около голямата сграда. Джули завъртя волана, после пак даде газ още преди задната част да е спряла да се тресе. Гумите изсвириха, двигателят застана и с жалното тракане и виене на метал, колата се понесе напред.

Стреляха срещу Боби, а Боби сигурно дори не можеше да отвърне на стрелбата, защото беше небрежен към носенето на оръжие

при всяка задача. Въръжаваше се само когато смяташе, че работата ще бъде свързана с насилие. Поръчката за „Декодин“ изглеждаше достатъчно мирна. Понякога промишленият шпионаж загрубаваше, но в този случай лошият бе Том Размъсън: отвеян компютърен специалист и алчен мръсник, умен като куче, което чете Шекспир, с установена компютърна кражба, но ръцете му не бяха изцапани с кръв. Размъсън беше компютърният еквивалент на хрисим чиновник, който тайно бърка в касата — или поне така изглеждаше.

Но Джули носеше оръжие при всяка задача. Боби беше оптимистът, тя — песимистът. Боби очакваше от хората да действат според интересите си и да реагират разумно, докато Джули не изключваше всеки привидно нормален човек да бъде всъщност прикрит психопат. В дъното на жабката с метална скоба бе прикрепен Магнум 357 на „Смит и Уесън“. На празната предна седалка лежеше автомат Узи и два резервни пълнителя с по тридесет патрона. От чутото през слушалките, преди да заглъхнат окончателно, Джули разбра, че автоматът ще ѝ влезе в работа.

Тойотата буквално *прелетя* покрай „Декодин“. Джули рязко обърна наляво по Майкълсън Драйв. Едва не застана на две колела, за малко да изгуби контрол, но овладя положението. Пред нея доджът на Боби беше паркиран до тротоара пред сградата. На улицата с широко отворени врати беше спряла още една кола, тъмносин Форд.

Двама мъже, които очевидно бяха слезли от форда, стояха на четири-пет метра от доджа и го правеха на решето с автоматично оръжие. Стреляха с такава ярост, сякаш не преследваха човека в колата, а имаха особени лични сметки за разчистване със самата кола. Двамата спряха стрелбата, обърнаха се към тойотата, когато тя се появи по алеята към Майкълсън и припряно смениха пълнителите.

В идеалния случай Джули щеше да измине стотината метра, които я делиха от двамата мъже, да спре тойотата встрани на улицата, да се измъкне, да използва колата като прикритие, да продупчи с куршуми гумите на техния форд и да ги задържи, докато пристигне полицията. Но тя нямаше време за всичко това. Двамата вече се прицелваха.

Джули бе изнервена от безлюдните нощни улици в центъра на гъсто населения Ориндж: никакви коли, само жълтата като урина светлина на уличните лампи. В квартала имаше само банки и

административни сгради. Нямаше жилища, нямаше ресторанти или барове поне на няколко пресечки. Така би изглеждал един град на луната или видение за края на света, пометен от апокалиптична болест, само с неколцина оцелели.

Джули нямаше време да се справи с двамата нападатели и не би могла да разчита на помощ отникъде. Затова се налагаше да направи онова, което те най-малко очаквах: да изиграе ролята на камикадзе, да използва *колата* като оръжие.

Щом изцяло овладя тойотата, натисна газта докрай и се стрелна право към двамата мръсници. Те откриха огън, но тя вече се бе смъкнала надолу по седалката и малко встрани. Мъчеше се да скрие глава под таблото и въпреки това да не изпусне кормилото. Куршумите се блъскаха в колата и отскачаха. Предното стъкло се пръсна. Миг покъсно Джули удари единия от бандитите толкова силно, че от сблъсъка главата ѝ се удари във волана. Нарани челото си, зъбите ѝ изтракаха, челюстта я заболя, но въпреки болките, доту как тялото отхвърча от предната броня и пада върху капака.

Със струйки кръв по челото и от дясната вежда Джули натисна спирачките и в същото време се изправи на седалката. Съзря труп с широко отворени очи в рамката на изпотрошеното предно стъкло: с изпочупени зъби, разкъсани устни, смазана брадичка, охлузени бузи, липсващо ляво око. Счупеният му крак висеше над таблото.

Джули откри педала за спирачките и го натисна. От рязката смяна на скоростта трупът подскочи. Тежкото тяло се плъзна по капака и при внезапното спиране изчезна под колата.

С лудешки разтуптяно сърце и непрекъснато примигване, за да предпази дясното око от стичащата се кръв, Джули грабна автомата от седалката до себе си и се измъкна от колата. Движеше се бързо и залягаше.

Другият нападател вече беше в синия форд. Даде газ още преди да освободи ръчната спирачка. Гумите изскърцаха и от тях излезе дим.

Джули пусна два кратки откоса с автомата и спуска и двете гуми от близката към нея страна на форда.

Но бандитът не спря. Най-накрая успя да смени скоростите и се помъчи да изчезне с две спукани гуми.

Този човек може би бе убил Боби, а сега се опитваше да офейка. Вероятно никога нямаше да го открият, ако Джули не успееше да го

задържи. Тя неохотно повдигна автомата и изпразни пълнителя в страничния прозорец на колата. Фордът увеличи скоростта, после внезапно се забави и се люшна наляво. Движеше се все по-бавно, докато описваше дъга към далечния тротоар. Там спря рязко.

Никой не излезе от колата.

Без да изпуска форда от очи, Джули се наведе и взе от седалката резервен пълнител, за да презареди автомата. Предпазливо се приближи до спрелия автомобил и отвори вратата. Но от предпазливост нямаше нужда, защото човекът зад волана беше мъртъв. На Джули леко ѝ прилоша, ала все пак посегна и изключи двигателя.

Обърна се с гръб към форда и забърза към направения на решето додж. Единствените звуци бяха лекият ветреца, който шумолеше в листата на високите дървета от двете страни на улицата, и лекото просъскване и шумолене на палмовите листа. После Джули различи заглъхващия двигател на доджа, едновременно с това подуши бензин и изкрещя:

— Боби!

Преди да стигне до бялата кола, задните врати изскърцаха и отвътре се показа Боби. Започна да отърсва от себе си метални стружки, парчета пластмаса, счупени стъкла, дървени стърготини и късове хартия. Задъхваше се, несъмнено защото бензиновите пари бяха отровили почти целия годен за дишане въздух в задната част на доджа.

В далечината се чу вой на сирени.

Двамата бързо се отдалечиха от колата. Само след няколко стъпки избухна оранжев огън, пламъците тръгнаха със съскане по разлетите петна бензин върху тротоара и обгърнаха колата в ярка завеса. Боби и Джули бързо преминаха през непоносимата горещина около доджа. За миг обърнаха очи към кладата, после се спогледаха.

Сирените се приближаваха.

— Кървиш — отбеляза Боби.

— Само челото ми е леко одраскано.

— Сигурна ли си?

— Няма ми нищо. Ами ти?

Боби пое дълбоко въздух.

— Добре съм.

— Наистина ли?

— Да.

— Не си ли ранен?

— Цял-целеничък съм. Истинско чудо.

— Боби?

— Какво?

— Нямах да се справя, ако беше загинал.

— Не съм загинал. Жив и здрав съм.

— Слава Богу — въздъхна Джули.

После го ритна в кокалчето на десния крак.

— Джули, какво има, по дяволите?

Тя го ритна и по другия крак.

— Джули, по дяволите!

— Никога вече да не ми казваш да захвърля всичко и да бягам.

— Какво?

— Аз съм пълноправен съдружник във всяко отношение.

— Но...

— Умна съм колкото теб, бърза съм колкото теб...

Боби погледна мъртвеца на улицата, другия във форда, който почти не се виждаше, въпреки отворената врата и каза:

— Няма спор, миличка.

— ... издръжлива съм колкото теб...

— Знам, знам. Не ме ритай повече.

— Ами Размъсън? — попита Джули.

Боби вдигна очи към сградата на „Декодин“.

— Смяташ ли, че още е там?

— Единствените изходи от паркинга са към Майкълсън, а той не излезе оттук и освен ако е избягал пеша, още е в сградата. Трябва да го хванем, преди да се е измъкнал от капана, заедно с дискетите.

— На дискетите и без това не е записано нищо интересно — отбеляза Боби.

„Декодин“ следеше Размъсън още откакто той беше подал молба за постъпване на работа, защото детективската кантора „Дакота & Дакота“, която по договор осигуряваше проверка на охраната на фирмата, беше разгадала майсторски фалшифицираната му самоличност. Ръководството на „Декодин“ искаше да поиграе с Размъсън достатъчно дълго, за да проследи на кого предава файловете „Факир“. Смятаха да съдят за обезщетение човека, който бе наел

Размъсън, защото несъмнено работодател на мошеника беше някой от главните конкуренти на „Декодин“. Оставиха Том Размъсън да си въобразява, че се е промъкнал незабелязано покрай камерите на охраната, докато всъщност той беше под постоянно наблюдение. Позволиха му също да влезе в компютърните кодове и търсената информация, но тайно от него във файловете бяха вкарали секретни указания, така че копираните от него дискети щяха да съдържат само безполезни данни.

Пламъците се извиваха и пращяха около колата. Джули гледаше как отраженията се гърчат и пълзят нагоре по стъклените стени и празните тъмни прозорци на „Декодин“, сякаш се мъчеха да достигнат до покрива и да увиснат надолу като украшения.

Тя леко повиши глас, за да надвика бумтенето на огъня и воя на приближаващите сирени:

— Е, смятахме, че е повярвал в успешното преодоляване на камерите, но той очевидно е знаел, че сме по дирите му.

— Така е.

— Затова може да се е изхитрил и да е намерил противокопиращото указание за файловете. Може да се е справил с него.

— Права си — намръщи се Боби.

— Не е изключено да е успял да запише „Факир“ изцяло върху дискетите.

— По дяволите, не ми се влиза пак. Достатъчно стрелях по мен тази вечер.

Две пресечки по-надолу, край ъгъла зави полицейска кола с пуснатата сирена и сменящи се сини и червени светлини.

— Ето ги професионалистите — заяви Джули. — Защо не ги оставим да довършат работата?

— Наеха ни да изпълним задачата. Длъжни сме. Честта на частния детектив е свещена, нали знаеш. Какво би си помислил за нас Сам Спейд?

— Сам Спейд може да го духа — не се поколеба Джули.

— Ами какво би казал Филип Марлоу?

— И Филип Марлоу да го духа.

— Какво ще си помисли нашият клиент?

— И клиентът ни да го духа.

— Скъпа, „да го духа“ не е точният израз.

— Знам, ама нали съм дама.

— Разбира се.

Черно-бялата кола удари спирачки пред тях, показа се още една полицейска кола с виеща сирена, от другата страна на Майкълсът Драйв се появи трета.

Джули остави автомата на паважа и вдигна ръце, за да избегне неприятни недоразумения.

— *Наистина* се радвам, че си жив, Боби.

— Пак ли ще ме риташ?

— Не засега.

Франк Полард се държа за капака на камиона, докато изминаха девет-десет пресечки, без да привлече вниманието на шофьора. По пътя видя табела с надпис, който го канеше в град Анахайм, затова реши, че се намира в южна Калифорния, макар да не знаеше дали живее там или е дошъл от другаде. Ако се съдеше по хладния въздух, беше зима. Не че беше студено, но се усещаше хлад, типичен за тукашния климат. Франк притеснено осъзна, че не знае датата, дори месеца. Разтреперан, се пусна от камиона, когато той намали скоростта и зави по алея през складов комплекс. На фона на осеяното със звезди небе се издигаха огромни ламаринени сгради — някои прясно боядисани, други ръждясали, някои смътно осветени от охранителни лампи, други — потънали в мрак.

С торбата в ръка Франк се отдалечи от складовете. От двете страни на улиците се издигаха бедни къщички. Храстите и дърветата не бяха подкастрирани отдавна. От клоните на палмите висяха изсъхнали листа. Хибискуси с полузатворени бели цветчета се мяркаха в мрака. Живият плет на места беше толкова стар, че се състоеше предимно от голи клони. По покривите и оградите пълзяха бугенвиллии с хиляди неподдържани, вкопчени в зидарията стъбла. Обувките на Франк с меки подметки не вдигаха никакъв шум по тротоара. Сянката му ту се проточваше отпред, ту се изместваше отзад.

Покрай тротоарите и в страничните алеи бяха паркирани коли, повечето стари модели, някои от тях ръждясали и очукани. Сигурно някой беше оставил ключовете да висят на таблото и Франк лесно можеше да скочи вътре и да подкара колата. Но по бетонните огради между дворовете и по стените на разпадащите се изоставени къщи личаха полуфлуоресциращите, направени със спрей призрачни надписи на испаноезични банди и Франк се уплаши да не попадне на колата на някой от членовете им. Такива не си правеха труда да се обаждат в полицията, ами направо ти пръсваха черепа с куршум или ти забиваха нож в корема. И без това Франк си беше навлякъл достатъчно

неприятности, макар и да беше оцелял досега, затова продължи да върви.

След дванадесет пресечки попадна в квартал с добре поддържани къщи и по-хубави коли. Заоглежда се за автомобил, който можеше лесно да отвори и да подкара. При десетия опит намери зелен, сравнително нов шевролет. Беше паркиран под улична лампа, вратите не бяха заключени, а ключовете бяха пъхнати под седалката на шофьора.

Твърдо решен да се отдалечи колкото е възможно повече от изоставения жилищен комплекс, Франк запаля шевролета и подкара от Анахайм към Санта Ана, после на юг по Бристол Авеню към Коста Меза. С изненада установи, че улиците са му известни. Явно добре познаваше мястото. Разпознаваше сградите, магазините, градините и кварталите, през които минаваше, въпреки че гледката не разбуждаше заспалата му памет. Все още не помнеше кой е, къде живее, какво работи, от какво бяга или как се е събудил в алеята посред нощ.

Франк съобрази, че дори в този мъртъв час — часовникът на таблото показваше три без дванайсет минути — шансовете да се натъкне на пътната полиция са по-големи по магистралите, затова караше по страничните улици през Коста Меза и източните и южните покрайнини на Нюпорт Бийч. В Корона Дел Вар излезе на тихоокеанската крайбрежна магистрала и стигна чак до Лагуна Бийч. Появи се мъгла, която все повече се сгъстяваше, докато Франк пътуваше на юг.

Лагуна беше живописно курортно градче и колония на художници. Беше разположено на няколко стръмни хълма и по каньона в посока към морето. Сгъстилата се мъгла вече скриваше по-голямата част от града. От време на време го задминаваше кола. Заради мъглата, която пълзеше откъм тихоокеанския бряг, той намали скоростта до трийсетина километра в час.

Сънен и с подуты очи, зави в една странична улица източно от магистралата и паркира пред двуетажна тъмна къща с кулички в стила на Кейп Код, която изглеждаше нелепо по склоновете на западното крайбрежие. Искаше му се да наеме стая в мотел, но преди това провери дали има пари или кредитни карти. За пръв път през тази нощ имаше възможност да потърси и документи за самоличност. Прерови джобовете на джинсите, но не намери нищо.

Включи осветлението в колата, придърпа кожената чанта в скута си и я отвори. Беше пълна със стегнати пачки банкноти от по двайсет и сто долара.

8

Прозрачният бульон от сива мъгла постепенно се сгъстяваше. Навярно с приближаването до океана щеше да прилича на каша на бучки.

Без яке, само по пуловер в нощния студ и все пак затоплен от мисълта, че се е измъкнал на косъм от сигурна смърт, Боби се опря на една от патрулните коли пред „Декодин“ и се загледа в Джули, която се разхождаше нагоре-надолу с ръце в джобовете на кафявото кожено яке. Никога не се уморяваше да я гледа. Бяха женени от седем години и през това време живееха, работеха и се забавляваха заедно практически по двайсет и четири часа в денонощие, седем дни в седмицата. Боби не беше от онези хора, които обичат да киснат с приятели по заведения или купони. Една от причините беше, че трудно се намираха приятели около трийсет и петте, които да се интересуват от неговите любими занимания: биг бендове, изкуството и попкултурата на трийсетте и четирийсетте години и класическите комикси на Уолт Дисни. И Джули не се събираше много с приятелки, защото твърде малко трийсетгодишни жени разбираха от музиката на биг бендовете, анимационните филми на „Уорнър Брадърс“, бойните изкуства и усъвършенстваното боравене с огнестрелно оръжие. Въпреки че прекарваха толкова много време заедно, двамата не си омръзваха. За Боби Джули продължаваше да бъде най-интересната и вълнуваща жена в неговия живот.

— Защо се бавят? — питаше Джули и поглеждаше към вече осветените прозорци на „Декодин“, ярки, но трепкащи правоъгълници в мрака.

— Бъди по-търпелива, скъпа — успокояваше я Боби. — Не са динамични като „Дакота & Дакота“. Те са обикновен полицейски екип.

Майкълсън Драйв беше блокирана. По улицата имаше осем полицейски коли и микробуси. В студената нощ пращяха статичните метални гласове от полицейските радиостанции. На волана на една от колите седеше полицай, други униформени мъже бяха заели позиции

от двете страни на улицата, още двама охраняваха входа на „Декодин“. Останалите бяха вътре и търсеха Размъсън. Междувременно специалисти от полицейската лаборатория и съдебната медицина направиха снимки, премериха разстоянията и преместиха трупове на двамата нападатели.

— Ами ако се измъкне с дискетите? — попита Джули.

— Няма.

Тя кимна:

— Знам какво си мислиш. „Факир“ е разработен на затворена компютърна система без връзки извън „Декодин“. Но във фирмата има и друга система с модеми и всичко останало, нали? Ако включи дискетите в някой от *онези* терминали и изпрати данните по телефона?

— Не може. Втората система с външните връзки е съвършено различна от системата, на която е разработен „Факир“. Несъвместими са.

— Размъсън е умен.

— Освен това има нощна блокировка на системата с външните връзки.

— Размъсън е умен — повтори Джули, сетне продължи да се разхожда пред съпруга си.

Ожуленото ѝ чело от сблъсъка с волана, вече не кървеше, но нараняването изглеждаше сериозно. Джули бе избърсала лицето си с кърпичка, но петна засъхнала кръв бяха останали под дясното око и по челюстта. Всеки път, когато Боби поглеждаше към петната или към раната на челото, изпитваше ужас при мисълта какво е могло да се случи на нея, на двамата.

Раната и кръвта по лицето само подчертаваха красотата ѝ — изглеждаше по-крехка и затова по-скъпоценна.

Джули *наистина* беше красива, въпреки че в очите на Боби беше по-красива, отколкото за останалите. Това беше хубаво, защото в края на краищата той можеше да я съзерцава само с тези очи. Макар и леко прилепнала от влажния нощен въздух, кестенявата ѝ коса беше гъста и както винаги лъскава. Широко отворените ѝ очи бяха тъмни като натурален шоколад. Гладката ѝ кожа бе с естествен тен като карамелов сладолед. Сочната ѝ уста имаше опияняващ вкус. Винаги, когато я наблюдаваше, без тя да усети напрегнатото му внимание или когато не беше до нея и си я представяше, Боби я сравняваше с храни: кестени,

шоколад, карамел, сметана, захар, масло. Беше му забавно, но в същото време разбираше дълбокият смисъл на избраните сравнения — Джули му напомняше за храна, защото *повече* от храната тя поддържаше съществуването му.

Нещо се раздвижи на входа на „Декодин“ на двайсетина метра от тях в края на алеята с палмите и привлече вниманието първо на Джули, после на Боби. Някой от полицейския екип беше излязъл да каже нещо на охраната отвън. Миг след това единият полицай махна на съпрузите да се приближат.

Когато застанаха до него, той каза:

— Намерили са Размъсън. Искат да го видите и да проверите дискетите.

— Да — съгласи се Боби.

— Разбира се — каза Джули. Гласът ѝ вече не звучеше сексапилно, само твърдо.

9

Като се оглеждаше за полицейските патрули от нощната смяна в Лагуна Бийч, Франк Полард извади пачките от торбата и ги натрупа на седалката до себе си. Преброи петнадесет пакета двайсетдоларови банкноти и единайсет със стотачки. По дебелината прецени, че всяка от тях съдържа по сто банкноти и наум пресметна, че пред него има сто и четиридесет хиляди долара. Нямахше представа откъде са парите и дали са негови.

В първото от двете затворени с цип джобчета на чантата имаше още една изненада — портфейл без пари и без кредитни карти, но с два важни документа за самоличност: карта за социално осигуряване и калифорнийска шофьорска книжка. При портфейла намери и американски паспорт. Снимките на паспорта и на шофьорската книжка бяха на едно и също лице: трийсет и няколко годишен мъж, кестенява коса, кръгло лице, щръкнали уши, кафяви очи, лека усмивка и трапчинки. Франк осъзна, че е забравил как изглежда, обърна огледалото за обратно виждане и зърна достатъчно от лицето си, за да разбере, че е същото като на снимките. Проблемът беше, че... шофьорската книжка и паспортът бяха на името на Джеймс Роман, не на Франк Полард.

Дръпна ципа на второто отделение и намери още една карта за социално осигуряване, паспорт и калифорнийска шофьорска книжка. Всички те бяха на името на Джордж Фарис, но снимките пак бяха на Франк.

Името Джеймс Роман не му говореше нищо.

Джордж Фарис също му беше непознато.

А Франк Полард, който смяташе, че е, си оставаше само код, човек без минало в паметта.

— В какво, по дяволите, съм се забъркал? — измърмори той. Испита нужда да чуе гласа си, за да се увери, че съществува, а не е само призрак, който няма желание да остави света, осъдил го на смърт.

Мъглата се сгъстяваше около паркираната кола, забулваше нощния пейзаж и ужасна самота обзе Франк. Не се сещаше към кого може да се обърне, нямаше къде да се скрие на сигурно място. Човекът без минало няма и бъдеще.

10

Когато Боби и Джули излязоха от асансьора на третия етаж, придружени от полицаия на име Макграт, Джули забеляза, че Том Размъсън седи на лъскавите сиви пластмасови плочи, застилащи пода на коридора, облегат на стената, с белезници на ръцете и верига около глезените. Той гледаше мрачно. Беше се опитал да открадне програмни продукти на стойност десетки, ако не и стотици милиони долари, от прозореца на кабинета на Акройд хладнокръвно бе дал сигнал да убият Боби и въпреки всичко се мусеше като дете, хванато да прави пакост. Лукавото му лице беше нацупено, долната устна бе издадена напред, жълтеникавокафявите очи изглеждаха влажни, като че щеше да избухне в плач, ако някой посмееше да му се скара. Видът му вбеси Джули. Искаше ѝ се да избие зъбите му с ритници, да го накара да ги глътне, за да сдъвче повторно изядената храна.

Ченгетата го бяха открили в един килер, зад непохватно разместени кашони в жалък опит да се скрие. Очевидно застанал до прозореца на Акройд, за да наблюдава стрелбата, Размъсън е бил изненадан от появата на Джули с тойотата. Тя беше докарала колата на паркинга на „Декодин“ през деня и бе останала далеч от сградата под гъстата сянка на лавровите клони, където никой не я беше забелязал. Вместо да избяга в мига, когато първият нападател се затича, Размъсън се бе поколебал. Несъмнено се е чудел кой друг го дебне навън. После е чул сирените и единственият изход е бил да се скрие, с надеждата, че полицията ще претърси небрежно и ще стигне до заключението, че е успял да се измъкне.

Размъсън беше компютърен гений, но когато ставаше въпрос за вземане на хладнокръвни решения под обстрел, умът му не беше чак толкова блестящ.

Пазеха го двама тежковъоръжени полицаи. Но тъй като заловеният се беше свил, трепереше и очевидно се канеше да избухне в плач, полицаите изглеждаха малко комично в бронираните жилетки и

с автоматичното оръжие, присвили очи на ярката флуоресцентна светлина с мрачни изражения на лицата.

Джули познаваше единия: Самсън Гарфъс. Двамата работеха заедно при шерифа преди и Самсън да напусне и да отиде в градската полиция в Ървин. Дали родителите му бяха проявили вярно предчувствие или той самият се бе постарал да оправдае името си не беше ясно, но Самсън беше висок, едър като библейския гигант. Държеше кутия без капак с четири малки дискети. Показа ги на Джули и попита:

— Това ли е търсел?

— Сигурно — отвърна тя и пое кутията.

Боби взе дискетите от нея и каза:

— Ще трябва да слеза на долния етаж в кабинета на Акройд, да включа компютъра и да видя какво има на тях.

— Върви — кимна Самсън.

— Налага се да ме придружите — обърна се Боби към Макграт, полицаят, който беше дошъл заедно с тях в асансьора. — Наблюдавайте ме, за да сте сигурни, че не правя нищо по тях — Боби посочи към Том Размъсън. — Не ни се иска този тип после да заяви, че дискетите са били празни и съм го натопил, като съм копирал върху тях истинския материал.

Боби и Макграт влязоха в един от асансьорите и тръгнаха към втория етаж. Джули приклепна пред Размъсън.

— Знаеш ли коя съм?

Размъсън я погледна, но не каза нищо.

— Аз съм жената на Боби Дакота. Боби беше в колата, по която стреляха твоите бандити. Опита се да убиеш моя Боби.

Той извърна очи от нея и се загледа в стегнатите си с белезници китки.

— А знаеш ли какво ми се иска да ти направя? — продължи Джули, протегна към лицето му едната си ръка и разпери пръсти с добре поддържан маникюр. — Като начало ми се ще да те сграбча за гърлото, да натисна главата ти до стената, да забия два от тези красиви остри нокти в очите ти много надълбоко, чак до обезумялото ти мозъче и да ги завъртя. Може пък да успея да оправя цялата бъркотия вътре.

— Божичко, госпожо — не издържа колегата на Самсън. Казваше се Бърдок. До всеки друг, с изключение на Самсън, би изглеждал едър.

— Добре, де — каза Джули, — много се е оплел, за да разчита на помощ от психиатъра в затвора.

— Не прави глупости, Джули — предупреди я Самсън.

Размъсън я погледна. Очите им се срещнаха само за секунда, но и това беше достатъчно, за да разбере престъпникът дълбочината на нейния гняв и да се уплаши. Досега хленчеше със зачервено лице като ядосано дете, ала в този миг побледня. Обърна се към Самсън. Искаше му се гласът му да прозвучи твърдо, но не успя — беше писклив и трепереше.

— Махнете тая полудяла кучка отгук.

— Всъщност тя не е луда — възрази Самсън. — Най-малкото не е луда от медицинска гледна точка. Май трудно можеш да обявиш някого за луд в наши дни. Ще се вдигне шум за гражданските права и разни такива работи. Не, не бих казал, че е луда.

Без да откъсва очи от Размъсън, Джули каза:

— Благодаря ти много, Сам.

— Забеляза ли, че не коментирах нищо за другата половина от обвинението му — подхвърли добродушно полицаят.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш.

Въпреки че разговаряше със Самсън, Джули беше съсредоточила вниманието си върху Размъсън.

Всеки си има свой таен страх, скътан дълбоко в душата му. Джули знаеше от какво най-много на този свят се бои Том Размъсън. Не от височина. Не от затворени пространства. Не от тълпи, котки, самолети, насекоми, кучета или от тъмното. През последните седмици „Дакота & Дакота“ беше направила дебело досие за него. Един от разкритите факти беше фобията от слепота. В затвора бе искал преглед на очите всеки месец с постоянството на истински маниак. Твърдял, че зрението му се влошава и молел да бъде периодично изследван за сифилис, диабет и други болести, които, ако не се лекуват, могат да доведат до ослепяване. Вън от затвора, където бе излежал две присъди, Размъсън имаше запазен час веднъж месечно при офталмолог в Коста Меза.

Все още приклепнала пред него, Джули го хвана за брадичката. Той трепна. Младата жена обърна главата му към себе си. С два пръста на другата ръка го одра по бузите. По прежълत्याлата му кожа останаха червени следи, но кръв не потече.

Размъсн изпищя и се опита да я удари с окованите в белезници ръце, но го възпряха страхът и веригата, заключила белезниците към глезените.

— Какво, по дяволите, правиш?

Джули разпери двата пръста и ги насочи към очите му, но спря на три-четири сантиметра разстояние. Размъсн примигна, измуча и се помъчи да се освободи, но тя здраво го държеше за брадичката и продължаваше атаката.

— Двамата с Боби сме заедно от осем години, женени сме повече от седем и те са най-хубавите в живота ми, а сега изведнъж се появяваш ти и си въобразяваш, че можеш да го смачкаш като бръмбар.

Джули бавно доближи пръсти до очите му. Един сантиметър. После още един.

Размъсн понечи да се дръпне назад. Блъсна глава в стената. Нямахше накъде да отстъпва.

Острият маникюр беше на по-малко от сантиметър от очите му.

— Това е полицейско насилие — извика Размъсн.

— Аз не съм ченге — каза Джули.

— Но *те* са — извъртя очи Размъсн към Самсн и Бърдок. — По-добре махнете тая кучка оттук, иначе ще ви натопя в съда.

Джули докосна миглите му с нокти.

Вниманието му тутакси се прехвърли към нея. Дишаше тежко, изведнъж го обля пот.

Тя пак пипна миглите му и се усмихна.

Тъмните зеници на жълтеникавокафявите му очи се разшириха.

— Копелета гадни, не се правете, че не ме чувате, кълна се, че ще ви съдя, ще ви уволнят...

Джули докосна миглите му още веднъж.

Размъсн здраво стисна очи.

— ... ще ви отнемат проклетите униформи и значки, *вас* ще ви хвърлят в пандиза, а нали знаете какво се случва на бивши ченгета в затвора: ще ви побъркат, ще ви пребият, ще ви пречукат, ще ви изнасят! — Гласът му все повече изтъняваше и на последната дума пресекна като на мутиращ пубертет.

Джули погледна към Самсн, за да се увери, че има неговата мълчалива, макар и не активна подкрепа да продължи още малко, после хвърли поглед и към Бърдок, който не изглеждаше спокоен

колкото колегата си, но явно нямаше да се намеси още известно време, и притисна нокти към клепачите на Размъсън.

Той се помъчи да стисне още по-здраво очи.

Джули натисна по-силно.

— Опита се да ми отнемеш Боби, затова аз ще ти отнема очите.

— Ти си луда!

Тя натисна още повече.

— Накарайте я да спре — изкрещя Размъсън на двамата полицаи.

— Щом не си искал повече да видя моя Боби, защо да ти позволявам ти да виждаш нещо?

— Какво искаш? — По лицето на Размъсън се стичаше пот. Заприлича ѝ на восъчна свещ, която се топи на силен огън.

— Кой ти даде разрешение да убиеш Боби?

— Разрешение ли? Какво искаш да кажеш? Никой, нямам нужда от...

— Не би се опитал да го докоснеш, ако не ти е наредил работодателят.

— Знаех, че е по следите ми — трескаво избъбри Размъсън и под клепачите му се процедиха сълзи, защото Джули не отпускате хватката. — Знаех, че стои отвън, открих го преди пет-шест дни, въпреки че използваше различни коли, микробуси, камионетки и дори оранжевия микробус със служебния знак на местната управа. Затова трябваше да направя нещо, нали? Не можех просто да се откажа от работата, парите бяха прекалено много. Не можех да го оставя ей така да ме пипне, когато най-накрая се докопах до „Факир“, затова трябваше да направя нещо. Чуваш ли, за Бога, нещата са много прости.

— Ти си компютърен мошеник, наемен крадец на програми, неморален, обичаш да извърташ, но не си твърд. Напротив, мек си, разкиснат. Не би планирал удара сам. Шефът ти е наредил да го направиш.

— Нямам шеф. На свободна практика съм.

— Все пак някой ти плаща.

Джули рискува да натисне още мъничко, не със заострената, а с плоската част на ноктите, въпреки че Размъсън беше така полудял от страх, че сигурно си представяше как изпилените ръбове постепенно пробиват крехката защита на клепачите. Вероятно виждаше отвътре

звездни небеса, цветни вихри и взривове, а може би изпитваше и болка. Целият трепереше. Веригата потракваше и се люлееше. Изпод клепачите течаха сълзи.

— Делафийлд — Името се изтръгна от него, сякаш Размъсън се опитваше едновременно да го задържи и да го изкрещи. — Кевин Делафийлд.

— Кой е той? — заинтересува се Джули, без да пуска брадичката му, с нокти върху очите му, твърда и непоколебима.

— Корпорацията „Майкрокрест“.

— И той те е наел за тази работа?

Размъсън стоеше вцепенен, боеше се да помръдне, защото сигурно вярваше, че и от най-малкото движение ноктите ѝ ще се впият в очите му.

— Да. Делафийлд. Откачалка. Отстъпник. В „Майкрокрест“ не го познават добре. Само знаят, че постига онова, което се иска от него. Когато историята се разчуе, ще са изненадани, покрусени. Какво още искаш?

Джули го пусна.

Той веднага отвори очи, примигна, за да провери зрението си, после рухна и се разхълца облекчено.

Джули се изправи. Тъкмо в този миг вратата на близкия асансьор се отвори и Боби се върна от кабинета на Акройд заедно с придружаващия го полицаи. Погледна Размъсън, кимна на Джули, цъкна с език и каза:

— Била си непослушна, миличка, нали? Все така правиш, когато те изведа.

— Само проведох разговор с господин Размъсън. Това е всичко.

— Явно разговорът го е вдъхновил — отбеляза Боби.

Размъсън седеше отпуснат, захлупил очи с двете си ръце и ридаеше неудържимо.

— Имаме известни разногласия — обясни Джули.

— За филми или за книги?

— За музика.

— Аха.

Самсън Гарфъс се обади тихичко:

— Ти си луда, Джули.

— Той се опита да убие Боби — беше единственият коментар на младата жена.

Самсън кимна:

— Не казвам, че не се възхищавам от лудостта понякога... Ама да знаеш, че ми дължиш нещо.

— Прав си — съгласи се Джули.

— И то не малко — намеси се Бърдок. — Тоя тип ще подаде оплакване. Бас държа.

— Оплакване ли? Че за какво? — попита Джули. — Няма никакви следи.

Дирите, оставени по бузите на Размъсън от ноктите на Джули, вече избледняваха. Единствените доказателства за преживяното от него изпитание бяха потта, сълзите и треперенето.

— Слушайте — обърна се Джули към Бърдок, — той се пречупи, защото случайно знаех кое е слабото му място.

И най-лекият натиск беше като срязване с диамант. Получи се, защото боклуци като него си въобразяват, че всички останали са същите боклуци, и смята, че *ние* сме способни да направим онова, което той би сторил в подобна ситуация. Никога не бих му извадила очите, но той не би се поколебал, ако ролите ни бяха разменени. Ето защо беше сигурен, че ще му сторя онова, което би ми направил. Просто използвах идиотските му представи срещу самия него. Психология. Никой не може да подаде оплакване заради прилагането на малко психология — обясни Джули и попита Боби: — Какво имаше на дискетите?

— „Факир“. Истинските данни. Всичко. Сигурно е копирал тези файлове. Направил е само един комплект, докато съм наблюдавал отвън, а когато почна стрелбата не е имал време за резервни копия.

Звънецът на асансьора издрънча и номерът на етажта светна на таблото отгоре. Вратата се отвори и се появи техен познат цивилен полицай, Джил Дейнър.

Джули взе пакета дискети от Боби и ги подаде на Дейнър, като заяви:

— Това е вещественото доказателство. Обвинението няма нужда от нищо друго. Смяташ ли, че ще се получи?

Дейнър се ухили:

— За Бога, госпожо, ще се опитам.

Франк Полард или още Джеймс Роман или Джордж Фарис погледна в багажника на откраднатия шевролет и намери малък вързоп инструменти, загъната в мек плат и пъхнати при резервната гума. Оттам извади отвертка, за да махне регистрационните номера на колата.

Половин час по-късно, след обиколка из по-високите и още по-тихи квартали на потъналата в мъгла Лагуна, Франк паркира на тъмна странична уличка и смени номерата на шевролета с номерата на един олдсмобил. С мъничко късмет собственикът на олдсмобила нямаше да забележи новите номера поне няколко дни, ако не седмица или повече. Докато не направеше съобщение в полицията за смяната, шевролетът нямаше да отговаря на описанията на търсените от полицията коли и затова щеше да бъде относително безопасно да го кара. Във всеки случай Франк се канеше да се отърве от колата до вечерта на следващия ден: или да открадне друга, или да използва част от парите в чантата, за да си купи автомобил законно.

Беше изтощен, но смяташе, че не е разумно да се отбива в мотел. Четири и половина сутринта беше идиотски час да поиска стая. Освен това беше небръснат, гъстата му коса беше сплъстена и мазна, джинсите и синята карирана фланелена риза бяха мръсни и измачкани от неотдашните му приключения. Последното нещо, което желаше, бе да привлече вниманието върху себе си, затова реши да подремне няколко часа в колата.

Подкара още по на юг, в Лагуна Нигуел, където паркира на тиха уличка под огромните клони на финикова палма. Изтегна се на задната седалка, доколкото му беше удобно без достатъчно пространство за краката и без възглавница. Затвори очи.

За миг престана да се бои от неизвестния преследвач, защото усещаше, че той не е наблизил. Поне временно се беше отървал от врага и не беше нужно да лежи буден, в очакване на внезапна поява на враждебно лице зад прозореца на колата. Можа и да се отърси от

мислите за своята самоличност и за парите в чантата: беше толкова изморен, мислите му бяха толкова объркани, че всеки опит за разплитане на загадките би бил безплоден.

Обаче споменът за *странните* събития в Анахайм преди няколко часа не му даваше да заспи. Изпълнените с мрачно предчувствие пориви на вятъра. Особената музика, подобна на звуци на флейта. Чупенето на прозорци, избухналите гуми, отказът на спирачките, блокиралият волан...

Кой се бе промъкнал в апартамента зад синята светлина? И всъщност беше ли въпросът „кой“ или по-скоро „какво“ го търсеше?

По време на припряното бягство от Анахайм Франк нямаше кога да обмисли странните случки, но сега те не му даваха мира. Усещаше, че е оцелял от среща с нещо свръхестествено. Още по-лошо — усещаше, че то му е познато и амнезията му е причинена от силното му желание да забрави.

След малко дори споменът за неестествените явления не можеше да го държи буден. Последното, което премина през все още незаспалия му ум, беше изразът, дошъл в мислите му, когато се събуди в безлюдната алея: „*Светулки по време на буря...*“

12

Докато свърши разговорът с полицаите, докато се погрижат за изпотрошените си коли и поприказват с тримата служители на „Декодин“, които се появиха в сградата, Боби и Джули успяха да се приберат чак на зазоряване. Пред къщи ги остави една от полицейските коли. Боби с радост погледна дома си.

Живееха в източната част на Ориндж. Къщата имаше три спални. Беше построена в имитация на испански стил. Бяха я купили чисто нова преди две години като инвестиция с перспективи. Дори нощем личеше, че кварталът е нов: храстите още не бяха израсли нависоко, дърветата едва достигаха улуците на къщите.

Боби отключи вратата. Джули влезе първа, той я последва. Звукът от стъпките им по паркета в антрето отекна глухо по голите стени на съседния, съвършено празен хол — признак, че не се канят да остават в къщата завинаги. За да пестят пари в името на Мечтата, не бяха обзавели хола, трапезарията и две от спалните. Сложиха евтин килим и още по-евтини пердета. Не бяха похарчили нито грош за други подобрения. Къщата беше само спирка по пътя към Мечтата и двамата не виждаха защо да харчат средства за нея.

Мечтата. Винаги мислеха за нея с главна буква. Пестяха от всички разходи, за да имат средства за Мечтата. Не харчеха много за дрехи и отпуски, не си купуваха скъпи коли. С много труд и желязна решителност утвърждаваха детективската кантора „Дакота & Дакота“ като водеща фирма, която може да се продаде с голяма печалба. Ето защо влагаха голяма част от печалбите обратно в разширяване на фирмата. Заради Мечтата.

В задната част на къщата кухнята, дневната и малкия бокс за закуска между тях бяха обзаведени. Боби и Джули обитаваха само тези помещения и голямата спалня на горния етаж.

Кухненският под беше покрит с испански плочки. Плотовете бяха бежови, а шкафчетата от тъмен дъб. Не бяха пръскали пари за допълнителни украшения, но кухнята изглеждаше уютна, защото част

от домакинските принадлежности стояха на видно място: мрежа с пет-шест глави лук, висящи от куки на тавана медни тигани, тенджери, шишенца с подправки. На перваза зрееха три зелени домата.

Джули се облегна на плота, сякаш вече краката не я държаха.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита Боби.

— Поркане призори?

— Имах предвид мляко или сок.

— Не, благодаря.

— Гладна ли си?

Джули поклати глава.

— Само искам да се строполя в леглото. Смазана съм.

Боби я прегърна и зарови лице в косите ѝ. Ръцете ѝ го обгърнаха.

Постояха така известно време. Мълчаха и чакаха последните остатъци от страха да се изпарят от нежната топлина помежду им. Страхът и любовта са неделими. Ако си позволиш да се влюбиш, да обичаш някого, ставаш уязвим, а уязвимостта води до страх. За Боби смисълът на живота бе във връзката с Джули. Със смъртта ѝ биха изчезнали и смисълът и целта на неговото съществуване.

Без да я пуска, той се отдръпна и се загледа в лицето ѝ. Следите от засъхнала кръв бяха изтрити. Ожуленото чело беше започнало да се покрива с тънка жълтеникава ципа. Но отпечатъкът от неотдашните им изпитания беше по-дълбок от охлузеното чело. С естествения си тен Джули никога не изглеждаше бледа, дори в мигове на най-голяма тревога. Но в подобни моменти лицето ѝ ставаше сивкаво. Сега канелено сметановата ѝ кожа беше посивяла като мрамор.

— Свърши се — увери я Боби. — Нищо ни няма.

— Но не и в сънищата. Ще имам кошмари седмици наред.

— Случки като днешната утвърждават легендата за „Дакота и Дакота“.

— Не искам да сме легенда. Легендите са мъртви.

— Ние ще бъдем *жива* легенда, това ще привлече клиенти. Колкото повече работа се натрупва, толкова по-скоро ще можем да продадем фирмата и да постигнем Мечтата. — Той я целуна лекичко по ъгълчетата на устните. — Налага се да се обадя и да оставя дълго съобщение на телефонния секретар, така че Клинт да се оправи с всичко, когато отиде на работа.

— Да. Не искам телефона да зазвъни само няколко часа, след като съм си легнала.

Боби я целуна още веднъж и се приближи до стенния телефон до хладилника. Докато набираше служебния номер, чу как Джули влиза в банята от другата страна на късия коридор между кухнята и мокрото помещение. Тя затвори вратата тъкмо когато се включи телефонният секретар: „Благодаря ви, че се обадохте на «Дакота & Дакота». В момента няма...“

Клинт Карагъзис, чието семейство от гръцки произход бяха почитатели на Клинт Ийстуд още от началото на първия му телевизионен филм „Кожа“, беше дясната ръка на Боби и Джули в кантората. Можеше да му се вярва и в най-трудна ситуация. Боби му остави дълго съобщение, като обобщи събитията в „Декодин“ и отбеляза конкретните задачи по приключването на случая.

Когато затвори телефона, Боби отиде в съседната дневна и пусна компактдиск на Бени Гудман. Първите тонове на „Кинг Портър Стомп“ оживиха мъртвата стая.

Върна се в кухнята за консерва яйчен коктейл от хладилника. Бяха купили питието преди две седмици за кроткото домашно посрещане на Нова година, но в края на краищата не го отвориха на празника. Сега обаче Боби го извади и напълни до половината две водни чаши.

От банята долетяха хрипливи звуци: най-накрая Джули бе успяла да повърне. Не че имаше какво, защото не бяха хапнали нищо от осем или десет часа, но спазмите изглеждаха доста силни. Цяла нощ Боби бе очаквал да я обхване пристъп на прилошаване и се учуди, че тя успя да запази самообладание толкова дълго.

От шкафа в дневната извади бутилка бял ром и добави двойна доза в двете чаши. Лекичко разбъркваше питиетата с лъжичка, за да смеси добре коктейла с рома, когато се върна и завари Джули още по-пребледняла.

Тя го погледна какво прави и каза:

— Нямам нужда от подобно нещо.

— Сигурен съм, че имаш. Аз съм екстрасенс. Знаех, че ще повърнеш бисквитите след преживяното тази нощ. Сега пък знам, че имаш нужда от *това* — Боби отиде до мивката и изплакна лъжичката.

— Не, Боби, наистина не мога да го изпия. — Очевидно музиката на Гудман не ѝ вдъхваше сили.

— Ще ти успокои стомаха. А ако не го изпиеш, няма да можеш да заспиш. — Боби я подхвана под ръка, поведе я през бокса и оттам към дневната. — Ще лежиш будна, ще се тревожиш за мен, за Томас — Томас беше брат ѝ, — за света и за всеки поотделно.

Двамата седнаха на канапето, но Боби не запали нито една лампа. Единствената светлина идваше от кухнята.

Джули сви крака по турски и се извърна с лице към него. В очите ѝ светеше мека, отразена светлина. Сетне отпи от коктейла.

Сега стаята се изпълваше от мелодията на „Едно нежно писмо от теб“, една от най-красивите теми на Гудман с вокално изпълнение на Луиз Тобин.

Известно време двамата седяха и слушаха.

После Джули прошепна:

— Аз съм силна, Боби, наистина.

— Знам.

— Не искам да си мислиш, че се огъвам.

— Нищо подобно.

— Прилоша ми не от стрелбата, не от блъскането на оня тип с тойотата, дори не от мисълта, че едва не те загубих...

— Знам. Прилошало ти е от онова, което е трябвало да направиш с Размъсън.

— Той е гнусно копеле с лисича муцуна, но дори и тип като него не заслужава да бъде прекършен по такъв начин. Постъпих отвратително с него.

— Не си имала друг начин да го пречупиш, защото чак тогава научихме кой го е наел.

Джули пак отпи от чашата. Намръщи се при вида на млечното питие, сякаш отговорът на някаква загадка се криеше вътре.

След вокала на Тобин се включи Зиги Елман със сладострастно соло на тропет, а после кларинетът на Гудман. Нежната мелодия превърна необзаведената къща в най-романтичното кътче на света.

— Това, което направих... беше в името на Мечтата. В „Декодин“ ще се радват, че са разбрали кой е работодателят на Размъсън. Но да го пречупя беше... по-лошо, отколкото да го застрелям в открит двубой.

Боби отпусна ръка на коляното ѝ. Коляното наистина беше хубаво. След толкова години съвместен живот той продължаваше да се изненадва от крехките ѝ кости, защото винаги си я представяше като необичайно силна за ръста си, здрава, неустрашима.

— Ако не беше притиснала Размъсън, аз щях да го направя.

— Не, нямаше. Ти си безстрашен, Боби, умен си и си издръжлив, но има неща, които никога няма да направиш. Това беше едно от тях. Не ме будалкай само за да се почувствам по-добре.

— Права си — призна той. — Не бих могъл да го направя. Но се радвам, че ти успя. „Декодин“ е много важна фирма и провалът щеше да ни върне години назад.

— Има ли нещо, което няма да направим заради Мечтата?

— Разбира се — побърза да отговори той. — Не бихме измъчвали дечица с нажежени до червено ножове, не бихме блъскали възрастни жени по стълбите, не бихме пребили новородени кученца с железни прътове... поне ако нямаме сериозни основания.

Смехът ѝ бе невесел.

— Слушай — продължи Боби, — ти си добър човек. Сърцето ти е добро и това, което направи с Размъсън, не помрачава качествата ти.

— Надявам се да си прав. Понякога животът е много суров.

— Още едно питие ще го смекчи.

— Знаеш ли колко калории има в него? Ще затлъстеея като хипопотам.

— Хипопотамите са много сладки — заяви Боби, взе чашата ѝ и се върна в кухнята да налее още от питието. — Обичам ги.

— Няма да ти се иска да се *любиш* с хипопотам.

— Ами. Повече плът, повече любов.

— Ще бъдеш смачкан.

— Е, разбира се, ще гледам винаги да съм отгоре.

13

Канди се канеше да убива. Стоеше в тъмния хол на непозната къща и трепереше. Кръв. Нуждаеше се от кръв.

Канди щеше да убива и нямаше начин да се спре. Дори мисълта за майка му не можеше да го засрами достатъчно, за да овладее жаждата.

Малкото му име беше Джеймс, но майка му — самоотвержена душа, невероятно добра, преизпълнена с обич — винаги му казваше „моето сладурче“, Канди. Никога Джеймс. Никога Джим или Джими. Тя казваше, че е по-сладък от всичко на света и постепенно „сладурчето ми“ прерасна в Сладура, Канди. Когато стана шестгодишен, обръщението вече се беше превърнало в истинско име. Канди завинаги. Сега, на двайсет и девет години, той отвърщаше единствено на това име.

Мнозина смятаха убийството за грях. Канди обаче не беше на това мнение. Някои хора се раждаха с вкус към кръвта. Бог ги бе създал такива и очакваше от тях да убиват избраните жертви. Всичко беше част от Неговия загадъчен план.

Единственият грях беше убийство, когато Бог или майка ти не одобряваха избора на жертвата, а Канди се канеше да стори тъкмо това. Но освен всичко той изпитваше остра нужда.

Ослуша се. Къщата тънеше в тишина.

Сенките на мебелите в хола го обгръщаха като тъмни и неземни същества.

Задъхан и разтреперан, той мина в трапезарията, после в кухнята, дневната и бавно тръгна по коридора към предната част на къщата. Не издаде нито звук, който да събуди заспалите на горния етаж. Сякаш се плъзгаше, а не стъпваше по земята — призрак, не човек от плът и кръв.

Спря се и направи последен опит да преодолее порива да убива. Не успя, потръпна и въздъхна дълбоко. Заизкачва се по стълбите към втория етаж, където семейството вероятно спеше.

Майка му щеше да го разбере и да му прости.

Беше го учила, че убиването е добро и морално — но само когато е необходимо, когато е от полза за семейството. Много му се ядосваше, когато убиваше импулсивно, без основателна причина. Нямахше нужда да го наказва физически, защото нейното недоволство го измъчваше далеч повече от всякакво друго наказание. Дни наред не му проговаряше, а през това време го душеше болка, сякаш сърцето му ще се пръсне. Освен това тя гледаше през него като през празно пространство. Когато другите деца заговаряха за него, майка им казваше: „А, имате предвид вашия покоен брат Канди, горкото ви покойно братче. Е, припомняйте си го, ако искате, но не ми говорете за него, защото не искам да си го спомням, лоша семка излезе. За нищо не ставаше, направо за нищо. Никак не слушаше мама, въобразяваше си, че знае всичко. Само от името му ми призлява, *гади ми се*, да не съм чула повече да ми говорите за него.“ Всеки път, когато Канди бе наказан с изпращане в страната на мъртвите заради непослушание, за него нямаше място на масата. Трябваше да стои в ъгъла и да наблюдава останалите като призрак. Майка му не го удостояваше нито с мръщене, нито с усмивка, не галеше косите или лицето му с топлите си меки ръце, не му позволяваше да се сгуши в нея и да зарови уморена глава в гърдите ѝ. Изтерзан, не заспиваше под звуците на приказките за лека нощ или приспивните песнички. В пълната изолация осъзна напълно какво значи ад.

Но майка му би разбрала защо не се овладя тази вечер и щеше да му прости. Рано или късно винаги му прощаваше, защото любовта ѝ към него беше като Божията любов към всички Негови чеда: съвършена, преизпълнена с опрощение и милост. Когато преценеше, че Канди е изтърпял достатъчно, майка му отново го поглеждаше, усмихваше му се и широко разтваряше обятия. Прошката го караше да се чувства в рая.

Сега тя самата беше в рая. Седем дълги години! Господи, колко му липсваше. Но тя неотклонно го наблюдаваше. Щеше да разбере, че е изгубил самообладание тази вечер и щеше да се разочарова.

Канди тръгна нагоре, прескачаше по две стъпала наведнъж, като се придържаше до стената, където стълбата едва ли щеше да изскърца. Беше едър, но подвижен, с лека стъпка и дори някъде да имаше прогнило или разклатено стъпало, под краката му не поддаде нищо.

В коридора на горния етаж се спря и се послуша. Тишина.

Високо на стената беше монтирана сигнална уредба за пожар с бледа лампичка. Светлината беше достатъчна, за да може Канди да забележи две врати отдясно в коридора, две отляво и една в дъното.

Промуши се към първата врата вдясно, откряна я и се вмъкна в стаята. Пак затвори вратата и се облегна на нея от вътрешната страна.

Жаждата му беше неудържима и все пак той си наложи да изчака, докато очите му свикнат с мрака. През двата прозореца идваше слаба светлина от улична лампа, намираща се поне на една пресечка от къщата. Първо забеляза огледалото: матов правоъгълник, който отразяваше светлинката. После различи очертаванията на шкафа отдолу. Миг по-късно вече виждаше леглото и неясната форма на човек, легнал под шарено одеяло.

Канди предпазливо се приближи до леглото, хвана одеялото и чаршафите и се поколеба, заслушан в лекото ритмично дишане на спящия. Усети лек дъх на парфюм, примесен с аромата на топла кожа и наскоро измита с шампоан коса. Момиче. Винаги различаваше момчетата от момичетата по миризмата. Разбра също, че е млада, вероятно около петнайсетте. Ако нуждата му не беше толкова остра, сигурно щеше да се колебае още дълго, защото миговете преди убийството бяха страхотно вълнуващи, едва ли не по-хубави от самото убиване.

С драматичен жест на фокусник, който дръпва покривката от празна клетка, където внезапно и необяснимо се появява гълъб, Канди вдигна завивките. Строполи се върху спящото момиче и го притисна към дюшека.

Тя веднага се събуди и се опита да изпищи, въпреки че Канди със сигурност ѝ беше изкарал въздуха с удара. За щастие ръцете му бяха необикновено големи и силни. Докопа лицето ѝ още преди да е изкрещяла. Подпря с длан брадичката ѝ и впи пръсти в бузите, за да я накара да млъкне.

— Мълчи или ще те убия — прошепна той. Устните му докосваха нежното ухо.

Момичето издаде приглушен отчаян звук и започна да се извива под него, но усилията му бяха напразни. Ако се съдеше по допира, беше момиче, още не жена, всъщност сигурно нямаше и дванайсет

години, и в никакъв случай не беше на повече от петнайсет. Не можеше да му окаже никаква съпротива.

— Не искам да те нараня. Само те *искам* и когато свърша, ще си тръгна.

Това беше лъжа, защото Канди нямаше никакво намерение да я изнасилва. Сексът не го интересуваше. Всъщност сексът го отвращаваше: струваше му се неизмеримо отблъскващ с неназовимите течности, които зависеха от безсрамната употреба на органите, свързани с уринирането. Интересът на останалите само доказваше на Канди, че мъжете и жените са наистина пропаднали и че светът е свърталище на грях и лудост.

Дали защото му повярва, че няма да я убие, или защото бе полупарализирана от страх, жертвата му престана да се съпротивява. Може би енергията ѝ стигаше само да диша. С тежестта на повече от стоте си килограма Канди я притискаше в гърдите. С ръката, обхванала бузите ѝ, той усещаше студените вдишвания през разширените ѝ ноздри, последвани от кратки, горещи издишвания.

Зрението му привикна към мрака. Все още не различаваше подробности от лицето, но виждаше, че очите ѝ блестят в мрака от ужас. Виждаше също, че е руса — в бледите ѝ коси сияеха сребристи отражения, въпреки слабото осветление от улицата.

Със свободната ръка Канди отметна косите ѝ. Леко се измести надолу, за да стига с устни гърлото. Целуна нежната плът, усети лудешкия пулс с устни, после впи зъби и намери кръвта.

Девојката се замята под него, но той я държеше здраво. Гълташе бързо, ала не успяваше да погълне бликналата гъста и сладка течност. Скоро обаче притокът намаля. Гърчовете отслабнаха, после съвсем изчезнаха. Накрая момичето застина съвсем неподвижно, като купчина завивки.

Канди стана и запали нощната лампа, за да разгледа лицето ѝ. Винаги искаше да види лицата им, ако не преди, то поне след жертвоприношението. Обичаше също да се визира в очите им. Те не изглеждаха невиждащи, а вперени някъде в отвъдното, където се преселваха душите им. Не разбираше изцяло своето любопитство. В края на краищата, когато ядеше пържола, никога не се запитваше как е изглеждала кравата. Момичето — като всички други негови жертви, с които се хранеше — не представляваше за него нищо повече от

добитък. Веднъж насън видя как вече умъртвената му жертва проговаря, въпреки прегризаното гърло, и го пита защо я разглежда след смъртта. Канди тогава не отговори на въпроса и жертвата предположи, че понякога при убийствата в мрака той изпитва нужда да се взре в лицата на мъртвите, защото в потайно кътче на сърцето се бои, че ще види собственото си пребледняло лице с невиждащи очи. „Дълбоко в себе си — беше му казала жертвата в съня — ти знаеш, че си мъртъв, изпепелен отвътре. Знаеш, че имаш повече общо с жертвите си, след като ги убиеш, а не преди това.“ Макар и произнесени в съня и очевидно чиста глупост, тези думи го накараха да се събуди с писък. Жив беше, бе силен и жизнен, човек с необичайни и силни апетити. Думите на жертвата в съня изплуваха в съзнанието му в мигове като този и го тревожеха. Но и сега, както винаги, Канди не пожела да се замисли. Вместо това, предпочете да насочи вниманието си към девойката на леглото.

Изглеждаше четиринайсетгодишна, доста хубавичка. Загледан в съвършената ѝ кожа, Канди се зачуди дали и при допир ще бъде същата, гладка като порцелан. Устните ѝ бяха полуотворени, сякаш отлитащият ѝ дух ги беше открянал. Прекрасните ѝ сини очи му се сториха огромни, прекалено големи за лицето ѝ — широки като зимното небе.

Искаше му се да я съзерцава часове наред.

Въздъхна със съжаление и угаси лампата.

Постоя в тъмното, за да привикнат очите му. Обгръщаше го острата миризма на кръв.

След малко се върна в коридора, без да си прави труда да затваря вратата зад себе си. Влезе в отсрещната стая, но там не намери никого.

В съседната стая обаче Канди подуши лек дъх на застояла пот и чу хъркане. Беше момче, на седемнайсет или осемнайсет години. Нито голямо, нито малко и все пак оказа много по-голяма съпротива от сестра си. Момчето спеше по корем и когато Канди отметна завивките, за да се хвърли върху него, главата му се зарови във възглавницата и дюшека. Беше невъзможно да извика за помощ. Борбата беше безмилостна, но кратка. Момчето се задуши и Канди го обърна по гръб. Намери откритото гърло и издаде приглушен, нетърпелив възглас, който беше по-силен от стенанията на момчето.

По-късно, когато отвори вратата към четвъртата спалня, първата бледа светлина на зората започна да мерзелее в прозорците. По ъглите все още се криеха сенки, но дълбокият мрак бе прогонен от утрото. Светлината беше прекалено бледа, за да се различават цветовете на предметите и всичко в стаята сивееше.

От едната страна на двойно легло спеше привлекателна блондинка към четирийсетте. Завивките от другата страна изглеждаха недокоснати. Затова Канди реши, че съпругът ѝ не живее там, или е в командировка. Забеляза наполовина пълна чаша с вода и пластмасово шишенце с лекарство върху нощното шкафче. Взе флакончето, за да го разгледа. Малки хапчета изпълваха две трети от него. На етикета пишеше, че е приспивателно. Пишеше също името ѝ: Розийн Лофтън.

Канди постоя, загледан в лицето ѝ и у него се надигна старият копнеж за майчина ласка. Жаждата още не бе уталожена, но не му се искаше да я насилва, да я разкъса и пресуши само за няколко минути. Щеше му се преживяването да продължи по-дълго.

Изпита желание да посуче от жената, както майка му от време на време благосклонно му позволяваше да суче от кръвта ѝ. Когато не му беше сърдита, майка му разрязваше леко дланта си или пробиваше някой пръст, после го прегръщаше и той се опияняваше от потеклата кръв в продължение на цял час и дори повече. В такива мигове го обземаше невероятно спокойствие, от което светът с неговите нерадостни губеше реалните си очертания, защото майчината кръв не можеше да се сравни с нищо друго: неопетнена, чиста като сълзите на светец. Разбира се, през малките разрези не можеше да изпие кой знае какво количество и все пак оскъдните капки му се струаха по-драгоценни и по-хранителни от литрите, които би могъл да изцеди от десетки други хора. Заспалата на леглото жена не можеше да му предложи такава амброзия от вените си, но ако затвореше очи, докато смучеше кръвта ѝ, Канди се надяваше да усети поне частица от някогашното съвършено спокойствие... да изпита поне мъничко от предишната тръпка.

Накрая, без да отмята завивките, той бавно се наведе и се изтегна до жената. Наблюдаваше как тежките ѝ клепачи потрепват и се отварят. Тя примигна, докато Канди се сгуши в нея и за миг реши, че продължава да сънува, защото отпуснатото ѝ лице не се изопна.

— Искам само кръвта ти — пошушна Канди.

Действието на сънотворното рязко изчезна. Очите на жената се изпълниха с ужас.

Преди да разруши красотата на мига с писъци или съпротива, преди да унищожи илюзията, че е майка му, която доброволно се отдава, Канди я удари по шията с тежкия си юмрук. Повтори удара. После я блъсна с всички сили в лицето. Още веднъж. Жената се отпусна безчувствена на възглавницата.

Канди се мушна под завивките до нея, дръпна ръката ѝ и проби дланта със зъби. Намести главата ѝ на възглавницата с лице към него, взе ръката ѝ и засмука процеждащите се капки от дланта. След малко затвори очи и се помъчи да си представи, че е при майка си. Постепенно го обзе благодатно спокойствие. Но въпреки че отдавна не се беше чувствал толкова щастлив, щастието не беше пълно. Мимолетна радост изпърха на повърхността на сърцето му, но в душата му цареше мрак и студ.

Само след няколко часа сън Франк Полард се събуди на задната седалка на откраднатия шевролет. Примижа от утринното слънце, проникващо през стъклата.

Беше се схванал, всичко го болеше и не беше отпочинал. Гърлото му беше пресъхнало, очите му смъдяха като да не бе спал дни наред.

Изпъшка, спусна крака от седалката, седна и се прокашля. Усети, че и двете му ръце са изтръпнали. Студени и безчувствени, те бяха несъзнателно свити в юмруци. Очевидно беше спал така доста време, защото отначало не успя да отпусне длани. С големи усилия разтвори първо десния юмрук. През разперените пръсти се посипа нещо черно и зърнесто.

Франк се загледа объркано как дребните зрънца се плъзгат по крачола на джинсите, по дясната обувка. Приблужи длан към очите, за да разгледа по-отблизо остатъците. Приличаше на пясък.

Черен пясък? Откъде ли се беше взел?

Отвори и лявата ръка. Посипа се още пясък.

Озадачен, той се взря през прозорците на колата. Намираще се в непознат квартал. Видя зелени морави, тъмни купчинки пръст прозираха на местата с рядка трева, лехите бяха наторени, до храстите бяха подредени нарязани дърва, но нищо не обясняваше откъде се е взел пясъкът.

Намираще се в Лагуна Нигуел, значи Тихи океан с широките плажове не беше далеч. Но там пясъкът беше бял, не черен.

Кръвообращението се възстанови в изтръпналите му крайници. Франк се облегна на седалката и вдигна длани към очите си. Втренчи се в черните зрънца пясък, полепнали по изпотената кожа. Пясъкът, макар и черен, беше безобидно вещество, но видът му го разтревожи, сякаш бе забелязал петна кръв.

— Кой по дяволите съм аз, какво се случва с мен? — запита се гласно той.

Знаеше, че се нуждае от помощ. Но нямаше представа към кого да се обърне.

Вятърът в Санта Ана, извиващ клоните на дърветата, събуди Боби. Воят долиташе изпод стрехите, гредите на тавана скърцаха.

Боби примигна. Подут от съня, присви очи при вида на цифрите на тавана: 12:07. Понякога работеха нощем, и спяха през деня. Затова бяха сложили на прозорците плътни капаци и в стаята цареше непрогледен мрак, с изключение на бледозелените цифри на часовника, които проблясваха от тавана като мрачно послание от отвъдното.

Понеже беше легнал на зазоряване и бе заспал мигновено, Боби знаеше, че е пладне, не среднощ. Полежа неподвижен известно време. Чудеше се дали Джули спи.

— Будна съм — обади се тя.

— Да не би да четеш мислите ми? — изненада се Боби.

— Не. Това е да си женен толкова години.

Младият мъж протегна ръце и тя се сгуши в него.

Отначало не помръднаха, беше им достатъчна мисълта, че са заедно. После мълчаливо започнаха да се любят.

Бледозелените цифри на часовника не успяваха да разсеят пълния мрак, затова Боби не виждаше притиснатата до него Джули. Но я „ВИЖДАШЕ“ чрез ръцете си. Опиваше се от гладката и мека кожа, изящната извивка на гърдите, ъгловатостта точно там, където беше на място, стегнатите мускули, пъргавите движения. Все едно бе слепец, който чрез докосванията изразява вътрешната си представа за съвършена красота.

Вятърът люлееше света отвън в хармония с оргазмите, които разтърсваха Джули. А когато и Боби повече не можеше да се сдържа, изстена и се изпразни в нея. В същия миг и вятърът изстена и отнесе птицата, свила гнездо под покрива, която запърха с криле и издаде пронизителен писък.

Известно време лежаха един до друг в тъмнината. Дъхът им се смесваше, докосваха се почти с благоговение. Не изпитваха нужда да

говорят: думите само биха развалили преживяването.

Алуминиевите капаци подрънкваха от вятъра.

Постепенно удоволствието след любовта отстъпи пред странно неудобство, чийто източник Боби не можеше да определи. Обгръщащата ги тъмнина започна да става потискаща, сякаш пълната липса на светлина още повече сгъстяваше въздуха, който се превръщаше в лепкав сироп, негоден за дишане.

Макар току-що да се бе любил с Джули, Боби беше поразен от внезапната мисъл, че тя всъщност не е с него, че е правил любов със своя сън или с гъстата тъмнина, че някаква незнйна сила през нощта му е откраднала Джули завинаги.

Детинският му страх го накара да се почувства глупаво и все пак той се надигна на лакът и запали нощната лампа.

Видя Джули до себе си усмихната, отпусната на възглавницата, и необяснимата му тревога тутакси се стопи. Въздъхна с облекчение и се учуди, че дъхът му е секнал. Но странното напрежение си остана. Гледката на невредимата Джули, ако не се смяташе ожуленото чело, не успя да го успокои напълно.

— Какво има? — попита тя, чувствителна както винаги.

— Нищо — излъга младият мъж.

— Да не би да те цепи главата от рома в коктейла?

Измъчваше го не махмурлук, а странното усещане, че ще загуби Джули, че нещо от враждебния свят отвън ще дойде да я отнеме. Боби беше оптимистът в семейството и не обръщаше внимание на лоши предчувствия. И точно затова обзелият го мрачен хлад го разстрои повече, отколкото би се отразил на склонен към подобни неща човек.

— Боби? — сепна го Джули намръщена.

— Да, да, главата ме боли — увери я той.

Наведе се и нежно целуна очите ѝ, после още веднъж, за да я накара да ги затвори и да не прочете изписаната по лицето му тревога.

По-късно, след като взеха душ и се облякоха, двамата набързо закусиха прави до кухненския плот: английски кифли и малинов конфитюр, по половин банан и черно кафе. Бяха решили да не ходят в кантората. Краткото обаждане на Клинт Карагъозис потвърди, че

обобщението на случая „Декодин“ е към края си и че няма друга работа, която спешно да изисква присъствието им.

В гаража ги чакаше техният Сузуки Самурай. Настроението на Боби се повиши при вида му. Самурай беше малък джип с двойно предаване. Боби оправдаваше покупката пред Джули, като посочваше двойната функция — практичен за работа и подходящ за отдих — и наблягаше на сравнително разумната цена, но всъщност го искаше, защото му беше приятно да го кара. Джули не повярва на приказките му, но се съгласи, тъй като и на нея ѝ допаднаше да я кара. Този път обаче остави Боби да шофира, въпреки че той ѝ предложи да седне на волана.

— Снощи добре покарах — обясни тя и закопча предпазния колан.

Вятърът разпиляваше по улиците сухи листа, клончета, парчета хартия и други неясни по произход или предназначение предмети. Прахът се носеше от изток, където Санта Аните, наречени така на планините, откъдето идваха, минаваха през каньоните и сухите, обрасли с храсталаци хълмове, по които предприемчивите строители от Ориндж още не бяха категоризирали парцелите и не бяха издигнали хиляди почти еднакви възплъщения на калифорнийската мечта от дърво и хоросан. Дърветата се огъваха под напора на вятъра, устремен на неравномерни тласъци към океана на запад. Нощната мъгла бе изчезнала. Денят беше толкова ясен, че от хълмовете се виждаше остров Каталина на трийсет и осем километра от тихоокеанския бряг.

Джули пусна компактдиск на Арти Шоу. Леещата се мелодия и игривите ритми изпълниха колата. Меките саксофони на Лес Робинсън, Ханк Фриймън, Тони Пастър и Рони Пери представляваха странен контраст на хаоса и дисонанса на ветровете от Санта Ана.

От Ориндж Боби тръгна на юг и после на запад към крайбрежните градове — Нюпорт, Корона Дел Мар, Лагуна, Дана Пойнт. При всяка възможност караше по малкото останали асфалтирани странични пътища на опасания с магистрала окръг. Минаха дори покрай няколко портокалови горички, каквито някога бяха покривали всичко наоколо, а после изчезнали пред неумолимото нашествие на градовете и търговските центрове.

Джули се разприказва, докато стрелката пълзеше нагоре по скоростомера, но Боби знаеше, че приповдигнатото ѝ настроение е

неискрено. Всеки път, когато тръгваха на посещение при брат й Томас, тя се стараеше да изглежда в добро настроение. Макар да обичаше Томас, срещите с него й късаха сърцето, затова предварително трябваше да се настрои и да се преструва на весела.

— Няма нито едно облаче по небето — каза Джули, докато минаваха покрай старата фабрика за опаковка на плодове на Ървин Ранч. — Нали денят е прекрасен, Боби?

— Да — съгласи се той.

— Вятърът трябва да е издухал облаците чак до Япония и да ги е натрупал над Токио.

— Да. В момента калифорнийският боклук се сипе по Гинза.

Над пътя се носеха стотици червени цветове от бугенвиллии, откъснати от вятъра. За миг изглеждаше, че самураят е попаднал сред алена снежна буря. Може би защото току-що бяха говорили за Япония, но им се стори, че във вихъра на листенцата има нещо източно. Боби нямаше да се учуди, ако зърнеше встрани от пътя облечена в кимоно жена, потънала в слънчева светлина и сенки.

— Дори при вятър тук е красиво — отбеляза Джули. — Нали сме късметлии, Боби? Не сме ли късметлии да живеем на толкова хубаво място?

Започна „Френези“ на Шоу. Всеки път, когато чуваше тази песен, Боби почти си представяше, че е герой във филм от трийсетте или четирийсетте години, че ще завие и зад ъгъла ще попадне на стария си приятел Джими Стюарт или може би Бинг Кросби, ще идат да обядват с Кари Грант, Джийн Артър и Катрин Хепбърн и ще се случат страхотни неща.

— В кой филм си? — попита Джули. Познаваше го прекалено добре.

— Още не съм решил. Може би във „Филаделфийска история“.

Докато стигнат до паркинга на дома „Чиело Виста“, Джули успя да се докара привидно в отлично настроение. Излезе от колата, обърна се на запад и се усмихна към хоризонта, очертан от сливането на морето и небето. Сякаш за пръв път виждаше подобна гледка. Наистина панорамата беше изумителна, защото Чиело Виста се намираще на висока скала на около километър от Тихи океан над дълга ивица от южнокалифорнийския Златен бряг. Боби също се възхити на

гледката с леко приведени рамене и сгущена в яката глава, сякаш се покланяше на студения поривист вятър.

Когато беше готова, Джули хвана Боби за ръката, стисна я здраво и двамата влязоха вътре.

Домът „Чиело Виста“ беше частно медицинско заведение и архитектурата му се отличаваше от традиционния вид на подобни сгради. Двуетажната испанска фасада с кремава мазилка се подчертаваше от бял мрамор по ъглите, рамки на вратите и трегери, боядисаните в бяло френски врати и прозорци надничаха от изящни арки с големи первази. Покрай алеите се издигаха добре поддържани дървета със запълзели по тях цикламени и жълти бугенвиллии. Подовете бяха покрити със сиви пластмасови плочки, напръскани с кремаво и тюркоазно. Стените бяха боядисани в кремаво, с бяла основа и очертан горен ръб. Домът изглеждаше уютен и просторен.

Боби и Джули спряха във фойето. Младата жена извади гребен и приглади разрошените от вятъра коси. Спряха на рецепцията в приятната приемна и оттам тръгнаха по северния коридор към стаята на Томас на първия етаж.

Вътре имаше две легла. Томас спеше по-близо до прозорците, но в момента нито лежеше, нито седеше в креслото си. Когато спряха на прага, двамата го завариха седнал на общата работна маса, която дяляха с Дерек, другото момче в стаята. Приведен над масата, с ножици в ръката, за да изреже снимка от някакво списание, Томас изглеждаше странно съчетание от противоположни качества: набит и крехък, силен и деликатен, физически як, но умствено и емоционално слаб. Вътрешната му слабост бе очевидна. С широкия си врат, едри закръглени рамене, мощен гръб, пропорционално къси ръце и здрави крака Томас приличаше на гном, но когато усети присъствието им и се обърна да види кой е на прага, лицето му не приличаше на облик на приказно създание, а издаваше жестока генетична съдба и биологична трагедия.

— Джулс! — извика той, изпусна ножиците и списанието и едва не прекатури стола в бързината да стане. Носеше провиснали джинси и фланелена риза на зелени райета. Изглеждаше десет години по-млад от истинската си възраст. — Джулс, Джулс!

Джули пусна ръката на Боби, влезе в стаята и разтвори обятия.

— Здравей, миличък.

Томас забърза към нея с несигурната си походка, сякаш обувките му бяха налети с олово, което му пречеше да вдига крака от земята. Беше двайсетгодишен, с десет години по-млад от Джули, но десетина сантиметра по-нисък от нея, на ръст не повече от метър и петдесет. Страдаше по рождение от болестта на Даун, но диагнозата беше ясна за всеки, който зърнеше лицето му: полегато чело, дръпнати очи, плосък нос, дребна за тялото глава, плавни, тежки контури на останалите черти на лицето, които обикновено се свързват с умствено изоставане. На външния му вид прилягаха повече израженията на самотата и тъгата, но сега лицето му бе озарено от топла усмивка на неподправена радост.

Джули винаги действаше така на Томас.

„По дяволите, *и на мен* действа така“ — помисли си Боби.

Леко приведена, Джули прегърна брат си и двамата останаха неподвижни известно време.

— Как си? — попита тя.

— Добре — отвърна младежът. — Добре съм. — Говореше трудно, но разбираемо, защото езикът му не беше така деформиран, както при някои други жертви на същата болест: беше малко по-голям от нормалното, но не нацепен или постоянно провиснал навън. — Наистина съм добре.

— Къде е Дерек?

— На гости. В друга стая. Ще се върне. Много съм добре. Ти добре ли си?

— Прекрасно, миличък. Направо чудесно.

— И аз съм така. Обичам те, Джулс — радостно каза Томас, защото с Джули се освобождаваше от срамежливостта в отношенията си с останалите. — Много те обичам.

— И аз те обичам, Томас.

— Боях се... че може би няма да дойдеш.

— Не идвам ли?

— Винаги — потвърди Томас. Едва сега пусна сестра си и се огледа. — Здравсти, Боби.

— Здравсти, Томас. Добре изглеждаш.

— Така ли?

— Да пукна, ако лъжа.

Томас се засмя и се обърна към Джули:

— Смешен е.

— Ще получа ли и аз прегръдка? — попита Боби. — Или ще трябва да стоя с разтворени ръце, докато някой ме сбърка със закачалка?

Томас неохотно пусна сестра си. Двамата с Боби се прегърнаха. След толкова много години младежът продължаваше да се чувства неудобно с Боби не защото между двамата имаше органическа непоносимост или лоши чувства, а защото Томас не обичаше промените кой знае колко и бавно се приспособяваше към тях. Дори седемгодишният брак на сестра му все още му се струваше новост.

„Но той ме харесва — помисли Боби, — може би дори толкова, колкото аз го харесвам.“

Не е трудно да харесаш жертвите на болестта на Даун, щом преодолееш съжалението, което първоначално запазва дистанцията, защото повечето от тях притежават подкупваща невинност и непрестореност. Освен ако не ги възпира срамежливост или притеснение от разликите, те обикновено са прями, по-откровени от останалите и неспособни на дребните игри и ходове, които отравят отношенията между „нормалните“ хора. Предишното лято на пикника по случай Четвърти юли в „Чиело Виста“ майката на един от другите пациенти каза на Боби: „Понякога като ги гледам, си мисля, че в тях има нещо — мекота, една особена доброта, — което ги доближава до Бога повече от нас.“ Сега той разбра колко вярно е било заключението. Прегърна Томас и се наведе, за да се вгледа в милото му, недодялано лице.

— Да не прекъснахме някое стихотворение? — попита Джули.

Томас пусна Боби и забърза към работната маса, където сестра му разглеждаше списанието, от което той изрязваше картини преди пристигането им. Отвори последния албум — още четиринайсет бяха вече пълни с негови творби и наредени в шкафа в ъгъла до леглото му — и посочи две страници с изрязани картини, подредени като поезия на стихове и куплети.

— Това беше вчера. Свърших го вчера — обясни Томас.

— Многоооо време работих, беше трудно, но сега вече е... както трябва.

Преди четири-пет години бе решил, че иска да стане поет като някого, когото бе видял и харесал по телевизията. Степента на

умствена изостаналост при жертвите на болестта на Даун е различна. Томас беше някъде по средата, но не притежаваше интелектуални способности да се научи да пише нещо повече от името си. Това не го възпря. Помоли за хартия, лепило, албум и купчина стари списания. Тъй като рядко молеше за каквото и да било, а Джули би преместила планини, за да му намери онова, което иска, той бързо получи исканите неща. „Всякакви списания — беше й обяснил младежът — с различни красиви картинки... ама и с грозни... всякакви.“ От „Тайм“, „Нюзуик“, „Лайф“, „Хот Род“, „Омни“, „Севънтийн“ и десетки други издания Томас изрязваше цели картини и части от тях. Подреждаше ги, сякаш бяха думи в поредица от образи с някакво важно за него послание. Някои от „стихотворенията“ му бяха само по пет образа „дълги“, в други имаше стотици изрезки, подредени в стройни куплети или най-често в разнообразни редове, които приличаха на бял стих.

Джули взе албума от ръцете му и седна на креслото до прозореца, където можеше да се съсредоточи върху най-новото му съчинение. Томас остана до масата в напрегнато очакване.

Картинните му стихотворения нямаха определени сюжети или тематична насоченост, нито пък бяха безразборни купища илюстрации. Църковна кула, мишка, красавица в изумруденозелена бална рокля, поляна с маргаритки, консервирани ананаси на кръгли парчета, полумесец, купчина палачинки, обилно полети със сироп, лъскави рубини върху черна кадифена подложка, риба с отворена уста, засмяно дете, монахиня, унесена в молитва, жена, разплакана над обезобразеното тяло на любим човек в забравено от Бога място на военни действия, спасителни пояси, кутре с клепнали уши, монахини в черни одежди и колосани бели нагръдници — от тези и още хиляди други картини в скъпоценните си кутии за изрезки Томас подбираше елементите на своите съчинения. Още от началото Боби бе поразен от *верността* на много от стихотворенията, някаква симетрия, противопоставяния едновременно наивни и дълбоко осмислени, колкото истински, толкова и неуловими ритми, очевидна лична гледна точка, която беше прекалено загадъчна, за да бъде осъзната. С течение на годините стихотворенията ставаха все по-добри, по-удовлетворяващи, въпреки че Боби не ги разбираше дотолкова, че да обясни на какво се дължи подобрието; просто знаеше, че го има.

Джули вдигна поглед от албума и каза:

— Това е прекрасно, Томас. Кара ме да... изтичам навън на тревата... да застана под небето и може би дори да затанцувам или пък да отметна глава и да се засмея. Кара ме да се радвам, че живея.

— Да! — възкликна Томас с трудноподвижния си език и запляска с ръце.

Джули подаде албума на Боби. Той седна на крайчеца на леглото, за да го разгледа.

Най-интересното в стихотворенията на Томас беше неизменният емоционален отклик. Читателят не можеше да остане равнодушен като при поредица от случайно събрани образи. Когато гледаше работите на Томас, Боби понякога изпитваше желание да се смее гръмко, друг път се трогваше почти до сълзи или изпитваше страх, тъга, съжаление или почуда. Не знаеше защо реагира точно по определен начин на всяко стихотворение, защото ефектът не се поддаваше на анализ. Съчиненията на Томас явно въздействаха на първичния инстинкт и предизвикваха реакция от дълбините на душата, извън границите на подсъзнателното.

Най-новото стихотворение не правеше изключение. Боби изпита същите чувства като Джули: животът е хубав, светът е красив, самото съществуване опиянява.

Остави албума и забеляза, че Томас очаква реакцията му също толкова напрегнато, както бе очаквал тази на Джули. Може би това бе признак, че цени мнението му не по-малко от нейното, макар да не получаваше толкова продължителна и нетърпелива прегръдка като нея.

— Уха! — промълви Боби. — Томас, от това стихотворение изпитвам някакъв топъл гъдел... Имам усещането, че пръстите на краката ми се свиват.

Младежът се ухили.

Понякога, загледан в него, Боби изпитваше чувството, че в обезобразения череп обитават двама Томасовци. Първият бе глупакът, сладък, но слабоумен. Вторият беше умен както всички останали, но заемаше само малка част от повредения мозък, някъде в средата, откъдето нямаше връзка с външния свят. Всички мисли на втория Томас трябваше да минат през филтъра на мозъчните владения на първия, затова излизаха на бял свят изкривени. Ето защо светът не би могъл да се досети, че вътре живее и вторият — мислещ, чувстващ, съвсем жив, — ако не бяха доказателствата от картинните

стихотворения, чиято същност оцеляваше дори през филтъра на първия Томас.

— Имаш такъв талант — каза Боби напълно искрено, почти със завист.

Томас се изчерви и сведе очи. Изправи се и бързо отиде до тихо бръмчащия хладилник до вратата към банята. Пациентите се хранеха в общата трапезария, напитки и закуски се предлагаха и извън часовете за хранене по желание, но тези, които притежаваха достатъчно умствени способности да се грижат за чистотата и реда по стаите, имаха право на собствен хладилник с любимите закуски и напитки, за да се насърчава самостоятелността им в максимална степен. Томас извади три кутии кока-кола. Даде по една на Боби и на Джули. С третата се върна на стола до масата, седна и попита:

— Гонили сте лоши хора ли?

— Да, пълним затворите — отговори Боби.

— Разкажете ми.

Джули се приведе в креслото, Томас придърпа стола си по-близо до нея, докато коленете им се докоснаха. Младата жена му разказа основното от случките в „Декодин“ предната нощ. Представи Боби в по-героична светлина и леко омаловажи своето участие не само от скромност, но и за да не плаши Томас с прекалено ясна картина на опасностите, на които се бе изложила. Брат ѝ беше твърд посвоему: иначе отдавна би се свил в леглото с лице към ъгъла, за да не стане повече никога. Но не беше достатъчно твърд, за да понесе загубата на Джули. Дори мисълта колко е уязвима тя би го смазала. Затова му разказа за лудешкото каране и стрелбата от смешната страна — вълнуващо, но не опасно приключение. Историята забавляваше Боби не по-малко от Томас.

След малко, както обикновено, слабоумният се преумори от разказа и развлечението отстъпи място на объркване.

— Стига ми — каза той, което значеше, че се мъчи да осмисли чутото и няма възможност да поеме повече. Светът извън „Чиело Виста“ го очароваше и често пъти той копнееше да бъде част от него, но същевременно му се струваше прекалено ярък, шумен и колоритен и можеше да го поема само на малки дози.

Боби взе един от старите албуми от полиците и седна на леглото да „чете“ картинни стихотворения.

Томас и Джули останаха на столовете, забравили питиетата си, коленете им се допираха, държаха се за ръце, от време на време се споглеждаха. Просто бяха заедно. Младата жена се нуждаеше от това усещане също както брат си.

Майка им бе убита, когато Джули беше на дванайсет. Баща им почина след осем години, две години преди Джули и Боби да се оженят. Тогава тя беше едва на двацет и работеше като сервитьорка, за да се издържа в колежа и да плаща половината от наема на апартамента, където живееше с още една студентка. Родителите им не бяха богати и въпреки че гледаха Томас у дома, разноските по него бързо стопиха малките им спестявания. След смъртта на баща им Джули не можеше да си позволи да наеме апартамент за себе си и за Томас, още по-малко да отдели време, за да му помага да се справи с действителността, затова бе принудена да го изпрати в държавен приют за умствено изостанали деца. Въпреки че Томас никога не се оплака, тя смяташе, че е извършила предателство спрямо него.

Тя смяташе да завърши криминалистика, но се отказа в трети курс и се записа в полицейската академия. Работи като заместник-шериф година и половина и тогава среща Боби и се омъжи за него. Живееше с минимални разноски, не си позволяваше нищо, пестеше почти цялата си заплата с надеждата да събере достатъчно, за да купи някой ден къщичка и да прибере Томас. Малко след като се ожениха и създадоха кантората „Дакота & Дакота“, Боби и Джули взеха брат й да живее при тях. Но работното им време беше много разпокъсано, а колкото и някои жертви на болестта на Даун да можеха да се справят самостоятелно, Томас се нуждаеше от непрекъснати грижи. Квалифицирани сестри на три смени им излизаха по-скъпо от таксата за скъпо частно медицинско заведение от типа на „Чиело Виста“ и все пак те бяха готови да плащат, ако можеха да намерят хора, на които да разчитат. Когато стана невъзможно да работят, да живеят личния си живот и да гледат Томас, двамата го доведоха в „Чиело Виста“. Приютът беше възможно най-удобен и все пак Джули го смяташе за своето второ предателство към брат си. Тежкото чувство за вина не се облекчаваше от мисълта, че той е щастлив в „Чиело Виста“ и дори се подобрява.

Част от Мечтата, и то много важна, беше планът да намерят време и средства да приберат Томас у дома.

Боби вдигна очи от албума тъкмо когато Джули попита:

— Томас, май ще ти е приятно да поизлезеш с нас, нали?

Братът и сестрата продължаваха да се държат за ръце. Боби забеляза, че Томас стисна по-здраво, като чу предложението за екскурзия.

— Можем просто да се повозим с колата — продължи Джули. — Да стигнем до морето. Да се поразходим по брега. Да си купим сладолед във фунийки. Какво ще кажеш?

Томас хвърли нервен поглед към най-близкия прозорец, където се виждаха къс ясно синьо небе и кръжащи чайки.

— Навън е лошо.

— Само малко духа, миличък.

— Не говоря за вятъра.

— Ще се позабавляваме.

— Навън е лошо — повтори Томас и задъвка долната си устна.

Понякога имаше желание да излезе навън, друг път се плашеше от тази мисъл, сякаш въздухът извън „Чиело Виста“ беше чиста отрова. Никой не можеше да разубеди или успокои Томас, когато го обхващаше страхът от открити пространства и Джули предпочете да не насилва нещата, затова предложи:

— Може би следващия път.

— Може би — отвърна Томас, забил очи в пода. — Но днес е *наистина* лошо. Някак си... усещам... лошото... студено ми е на кожата.

Известно време Боби и Джули се мъчеха да приказват на различни теми, но Томас не проявяваше желание да говори. Мълчеше, не ги гледаше, не даваше никакви признаци дори, че ги чува.

Поседяха мълчаливо. След няколко минути младежът проговори:

— Стойте още малко.

— Не сме си тръгнали — успокои го Боби.

— Само щото не говоря... не че искам да ви няма.

— Знаем, братле — обади се Джули.

— Аз... имам нужда от вас.

— И аз имам нужда от теб — каза тя, вдигна ръката на брат си и я целуна.

Франк Полард си купи електрическа самобръсначка от една дрогерия, обръсна се и се изми, доколкото можа в тоалетната на крайпътна бензиностанция. Спря пред търговски център и си купи куфар, бельо, чорапи, няколко ризи, още един чифт джинси и тоалетни принадлежности. На паркинга, където краденият шевролет се полюшваше под буйния вятър, Франк прибра покупките в куфара. После отиде до един мотел в Ървин и се регистрира под името Джордж Фарис с единия комплект документи. Плати в брой, защото нямаше кредитна карта. Налични пари обаче имаше повече от достатъчно.

Можеше да остане в Лагуна, но усещаше, че не бива да се задържа на едно място. Може би предпазливостта му се дължеше на горчив опит. Или пък толкова дълго бе продължило бягството му, че движението се бе превърнало в начин на съществуване, където нямаше място за покой.

Мотелската стая беше голяма, чиста и обзаведена с вкус. Архитектът явно се бе поддал на югозападната мода: бяло дърво, плетени столове с възглавници от кремав и бледосин плат, морскозелени пердета. Впечатлението се разваляше само от неугледния кафяв килим, избран очевидно, за да не личат петната и износването. Контрастните мебели сякаш плуваха над тъмния килим и създаваха пространствени илюзии, които разсейваха, дори пораждаха странно усещане.

Франк прекара по-голямата част от следобеда седнал на леглото и подпрян на възглавниците. Беше включил телевизора, но не го гледаше. Мъчеше се да разгадае черната дупка на миналото си. Колкото и да се стараяше, не помнеше нищо от живота си до събуждането в алеята предната нощ. В периферията на спомените се мяркаше някаква странна и невероятно зловеща фигура. Франк се замисли дали пък забравата в края на краищата не беше благословено облекчение.

Нуждаеше се от помощ. С парите в чантата и двата комплекта документи за самоличност подозираше, че е неразумно да поиска съдействие от властите. Извади справочника „Жълти страници“ от нощното шкафче и потърси частните детективи. Мисълта за тях обаче му навяваше асоциации с филмите на Хъмфри Богарт и му се струваше анахронизъм. Как можеше човек в шлифер и филцова шапка да му помогне да възстанови паметта си?

Накрая, унесен от песента на вятъра отвън, Франк се изтегна на леглото да си отспи.

След няколко часа, малко преди да се здрачи, внезапно се събуди с пъшкане. Едва си поемаше дъх. Сърцето му биеше лудо.

Изправи се и спусна крака до пода, за да стане. В този миг забеляза, че ръцете му са мокри и алени. Ризата и джинсите бяха изцапани с кръв. Поне част от нея беше неговата собствена кръв, защото по ръцете личаха дълбоки одрасквания. Лицето му смъдеше. Огледалото в банята разкри две дълги одрасквания по дясната буза, едно на лявата и още едно на брадичката.

Не разбираше какво се е случило в съня. Ако се беше наранил в безумен кошмар, а не помнеше какво е сънувал, или ако някой го беше сграбчил, би се събудил веднага. Излизаше, че по време на случката е бил буден, после пак си е легнал и е заспал, забравил е за инцидента, както бе забравил живота си преди събуждането в алеята.

Върна се паникьосан в спалнята, огледа цялото легло, надникна в гардероба. Не беше сигурен какво точно търси. Може би труп. Не намери нищо.

От самата мисъл за убийство му прилоша. Знаеше, че не е в състояние да убива, освен сигурно при самозащита.

Тогава кой бе одраскал лицето и ръцете му? Чия кръв го бе изпоцапала?

Върна се в банята, свали окървавените дрехи и ги сви на топка. Изми лицето и ръцете си. Заедно с другите принадлежности за бръснене беше купил и стипца, с която спря кръвенето.

Очите му изглеждаха толкова страшни в огледалото, че извърна поглед.

Преоблече се и грабна от шкафчето ключовете за колата. Боеше се, че ще намери нещо страшно в шевролета.

Докато махаше резето, забеляза, че нито касата, нито вратата са изцапани с кръв. Ако бе излизал следобеда и се бе върнал с окървавени ръце, положително не би проявил такова присъствие на духа, че да избърше вратата, преди да си легне отново. Пък и не бе забелязал кървав парцал или хартиена кърпичка, които да е използвал.

Отвън небето беше ясно, клонящото на запад слънце блестеше ярко. Палмите пред мотела се полюшваха под студения вятър. Те непрекъснато шумоляха, а от време на време твърдите им листа се удряха и изтракваша като изкуствена челюст.

По бетонната пътека пред стаята му нямаше следи от кръв. Колата отвътре беше чиста. И по мръсната гумена подложка на багажника нямаше кръв.

Франк застана пред отворения багажник и заприми на яркото слънце, огряло белия мотел и паркинга. Три врати по-надолу мъж и жена на по двайсетина години изваждаха багаж от черния си понтиак. Друга двойка с дъщеря гимназистка бързаше по покритата алея, очевидно към мотелския ресторант. Франк съобрази, че не би могъл да излезе, да извърши убийство и да се върне потънал в кръв посред бял ден, без да го забележат.

Прибра се в стаята, отиде до леглото и се вгледа в измачканите чаршафи. Бяха изпоцапани с алени петна, но не напоени както ако нападението — каквото и да е било — се бе случило там. Разбира се, ако цялата кръв беше негова, тя щеше да е изцапала главно предната част на ризата и джинсите. И все пак не му се вярваше, че може да се издере насън по ръцете и лицето, без да се събуди.

Освен това беше изподраскан от някого с остри нокти. А неговите бяха тъпи, изгризани до живеца.

На юг от дома „Чиело Виста“, между Корона Дел Мар и Лагуна, Боби спря самурая в ъгъла на един паркинг до обществен плаж. Двамата с Джули стигнаха до брега.

Морето беше матовосиньо и зелено, тук-там изпъстрено със сиво. Водата изглеждаше тъмна в дълбочините, по-светла и ярка по вълните, обагрени от лъчите на залязващото слънце. В последователни редици вълните се устремяваха към плажа — големи, но не огромни — с гребени от пяна, отнесена от вятъра.

Сърфисти в черни непромокаеми костюми насочваха дъските си към вълните за последните опити преди свечеряване. Други, също в костюми, седяха наоколо и пиеха топли напитки от термоси или „Коорс“ от кутии. Беше прекалено хладно за слънчеви бани и освен сърфистите по плажа нямаше други хора.

Боби и Джули се отправиха на юг. Намериха ниско възвишение достатъчно далеч от прибоя и пръските пяна. Седнаха на острата трева, пробила на туфи в пясъчливата, солена почва.

Джули най-накрая проговори:

— Място като това. С подобен изглед. Не голямо.

— Не е нужно. Дневна, една спалня за нас, една за Томас, може би уютен малък кабинет с лавици за книги.

— Не ни трябва дори трапезария, но ми се иска голяма кухня.

— Да. Кухня, в която наистина можем да живеем.

Джули въздъхна.

— Музика, книги, домашно сготвени ястия вместо полуфабрикати или готови храни, купени набързо, много време да седим на верандата и да съзерцаваме гледката — и тримата заедно.

Това беше другата част от Мечтата: дом край морето и въпреки скромния начин на живот, достатъчна финансова сигурност за оттегляне от работа двайсет години преди пенсия.

Едно от нещата, което привлече Боби към Джули, както и нея към него, беше ясното им съзнание колко е кратък животът. Разбира се,

всеки знаеше това, но повечето хора не се замисляха, живееха, сякаш утрешният ден ще настъпва винаги. Ако повечето хора не можеха да се самозаблуждават относно смъртта, нямаше да има толкова вълнения по резултатите от мачовете, сюжетите на телевизионните сериали, брътвежите на политиците и куп други неща, които не значеха нищо пред неизбежното падане на безкрайната нощ за всички. Не биха понесли да изгубят нито минута на опашка в супермаркета, не биха страдали часове наред в компанията на скучни или глупави хора. Може би съществуваше отвъден свят, може би имаше дори рай, но на това не биваше да се разчита — сигурен беше единствено мракът. Самозаблудата в този случай е благодатна. Нито Боби, нето Джули бяха черногледци. Тя умееше да се радва на живота като всички останали, той също, въпреки че и двамата не вярваха в крехката илюзия за безсмъртието, която служи на повечето хора като защита срещу неизбежното. Представите им се изразяваха не в тревога или потиснатост, а в твърда решителност да не пропилят живота си в безсмислени действия, да намерят начин да финансират продължителни периоди на съвместен живот в кроткото си заливче.

С развети от вятъра кестеняви коси Джули примижаваше, втренчена в хоризонта, обагрен в меднозлатисто от потъващото в морето слънце.

— Томас се плаши от излизане заради хората, прекалено много са хората наоколо. Но ще бъде щастлив в малка къщичка край морето, тих бряг и почти никакви хора. Сигурна съм.

— Така ще бъде — увери я Боби.

— Докато кантората укрепне достатъчно, за да я продадем изгодно, парцелите по южното крайбрежие ще поскъпнат страшно. Но на север от Санта Барбара е хубаво.

— Крайбрежието е голямо — каза Боби и я прегърна. — Ще успеем да намерим местенце на юг. И ще имаме време да му се нарадваме. Не сме вечни, но сме млади. Редът ни няма да дойде още много години.

После се сети за лошото си предчувствие сутринта в леглото, след като се любиха, усещането, че навън, в разлюляния от вятъра свят ги дебне някакво зло, което иска да му отнеме Джули.

Слънцето достигна хоризонта и започна да потъва зад него. Златистата светлина преля в оранжево, после в кървавочервено.

Тревата и високите плевели зад тях шумоляха под вятъра. Боби погледна през рамо понесения от вихъра пясък по склона между плажа и паркинга. Напомни му за бледи призраци, които напускат гробището на свечеряване. От изток нощният мрак изпълзяваше, за да обгърне света. Започна да застудява.

Канди спа цял ден в предната спалня, която някога бе на майка му и излъчваше особения ѝ мирис. Два-три пъти седмично той внимателно тръсваше няколко капчици от любимия ѝ парфюм, Шанел № 5 на бяла дантелена кърпичка, която държеше на шкафчето до сребърния ѝ комплект гребени и четки за коса. При всяко вдишване се сещаше за нея. От време на време се пробуждаше, за да оправи възглавниците или да придърпа завивките. Дъхът на парфюм го приспиваше като успокоително и той отново потъваше в сън.

Спеше по шорти и тениска, защото му беше трудно да намери подходящ номер пижама, а от скромност не допускаше мисълта да спи гол или дори по бельо. Голотата го притесняваше, дори когато наоколо нямаше никого.

През целия дълъг следобед на онзи четвъртък студеното зимно слънце изпълваше света отвън, но почти не проникваше през пъстрите щори и розовите пердета на двата прозореца. Когато се събуди на няколко пъти и примигна в полумрака, Канди видя само перленосивото отражение на огледалото на шкафа и отблясъците от сребърните рамки на фотографиите върху нощното шкафче. Замаян от съня и от свежия парфюм на кърпичката, той си представяше, че любимата му майка седи в люлеещия се стол и го наблюдава, а това му вдъхваше спокойствие.

Разбуди се малко преди залез-слънце и полежа със скръстени на тила ръце, загледан в долната част на балдахина върху четирите колони на леглото: не го виждаше, но знаеше, че е там и живо си представяше десена на розови пъпки. Известно време мислеше за майка си, за най-хубавите мигове от живота си, вече безвъзвратно отлетели, после се сети за момичето, момчето и жената, които уби предната нощ. Помъчи се да си припомни вкуса на кръвта им, но спомените далеч бледнееха пред майчиния образ.

След малко запали нощната лампа и се огледа в познатата стая: розови тапети, покривка върху леглото на розови цветчета, щори на

розички, розови пердета и килими, тъмно махагоново легло, шкаф и висок скрин. На облегалките на люлеещия се стол бяха праметнати два вълнени шала: единият зелен като листата на розата, другият с оттенъка на цветовете ѝ.

Канди отиде в съседната баня, заключи и провери бравата. Единствената светлина идваше от флуоресцентните лампи над мивката, защото отдавна бе боядисал с черно високия тесен прозорец.

За миг се взря в отражението си, защото се харесваше. В чертите виждаше майка си. Имаше нейната руса коса — бледа, почти бяла — и морскосините ѝ очи. Лицето му беше като издялано, в него липсваше майчината му красота и нежност, въпреки че пълните устни бяха същите.

Избягваше да поглежда надолу, докато се съблича. Гордееше се с мощните си рамене и ръце, с широкия гръден кош и мускулестите крака, но и от най-беглия поглед към половия орган се чувстваше омърсен и му прилошаваше. Седна на тоалетната чиния, за да се облекчи по малка нужда, без да се налага да се докосва. Под душа изми слабините си, като първо нахлузи специална хавлиена ръкавица, за да не докосва плътта си.

Подсуши се, облече се: спортни чорапи, маратонки, тъмносиви кадифени панталони и черна риза, и с нежелание напусна надеждното убежище в майчината стая. Нощта се бе спуснала навън. Коридорът на горния етаж бе едва осветен от две слаби крушки в покрит със сив прах полилей, от който бяха изпадали поне половината кристални висулки. Отляво беше площадката на стълбището. Отдясно — стаята на сестрите му, предишната му стая и другата баня с отворени врати и потънала в мрак. Дъбовият под изскърца, а излинялата пътека почти не смекчаваше шума от стъпките. Понякога Канди си мислеше дали да не почисти основно другата част от къщата, може би дори да купи нови килими и да боядиса, но стаята на майка си поддържаше в безукорна чистота и добро състояние, без никакво желание да отделя време или пари за останалото, пък и сестрите му нямаха нито интерес, нито талант за домакинство.

Забързани тихи стъпки му напомниха, че наоколо се навъртат котките. Канди спря до стълбите, защото се страхуваше да не настъпи някоя лапичка или опашка, докато животинките изпълват горния етаж. Миг по-късно котките се изкачиха и се скупчиха около него: двайсет и

шест на брой, ако последното преброяване не беше вече остаряло. Единайсет бяха черни, още няколко шоколадово или тютюнево кафяви или въгленово сиви, две бяха тъмnozлатисти и само една бяла. Вайълет и Върбина, сестрите на Канди, предпочитаха тъмните котки — колкото по-тъмни, толкова по-добре.

Животните се въртяха около него, настъпваха обувките му, отриваха се о краката му и извиваха опашки около прасците му. Имаше две ангорски, абисинка, манкс без опашка, малтийска котка и една с кафяви, черни и жълто-кафяви петна, но повечето бяха мелези без установена порода. Някои имаха зелени очи, други жълти, трети сребристосиви, четвърти сини и всички го наблюдаваха с голям интерес. Нито една не мъркаше и не мяукаше. Проверката се извършваше в пълно мълчание.

Канди не обичаше особено котките, но ги търпеше не само защото принадлежаха на сестрите му, но и защото в известен смисъл бяха част от Вайълет и Върбина. Да ги удари бе все едно да нарани сестрите си, а той никога не би постъпил така, защото майка му на смъртния си одър му бе заръчала да пази момичетата и да се грижи за тях.

За по-малко от минута котките изпълниха мисията си и почти като по команда се отдръпнаха от него. С размахани опашки, свити мускули и настръхнала козина, се изнизаха като една обратно към стълбите и към долния етаж.

Докато Канди стигне до първото стъпало, котките вече се губеха от поглед на междинната площадка. Той слезе, но животните вече бяха изчезнали. Мина покрай тъмния вестибюл с дъх на плесен. От кабинета се носеше миризма на застояло. Натъпканите по лавиците любовни романи на майка му мухлясваха бавно. Когато мина покрай зле осветената трапезария, под краката му изхрущя някакво счупено стъкло.

Вайълет и Върбина бяха в кухнята. Двете бяха съвършено еднакви близначки. Същите руси коси, същата светла, гладка кожа, същите порцелановосини очи, извити вежди, високи скули, прави носове с изящни ноздри, естествено червени устни без никакво червило, дребни, равни зъби, бели като на котките.

Канди се мъчеше да си внуши, че харесва сестрите си, но опитите му бяха безуспешни. Заради майка си *не* ги мразеше и затова

оставаше неутрален и живееше с тях, макар и не като истинско семейство. Според него сестрите му бяха прекалено слаби и крехки на вид, почти безплътни и твърде бледи, сякаш рядко виждаха слънце, а и то не ги стопляше, когато от време на време излизаха навън. Тънките им ръце бяха с добре поддържан маникюр, защото двете непрекъснато се кипреха, но за Канди пръстите им бяха прекалено дълги, неестествено гъвкави и чевръсти. Майка им беше здрава жена, със силни черти и хубав тен. Канди често се чудеше как толкова жизнена жена е родила тези безцветни същества.

Близначките бяха натрупали шест памучни одеяла едно върху друго в единия ъгъл на просторната кухня, за да направят кътче за котките, въпреки че всъщност искаха да има място да седнат сред животните на пода. Когато Канди влезе, двете се бяха разположили на одеялата с котки около себе си и в скутовете. Вайълет пилеше ноктите на Върбина. Нито една не вдигна очи, въпреки че естествено го бяха поздравили чрез котките. Канди не беше чул Върбина да говори през целия ѝ двайсет и шест годишен живот — близначките бяха с четири години по-млади от него — но не знаеше дали тя не може да говори, не иска или се срамува да говори в чуждо присъствие. Вайълет беше почти също толкова тиха, но все пак проговаряше, когато се налагаше: очевидно в момента не смяташе, че има какво да каже.

Канди застана до хладилника, загледа се как двете се навеждат над бледата дясна ръка на Върбина и се занимават с маникюра, и му се стори, че може би не е справедлив в оценката си към тях. Другите сигурно щяха да ги сметнат за привлекателни посвоему. Ръцете и краката им му изглеждаха прекалено слаби, но други мъже биха решили, че са добре оформени и сексапилни — крака на балерини и ръце на акробатки. Кожата им беше бяла като мляко, а гърдите им едри. Поради благословената си липса на интерес към секса, Канди не беше в състояние да ги прецени.

Двете по навик носеха съвсем малко дрехи, колкото Канди да не им нареди да се облекат повече. През зимата държаха къщата много топла и най-често, както и сега, се обличаха в тениски и шорти или просто бикини. Ходеха боси. Само в майчината му стая, която сега беше негова, Канди държеше по-хладно. Ако присъствието му не изискваше известна скромност, двете биха се разхождали из къщи съвсем голи.

Лениво Вайълет изпили нокътя на палеца на Върбина и двете се втренчиха в него, сякаш животът им зависеше от полумесеца в основата или от извивката.

Канди прерови хладилника, извади парче консервирана шунка, пакет швейцарско сирене, горчица, туршия и четвърт литър мляко. Взе от шкафа хляб и седна на стол с тръбна облегалка до пожълтялата от времето маса.

Някога масата, столовете, шкафовете и дървенията бяха лъскави и бели, но от смъртта на майка му не бяха боядисвани. Сега жълтееха, а по ръбовете и ъглите прозираше сивкаво. Пукнатините издаваха следите от времето. Тапетите на маргаритки бяха замърсени и тук-там висяха отлепени, а басмените пердета изглеждаха провиснали от мръсотия и прах.

Канди си направи и изяде два големи сандвича с шунка и сирене. Млякото изпи направо от картонената опаковка.

Изведнъж двацет и шестте котки, проснати лениво около близначките, скокнаха едновременно, запътиха се към вратичката в основата на голямата кухненска врата и заизлизаха в стройна редица. Очевидно беше време за тоалет. Вайълет и Върбина не желяеха къщата да се вмирисва на котки.

Канди затвори очи и отпи голяма глътка мляко. Предпочиташе да е със стайна температура или дори затоплено. Вкусът смътно напомняше на кръв, но без приятната ѝ стипчивост. Приликата щеше да е по-голяма, ако млякото не беше толкова студено.

След няколко минути котките се върнаха. Сега Върбина лежеше по гръб, отпуснала глава на една възглавница и със затворени очи мърдаше устни, сякаш говореше на себе си, макар и да не издаваше нито звук. Беше протегнала нежна ръка към сестра си, за да ѝ направи също така грижливо маникюра. Дългите ѝ крака бяха проснати и Канди виждаше мястото между гладките ѝ бедра. Тя беше облечена само с тениска и тънки бикини в прасковен цвят, които по-скоро подчертаваха, отколкото да крият триъгълника на нейната женственост. Котките мълчаливо се скупчиха около нея и я закриха. Явно бяха по-загрижени за приличието от самата нея. Гледаха укоризнено към Канди, като че разбираха накъде е обърнал поглед.

Той сведе очи и зараглежда трохите по масата.

— Франки беше тук — обади се Вайълет.

Отначало Канди се слиса повече от това, че чува гласа ѝ, отколкото от съдържанието на думите. После значението им отекна в неговото съзнание като удар по месингов гонг. Канди рязко се изправи и едва не прекатури стола.

— Бил е тук? Вкъщи?

Нито котките, нито Върбина трепнаха от трясъка на стола или от острия му глас. Продължаваха да се излежават сънени и безразлични.

— Отвън — каза Вайълет, която продължаваше да седи на пода до отпуснатата си сестра и да оформя маникюра ѝ. Гласът ѝ беше тих, почти шепот. — Гледаше къщата откъм живия плет.

Канди погледна мрака зад прозорците.

— Кога?

— Към четири.

— Защо не ме събудихте?

— Той не се застоя. Никога не идва за дълго. Минута-две, после си тръгва. Страх го е.

— Видя ли го?

— Знаех, че е там.

— И не се опита да му попречиш да си отиде?

— Че как бих могла? — Сестра му се ядоса, но гласът продължи да бъде все така прелъстителен. — Котките обаче го подгониха.

— Нараниха ли го?

— Малко. Нищо сериозно. Но той уби Саманта.

— Кой?

— Горкичкото котенце. Саманта.

Канди не познаваше котките по имена. Струваше му се, че те са като единен организъм, който често се движи като един и очевидно мисли по този начин.

— Уби Саманта. Разби главата ѝ в каменния стълб в края на алеята. — Най-накрая Вайълет вдигна очи от ръката на сестра си. Очите ѝ бяха по-бледосини от преди, направо ледени. — Искам да му причиниш болка, Канди. Искам много да го заболи, както той постъпи с котката. Хич не ме интересува, че ни е брат...

— Вече не ни е брат след всичко, което стори — яростно избухна Канди.

— Искам да постъпиш с него така, както той се отнесе с горката ни Саманта. Искам да го размажеш, Канди, да му смачкаш главата, да

спукаш черепа, за да изтече мозъкът му — Вайълет не повиши глас, но думите ѝ бяха приковали Канди. Понякога, както сега, гласът ѝ звучеше дори по-чувствено от обикновено и тогава сякаш не само галеше слуха, но и проникваше в мозъка и лекичко полягаше като мъгла, като мараня. — Искам да го биеш, да го мачкаш, да го разкъсаш, да му разпръснеш костите и вътрешностите, искам да му извадиш очите. Искам да го накараш да съжалява, че е причинил болка на Саманта.

Канди потръпна.

— Ако го докопам, естествено, че ще го убия, но не заради твоята котка. А заради *майка ни*. Не помниш ли как постъпи с *нея*? Как можеш да искаш отмъщение за една котка, когато цели седем години не си го накарала да плати за мама?

Сестра му изглеждаше смаяна, извърна се и млъкна.

Котките плавно се смъкнаха от отпуснатото тяло на Върбина.

Вайълет се протегна и легна до нея. Сложи глава на гърдите ѝ. Голите им крака се преплетоха.

Донякъде излязла от състоянието на транс, Върбина започна да гали копринените коси на близначката си.

Котките се върнаха и се сгушиха във всяко свободно ъгълче около тях.

— Франк е бил тук — заяви Канди гласно, но по-скоро на себе си, и сви юмруци.

В него се надигна гняв, както далеч над морето се заражда ветреца, който скоро ще се превърне в ураган. Канди обаче не си позволяваше да се поддава на емоции като гнева, защото трябваше да се владее. Пристъпът на ярост можеше да напои семената на тъмните му желания. Майка му би одобрила убийството на Франк, защото той бе предал семейството и смъртта му би била от полза за семейството. Но ако Канди допуснеше гневът да се разрасне в ярост, нямаше да успее да открие Франк, щеше да се наложи да убие друг, защото желанието щеше да стане непреодолимо. Тогава майка му в рая би се засрамила от него, би се отвърнала от него за известно време и дори би отрекла, че го е родила.

Вдигна очи към тавана, към невидимото небе и райските селения, където сега живееше майка му, и каза:

— Ще се оправя. Ще се овладеея. Непременно.

Обърна гръб на сестрите си и техните котки и излезе да провери дали Франк е оставил някакви следи до живия плет или до стълба, където бе убил Саманта.

Боби и Джули вечеряха в Ориндж, в „Озис“, а после се преместиха в съседния бар. Музиката се осигуряваше от Еди Дей, който имаше богат, кадифен глас. Той изпълняваше съвременни мелодии, но и парчета от петдесетте и началото на шестдесетте. Оркестърът му не беше голям, но свиреше някои от хитовете от времето на ранния рок-енд-рол в ритъм на суинг. Те успяха да потанцуват суинг на някои от тях, румба на „Ла Бамба“ и ча-ча на една-две диско мелодии, промъкнали се в репертоара на Еди Дей, така че прекараха добре.

Когато имаха възможност, Джули обичаше да се отбият и да потанцуват някъде, след като бяха ходили при Томас в „Чиело Виста“. Погълната от музиката, следваща ритъма, съсредоточена върху стъпките на танца, тя бе в състояние да прогони от съзнанието си всичко останало — дори вината, дори скръбта. Нищо друго не я освобождаваше така изцяло. Боби също обичаше да танцува, особено суинг. Приклякане, изправяне, смяна на местата, лъжливо отблъскване, стегната прегръдка, отново приклякане, изправяне, размяна на местата с две съединени ръце, връщане в основна позиция... Музиката утешаваше, но танцът имаше силата да изпълни сърцето с радост и да облекчи раните му.

Докато оркестърът почиваше, Боби и Джули седнаха да изпият по бира на една маса до дансинга. Говореха си за всичко, с изключение на Томас, и в края на краищата стигнаха до Мечтата — по-точно как да обзаведат вилата на брега на океана, ако някога я купят. Смятаха, че няма да похарчат цяло състояние за мебели, но се съгласиха, че биха могли да си начешат кращата с две неща от ерата на суинга: може би шкаф с бронзови вратички и мрамор от Емил-Жак Рулман в стил „Арт Деко“ и със сигурност автоматичен грамофон „Урлицър“.

— Модел 950 — каза Джули. — Разкошен е.

— Били са изработени по-малко от четири хиляди. По вина на Хитлер. Урлицър се е преоборудвал и започнал да произвежда оръжие.

Но модел 500 също го бива. Или 700.

— Хубави са, ама не са 950.

— Но пък и не са скъпи като него.

— Броиш центовете, когато говорим за истинската красота, така ли?

— Значи „Урлицър“, модел 950, е възплъщение на красотата, а?

— Точно така. Че какво друго?

— За мен ти си истинската красота.

— Много мило, но все пак продължавам да искам точно 950.

— Значи за теб не съм истинската красота? — Боби премигна и нацупи устни.

— За мен си просто един несговорчивко, който не иска да ми позволи да имам любимия си „Урлицър“ — отвърна тя, наслаждавайки се на играта.

— А какво ще кажеш за един „Сибърг“? Или „Пакард Пла-мор“? Не, значи. Ами за „Рок-ола“?

— „Рок-ола“ също произведеха хубави грамофони — съгласи се тя. — Ще си купим един от тях и „Урлицър“, модел 950.

— Ще пръснеш парите ни като пиян моряк.

— Родена съм да бъда богата. Щъркелът се е объркал. Не ме е оставил при Рокфелерови.

— Искат ли те този щъркел да ти падне сега, нали?

— Пипнах го още преди години. Сготвих го и го изядох на Коледа. Услади ми се, но все още искам да съм от Рокфелерови.

— Щастлива ли си? — попита Боби.

— Опиянена. И то не само от бирата. Не знам защо, но тази вечер се чувствам чудесно. Толкова добре не съм била от векове. Мисля, че ще стигнем там, където искаме, Боби. Ще успеем да се пенсионираме рано и ще живеем дълго и щастливо на брега на океана.

Докато тя говореше, усмивката му помръкна и той се намръщи.

— Какво те мъчи, Киселячко?

— Нищо.

— Не ме лъжи. През целия ден беше малко странен. Опитваш се да го скриеш, но нещо не ти дава мира.

Той отпи от бирата си. После заяви:

— Ами ти имаш добри предчувствия, но аз — лоши.

— Ти? Господин Безоблачни Небеса?

Той все още беше смръщен.

— Може би трябва да се ограничиш само с работа в кантората за известно време, да се отдръпнеш от огневата линия.

— Защо?

— Заради лошите ми предчувствия.

— Които са?

— Че ще те загубя.

— Само опитай!

С невидимата си палка вятърът дирижираше хор от шептящи гласове в живия плет от дървета. Гъстите храсти образуваха двуметрова стена, заграждаща от три страни дваакровия имот на Полард. Те щяха да са по-високи от самата къща, ако Канди не бе подкастрирал върховете им по няколко пъти всяка година.

Той отвори високата до кръста порта от ковано желязо между две каменни колони и излезе на покрития с чакъл банкет на пътя. Наляво двулентовият асфалт се виеше между хълмовете още някой и друг километър. Надясно се спускаше надолу към далечния океан покрай къщи, застроени върху парцели, които ставаха все по-маломерни с приближаването си към брега, докато най-сетне в самия град големината им достигаше една десета от площта на техния. Със снижаването на земята на запад светлините първо се сгъстяваха, а след това изведнъж изчезваха, като че ли спрени от някаква черна стена. Тази стена беше нощното небе и тъмната шир на дълбокия, студен океан.

Канди тръгна покрай високия плет и спря чак когато усети, че е стигнал мястото, на което бе стоял Франк. Вдигна двете си огромни ръце и остави поклащаните от вятъра листа да трептят срещу дланите му, сякаш шумата досущ като медиум би могла да му предаде някакво съобщение за краткото посещение на брат му. Но не усети нищо.

Разтвори клоните и надзърна през пролуката към къщата, която през нощта изглеждаше по-голяма, отколкото беше в действителност, сякаш имаше осемнадесет или двадесет стаи, а не само десет. Прозорците на фасадата бяха тъмни. От задната част на дома през мръсните басмени пердета на кухненския прозорец се процеждаше жълта светлина. Но с изключение на нея къщата можеше да мине за запустяла. Някои от викторианските украшения се бяха изкривили и откършили от стрехите. Покривът на верандата беше хлътнал, доста от перилата бяха изпочупени, а предните стъпала — изкорубени. Даже на оскъдната светлина на луната той виждаше, че къщата се нуждае от

боядисване. На много места, досущ като тъмни кости, се виждаха голи дъски, а останалата тук-там боя или се белеше, или бе полупрозрачна като кожата на албинос.

Канди се опита да мисли като Франк, да си представи защо брат му продължава да се връща. Франк се страхуваше от него и си имаше причина за това. Страхуваше се и от сестрите си, и от всички спомени, които къщата пазеше за него, така че би трябвало да стои далеч. Но той периодично се весваше, за да търси нещо — може би нещо, което дори самият той не разбираше.

Разстроен, Канди пусна клоните, върна се назад покрай дърветата и спря първо до единия, после до другия стълб на портата. Търсеше мястото, където Франк бе прогонил котките и смазал черепа на Саманта. Макар и доста по-лек сега, отколкото по-рано, вятърът така или иначе бе изсушил кръвта, изцапала камъните, а тъмнината скриваше останалото. Все пак Канди беше сигурен, че ще може да намери лобното място. Внимателно опипа нагоре и надолу четирите страни на стълба, сякаш очакваше част от него да е достатъчно гореща, за да опари кожата му. Но макар че търпеливо обходи грубите камъни и измазаните с хоросан снадки между тях, бе минало твърде много време и въпреки изключителните си дарби, не успя да различи мястото, където се бе подвизавал брат му.

Забърза по напуканата и наклонена алея и изостави хладната нощ, за да се вмъкне отново в топлата, задушна къща, в кухнята, където сестрите му седяха върху одеялата в „котешкия ъгъл“. Върбина беше зад Вайълет с четка в едната и гребен в другата ръка и решише леноножълтата коса на сестра си.

— Къде е Саманта? — попита Канди.

Вайълет наклони глава, погледна го озадачено и отвърна:

— Вече ти казах. Мъртва е.

— Къде е тялото?

— Тук. — Вайълет направи жест с двете си ръце, за да посочи неподвижните котки, налягали около нея.

— Коя точно? — попита Канди. Половината от създанията бяха толкова кротки, че всяко от тях би могло да бъде взето за мъртвото.

— Всички. Сега те всички са Саманта.

Тъкмо от това се бе страхувал Канди. Винаги, когато някоя от котките умреше, близначките подреждаха останалите в окръжност,

поставяха трупа в центъра и без да кажат дума, нареждаха на живите да опитат от мъртвата.

— По дяволите — изруга той.

— Саманта все още живее, тя вече е част от нас — каза Вайълет. Гласът ѝ бе тих и шептящ както преди, но по-замечтан от обикновено. — Никое от нашите котета не ни е напуснало в действителност. Част от него... от нея... остава във всеки от нас... и затова ние всички сме по-силни, по-силни и по-чисти, и винаги заедно, винаги и навеки.

Канди не попита дали сестрите му са взели участие в пира, понеже вече знаеше отговора. Вайълет облиза ъгълчето на устата си, сякаш спомняйки си вкуса, и влажните ѝ устни проблеснаха. След миг Върбина направи същото.

Понякога Канди имаше чувството, че близначките принадлежат към съвсем различен от него вид, тъй като рядко разбираше постъпките и държанието им. А и когато гледаха към него — Върбина, потънала във вечно мълчание — техните лица и очи не разкриваха нищо от мислите и чувствата им. Двете бяха толкова неразгадаеми, колкото и котките.

Канди съвсем смътно схващаше връзката на близначките с грациозните животни. Тя бе техният дар от благословената им майка, точно както и неговите многобройни дарби бяха неговото щедро майчино наследство, така че той не се питаше дали е в реда на нещата.

И все пак му се искаше да удари Вайълет, понеже не му беше оставила от тялото. Знаела е, че Франк го е пипал, че то би могло да му бъде от полза, но нито го беше запазила, докато той стане, нито беше дошла да го събуди по-рано. Искаше да я смаже, но беше негова сестра, а той не би могъл да нарани сестрите си, трябваше да се грижи за тях, да ги защитава. Майка му гледеше от небето.

— А останките от трупа? — попита той.

Вайълет посочи към кухненската врата.

Той запали външната лампа и излезе на задната веранда. Парчета кости бяха разпилени по небоядисаните дъски като зарове със странна форма. Само две от страните на терасата бяха открити. Около другите две къщата завиваше под ъгъл и в нишата, където стените ѝ се срещаха, Канди намери парче от опашката на Саманта и късчета кожа, запратени там от нощния вятър. Полураздробеният череп беше на най-горното стъпало. Той го грабна и слезе на неокосената ливада.

Вятърът, който следобеда бе започнал да стихва, изведнъж напълно спря. Студеният въздух би пренесъл надалеч и най-нищожния звук, но нощта беше безмълвна.

Обикновено Канди можеше да докосне някакъв предмет и да види последния човек, който го бе държал преди него. Понякога успяваше да разбере дори къде бяха отишли някои от тези хора, след като бяха пуснали предмета, и когато тръгнаше да ги търси, те винаги се намираха там, където го бе отвело ясновидството му. Франк беше убил котката и Канди се надяваше, че при съприкосновението с останките ѝ в него ще припламне прозрение, което ще го насочи отново по следите на брат му.

Месото от главата на Саманта бе оглозгано до шушка. Не по-зле бе изпразнено и съдържанието ѝ. Добре изсушена от вятъра, тя би могла да мине за част от някоя вкаменелост от предходна ера. Съзнанието на Канди се изпълни не с представи за Франк, а с образите на другите котки, Върбина и Вайълет, и накрая той с отвращение захвърли черепа.

Чувството за безсилие изостри гнева му. Усети нуждата да расте в него. Не смееше да я остави да разцъфне, но да ѝ устоява бе безкрайно по-трудно, отколкото да устоява на обаянието на жените и другите грехове. Мразеше Франк. Мразеше го толкова много, толкова дълбоко, беше го мразил така постоянно цели седем години, та не можеше да понесе мисълта, че бе проспал една възможност да го унищожи.

Нужда...

Той падна на колене наред буренясалата ливада. Сви юмруци и прегърби рамене и стисна зъби и се опита да се превърне в скала, в неподвижна маса, която не би помръднала и на сантиметър и при най-неотложната нужда; на милиметър и при най-страшната необходимост, и при най-ужасния глад, и при най-страстния копнеж. Молеше се на майка си да му даде сила. Вятърът отново започна да се надига и решил, че това е някакъв дяволски вихър, който иска да го тласне към изкушение, той се просна по очи върху земята, заби нокти в меката пръст и заповтаря святото име на майка си — Розеле. Яростно продължи да шепне името ѝ в тревата и пръстта отново и отново, изгубил надежда да потисне нарастването на вътрешната необходимост. После заплака. После се изправи. И тръгна на лов.

Франк влезе в някакво кино и остана до края на прожекцията, но не можа да съсредоточи вниманието си върху филма. Вечеря в „Елторито“, въпреки че не усети истинския вкус на храната. Просто тикаше в устата си пълнените с месо царевични питки и полятия с лютив сос ориз, сякаш тъпчеше пещ с въглища. Няколко часа покара безцелно насам-натам из околностите на Ориндж. Движеше се само защото в момента се чувстваше в по-голяма безопасност, когато не стоеше на едно място. Накрая се върна в мотела.

Продължаваше да се опитва да пробие черната стена в съзнанието си, скрила целия му живот. Усърдно търсеше най-малката пукнатина, през която би могъл да зърне някакъв спомен. Беше сигурен, че намери ли една-единствена пролука, цялата фасада на амнезията му мигновено ще се срути. Но преградата беше гладка и плътна.

Когато загаси светлината, не успя да заспи.

Санта Ана се беше укротила. Не можеше да обвини за безсънието си шумните ветрове.

Въпреки че по чаршафите имаше само следи от кръв и то напълно изсъхнали, той реши, че да се унесе му пречи мисълта за изцапаните с кръв постели. Запали лампата, смъкна чаршафите, пусна отоплението, изтегна се в тъмнината и се опита да заспи без завивки. Но не успя.

Каза си, че буден го държи амнезията (и самотата и чувството за изолация в резултат от нея). И макар че в това имаше известна истина, Франк знаеше, че се самозалъгва.

Истинската причина за безсънието му беше страхът. Страх от това къде би могъл да отиде, докато се разхожда насън. Страх от това, което би могъл да направи. Страх от предметите, които току-виж намерил в ръцете си, когато се събуди.

Дерек спеше в другото легло. Похъркваше тихичко.

Томас не можа да заспи. Стана и отиде до прозореца. Загледа се навън. Луната беше изчезнала. Тъмнината беше непрогледна.

Томас не харесваше нощта. Плашеше го. Харесваше да грее слънце, цветята да са ярки, тревата да изглежда зелена и небето да е синьо, та да ти се струва, че върху света има похлупак, който задържа всичко на земята и на място. През нощта всички цветове изчезваха и светът беше пуст, сякаш някой махаше похлупака и пускаше вътре безкрайно много нищо, и ако човек вдигнеше поглед нагоре към цялото това нищо, усещаше, че би могъл да се понесе нанякъде като цветовете, да се понесе нагоре и надалеч и извън света и когато на сутринта отново сложеха похлупака, той нямаше да е тук, щеше да бъде някъде другаде и никога нямаше да може да се върне. Никога.

Опря върховете на пръстите си в прозореца. Стъклото беше студено.

Искаше му се да може да проспие нощта. Обикновено спеше добре. С изключение на тази нощ.

Тревожеше се за Джули. Винаги се тревожеше за нея по мъничко. Нормално е братът да се тревожи. Но това не беше малка тревога. Беше голяма.

Започна тъкмо тази сутрин. Странно чувство. Особено. Страшно. „Нещо наистина лошо ще се случи на Джули“ — казваше то. Томас се разтревожи толкова много, че се опита да я предупреди. Бяха му казали, че картините и гласовете и музиката по телевизията се изпращали по въздуха. Отначало си помисли, че е лъжа, че си правят шега с това, че е тъп, и очакват да повярва всичко, но после Джули потвърди, че е истина, затова той понякога се опитваше да „телевизионира“ мислите си до нея, понеже щом можеш да изпратиш картини и музика и гласове по въздуха, с мислите трябва да е лесно.

„Внимавай, Джули — предупреди я мислено той. — Внимавай, бъди предпазлива, нещо лошо ще се случи.“

Обикновено когато усещаше нещо за някого, този някой беше Джули. Томас знаеше кога е щастлива. Или тъжна. Когато беше болна, той понякога се свиваше на леглото и слагаше ръце върху собствения си корем. Винаги знаеше кога ще дойде на посещение.

Чувстваше и неща, свързани с Боби. Не от самото начало. Когато Джули го доведе за пръв път, Томас не усети нищо. Но постепенно започна да усеща повече. И сега чувстваше за него почти колкото и за Джули.

За някои от останалите хора също усещаше. За Дерек например. Или за Джина, едно друго дете от дома. Както и за двама-трима от персонала и за една от сестрите. Но за тях не усещаше и наполовина колкото за Боби и за Джули. Мислеше си, че сигурно щом обича повече някои хора, повече усеща нещата — знае нещата — за тях.

Понякога, когато Джули се тревожеше за него, на Томас наистина страшно му се искаше да ѝ каже, че знае как се чувства тя и че е добре. Разбираще, че тъкмо знаенето ще я направи щастлива. Но нямаше думи. Не можеше да обясни как или защо понякога усеща чувствата на другите хора. А не искаше да се опита да им разкаже за това, понеже се страхуваше, че ще изглежда глупав.

Беше идиот. Знаеше го. Не колкото Дерек, който беше много мил, хубаво се живееше в една стая с него, но който бе наистина бавен. Хората понякога казват „бавен“ вместо „тъп“, когато говорят пред теб. Джули никога не го правеше. Боби също не го правеше. Но някои хора казват „бавен“ и си мислят, че ти не разбираш. Той го разбираше. Имаха и по-сложни думи и тях той наистина не разбираше, но със сигурност разбираше „бавен“. Не искаше да е идиот, но никой не му даваше да избира, и понякога той мислено се обръщаше към Бога, молеше Го да му помогне да поумнее, ала Бог искаше той да остане тъп винаги — но защо? — или просто не получаваше съобщенията.

Джули също не получаваше съобщенията. Томас винаги разбираше кога е стигнал до някого с телевизионирана мисъл. Той никога не стигна до Джули, но понякога успяваше да стигне до Боби, което беше забавно. Но не смешно, а интересно, странно. Когато Томас телевизионираше мисъл до Джули, понякога Боби я получаваше вместо нея. Както тази сутрин. Беше изпратил предупреждение до Джули...

„Ще се случи нещо лошо, Джули, нещо наистина лошо идва...“

... но го бе уловил Боби. Може би понеже и двамата обичаха Джули. Не знаеше. Не можеше да си го обясни. Но със сигурност се бе случило. Боби го беше уловил.

Сега Томас стоеше по пижама до прозореца, гледаше страшната нощ и усещаше Лошото нещо там навън, усещаше го като вълничка в кръвта си, като изтръпналост в костите си. Лошото нещо беше далече, не някъде близо до Джули, но идваше.

Днес Томас искаше да каже на Джули за приближаването на Лошото нещо по време на посещенията ѝ, но не можа да измисли по какъв начин да го направи, понеже се страхуваше, че ще изглежда тъп. Джули и Боби знаеха, че е идиот, вярно, но той мразеше да изглежда тъп пред тях, мразеше да им напомня колко е тъп. Всеки път, когато понечваше да ѝ разкаже за Лошото нещо, просто забравяше как да използва думите. Имаше ги в главата си, бяха си там, стояха си подредени, готови да бъдат казани, пък после изведнъж се разбъркваха и той не можеше да ги накара да се подредят правилно отново. Затова и не можа да ги изговори, та те бяха просто думи без каквото и да било значение и той щеше да изглежда наистина, ама наистина идиот.

Освен това не знаеше какво е Лошото нещо. Мислеше си, че може би е човек, един наистина ужасен човек там навън, готвещ се да направи нещо на Джули, но не го усещаше точно като човек. Отчасти човек, но и нещо друго. Нещо, което караше Томас да усеща студ не само отвън, но също и отвътре, както когато едновременно стоиш на студен зимен вятър и ядеш сладолед.

Той потрепери.

Не искаше да получава тези грозни усещания за това, което беше там навън, но пък и не можеше просто да се върне в леглото и да прекъсне връзката, понеже колкото повече усетеше за далечното Лошо нещо, толкова по-добре можеше да предупреди Джули и Боби, когато то се приближи.

Зад него Дерек промърмори в съня си.

Домът беше наистина тих. Всички идиоти спяха. Дълбоко. С изключение на Томас. Понякога му харесваше да е буден, когато другите не бяха. Понякога това го караше да се чувства по-умен от всички тях взети заедно, да вижда неща, които те не можеха да видят, и да разбира неща, които те не можеха да разберат, понеже спяха, а той — не.

Втренчи се в нощта и в нищото.

Опря чело в стъклото.

В името на Джули протегна ръка към нищото. Надалече.

Отвори себе си. За усещания. За вълнички и изтръпвания.

Нещо голямо, грозно-противно, го удари. Като вълна. Излезе от нощта и го удари и той залитна назад и падна до леглото и след това вече изобщо не можеше да усети Лошото нещо, то беше изчезнало, но усетеното от него беше толкова голямо и толкова противно, че сърцето му се раздумка и дъхът му спря, и точно тогава телевизионира на Боби:

„Върви, бягай, махай се, спаси Джули, Лошото нещо идва, Лошото нещо приближава, бягай, бягай.“

Сънят беше изпълнен с музиката на „Лунна серенада“ на Глен Милър, въпреки че както всичко в сънищата, песента беше донякъде по-различна от истинската. Боби се намираше в къща, позната, и същевременно напълно чужда, но някак си разбра, че това е вилата на брега на океана, заради която с Джули щяха да се пенсионират млади. Той се носеше през всекидневната над тъмен персийски килим, покрай наглед удобни тапицирани столове, огромно старо канапе със заоблени облегалки и дебели възглавници, шкаф „Рулман“ с бронзови вратички, лампа в стил „Арт Деко“ и препълнени с книги полици. Музиката идваше отвън, така че той излезе при нея. Радваше се на лесните промени в съня, позволяващи му да премине през вратата, без да я отвори, да пресече широката веранда и да слезе по дървените стъпала, без дори да повдигне крак. Океанът бучеше, фосфоресциращата пяна на разбиващите се вълни проблясваше в нощта. Под една палма в пясъка, сред черупки от миди, стоеше „Урлицър“, модел 950, пръскаше златни и червени светлини, газели скачаха неспирно, фигурки на Пан надуваха свирки, механизъмът, сменящ плочите, блестеше като истинско сребро, голяма черна плоча се въртеше върху диска. На Боби му се струваше, че „Лунна серенада“ ще продължава завинаги, което щеше да е хубаво за него, понеже той никога не е бил по-улегнал, по-спокоен, пък и чувстваше, че Джули също е излязла от къщата, че го чака на влажния пясък близо до водата и че иска да танцува с него, и затова се обърна, и тя беше там, екзотично осветена от грамофона и той пристъпи към нея...

„Върви, бягай, махай се, спаси Джули, Лошото нещо идва, Лошото нещо приближава, бягай, бягай.“

Индиговосиният океан изведнъж се надигна като при буря и в нощния въздух се разхвърча пяна.

Ураганни ветрове разлюляха палмите.

„Лошото нещо! Бягай! Бягай!“

Светът се наклони. Боби залитна към Джули. Океанът се надигаше около нея. Искаше я, щеше да я грабне. Притежаваше воля, бе един мислещ океан със злобно съзнание, проблясващо в тъмните му дълбините.

„Лошото нещо!“

Мелодията на Глен Милър се ускори, плочата се въртеше на бързи обороти.

„Лошото нещо!“

Меката романтична светлина от грамофона изведнъж проблесна ярко и жегна очите му, макар че не прогони нощта. Струеше така, сякаш вратата към ада се бе отворила, но тъмнината наоколо само се увеличи, не отстъпи пред този свръхестествен блясък.

„Лошото нещо! Лошото нещо!“

Светът отново се наклони. Надигна се и се разлюля.

Боби се запрепъва през клатушкация се плаж към Джули, която изглеждаше неспособна да мръдне. Масленочерният разпенен океан я поглъщаше.

„Лошото нещо Лошото нещо Лошото нещо!“

Небето над тях се разтвори с гръмовния пукот на трошащ се камък, но от разпадащия се свод не блесна светкавица.

Гейзери от пясък се надигнаха около Боби. Мاستилена вода избликна от внезапно зейнали в плажа дупки.

Той погледна назад. Вилата я нямаше. Океанът се надигаше от всички страни. Брегът изчезваше изпод краката му.

Пищящата Джули се скри под водата.

„ЛошонещоЛошонещоЛошонещо!“

Шестметрова вълна се издигна срещу него. Разби се и го помете. Той се опита да плува. Плътта по ръцете и дланите му шупна и набъбна и започна да капе. Просветнаха бели като сняг кости. Среднощната океанска вода беше киселина. Главата му потъна. Затаи дъх и успя да я измъкне над повърхността, но океанът вече бе отнесъл с целувката си устните му и той усети, че венците се отделят от зъбите му, а езикът му се превръща на пихтия при съприкосновението със солената киселина. Дори изпълненият с пръски въздух беше ерозивен и мигновено бе разял дробовете му, така че когато се опита да диша, не можа, и като размахваше във вълните ръце, които бяха само кости,

потъна, сграбчен от отдръпващата се вълна, завлечен към вечна тъмнина, смърт и забвение.

„*Лошонещо!*“

Боби се изправи в леглото.

Пищеше, но от устата му не излизаше звук. Когато осъзна, че е сънувал, престана да се опитва да креци и най-сетне нададе тих и отчаян стон.

Беше отметнал завивката си. Седеше на ръба на леглото със спуснати на пода крака и стискаше дюшека, за да се закрепи, сякаш все още беше на онзи надигащ се плаж или се бореше да изплува от размътените вълни.

Зелените цифри на часовника върху тавана просветваха и показваха два и четиридесет и три.

За миг барабаненето на собственото му сърце го заглуши и го направи невъзприемчив към външния свят, но след няколко секунди чу постоянното, ритмично дишане на Джули и се учуди, че не я е събудил. Очевидно не се беше мятал в съня си.

Паниката, съпровождала кошмарите му, не го бе напуснала напълно. Безпокойството му отново започна да се надига, може би понеже стаята бе тъмна като алчния океан в съня му. От страх да не събуди Джули, не запали нощната лампа.

Веднага щом беше в състояние да стане, се изправи и заобиколи леглото в непрогледната тъмнина. Банята се намираше откъм нейната страна, но той, както в безброй други нощи, лесно намери пътя, воден едновременно от опит и инстинкт.

Безшумно затвори вратата след себе си и запали светлината. За миг флуоресцентната яркост му попречи да се види в ослепителната повърхност на огледалото над двойната мивка. Когато най-сетне разгледа отражението си, забеляза, че плътта му е на мястото си. Сънят беше ужасяващо реален, по-различен от всичко, изпитвано досега; по някакъв странен начин му се бе сторил по-реален от самия живот — с наситени цветове и звуци, които бяха пулсирали през спящото му съзнание като светлината от жичката на нажежена до бяло крушка. И макар да знаеше, че всичко е било само сън, дори след като се събуди, не можеше напълно да се отърси от страха си, че кошмарният океан е оставил белезите си върху него.

Потрепери и се облегна на мивката. Пусна студената вода, наведе се и написка лицето си. Все още мокър, погледна към огледалото и срещна очите си.

— Какво, по дяволите, беше това? — шепнешком се запита той.

Канди дебнеше.

Източната част на семейния имот на Полардови, възлизащ на два акра, стигаше до един каньон. Стените му бяха стръмни, главно суха пръст на буци, изпъстрена тук-там с розови и сиви камъни. От пълна ерозия при проливните дъждове склоновете се предпазваха от разпрострените коренови системи на жилавата пустинна растителност — чапарал, гъсти туфи трева, пампаска трева, пръснати мескитови храсти. Отстрани растяха няколко евкалипта, лаврови дървета и мелалуки. Там, където широчината на дъното позволяваше, мелалуки и калифорнийски дъбове пускаха корени дълбоко в пресъхналото корито. Сега в него нямаше и капчица вода, но при силен дъжд се напълваше.

Подвижен и безшумен въпреки размерите си, Канди вървеше през каньона в източна посока, докато стигна до пресечката с друга падина, прекалено тясна, за да заслужи името каньон. Там свърна на север. Склонът продължаваше, макар и по-полегат. От двете му страни се издигаха стени. На места проходът силно се стесняваше до няколко стъпки. Там се трупаха купчини донесени от вятъра бодливи треви, които драскаха Канди.

Нощта бе безлунна и в дъното на каньона цареше пълен мрак, но Канди почти не се спъваше и изобщо не се колебаеше. Сред дарбите му не се включваше свръхчовешко зрение: липсата на светлина го ослепяваше както всички останали. Но и в най-тъмната нощ знаеше кога на пътя му се изпречват препятствия, усещаше извивките на земната повърхност толкова добре, че успяваше да напредва много уверено. Не му беше ясно как действа шестото чувство и не се замисляше. Просто живо осъзнаваше връзката си с окръжаващия свят, винаги знаеше къде се намира и вървеше напред, както най-добрите въжеиграчи, които дори с превръзка на очите уверено вървят по опънатото въже над извърнатите нагоре лица на публиката в цирка.

Още една дарба, получена от майка му.

Всичките ѝ деца бяха надарени. Но талантите на Канди далеч надхвърляха способностите на Вайълет, Върбина и Франк.

Тесният проход го изведе в друг каньон. Канди пак тръгна на изток по каменисто пресъхнало корито. Ускори крачка, подтикнат от нуждата. Макар пръснати по-нарядко, по ръба на каньона бяха накацали къщи. Осветените им прозорци бяха прекалено далеч, за да му помогнат да вижда къде върви, но от време на време той вдигаше изпълнен с копнеж поглед, защото именно зад тях се намираше кръвта, от която се нуждаеше.

Бог бе надарил Канди с вкус към кръвта, беше го създал хищник и затова Бог отговаряше за всички негови постъпки. Майка му бе обяснила всичко много отдавна. Бог искаше от него да проявява избирателност при убиването, но когато Канди не беше в състояние да се обуздае, виновен в крайна сметка беше Бог, защото го бе създал кръвожаден, а не го бе надарил със сила да се контролира.

Подобно на всички други хищници Канди имаше за задача да прочиства стадото от болни и немощни. За него плячка бяха морално пропадналите членове на човешкото стадо: крадци, лъжци, измамници, прелюбодейци. За съжаление невинаги при среща разпознаваше грешниците. Щеше да му е много по-лесно да изпълнява мисията си, ако майка му беше жива, защото тя безпогрешно откриваше заблудените души.

Тази вечер щеше да се постарее с всички сили да се ограничи само до дивите животни. Да убива хора и то съвсем близо до дома беше опасно — можеше да привлече вниманието на полицията. Можеше да поеме риска да убива местни хора само ако бяха кръстосали пътищата си с неговото семейство и просто не можеше да се допусне да продължат да живеят.

Ако не успееше да насити жаждата си с животни, щеше да отиде някъде по-далеч, за да убива хора. Майка му горе на небето щеше да се ядоса и да се разочарова от липсата на самоконтрол, но Бог нямаше да го укори. В края на краищата беше такъв, какъвто Бог го бе създал.

Когато светлините на последната къща останаха зад него, Канди спря в една горичка. Силният вятър през деня беше преминал по високите хълмове и каньоните към морето. Сега въздухът беше съвършено неподвижен. Продълговатите, заострени листа на малелуките не помръдваха.

Очите му бяха привикнали към мрака. На бледата звездна светлина дърветата изглеждаха сребристи. Плъзналите надолу ластари допълваха илюзията, че е заобиколен от безмълвен водопад като в стъклените топки с изкуствени снежинки. Успяваше дори да различи нарязаната кора на стъблата и клоните — непрекъснатото лющене на кората придаваше необикновена красота на този дървесен вид.

Канди не виждаше никаква плячка.

Не чуваше никакво забързано движение на диви животни в храсталаците.

Въпреки всичко знаеше, че наоколо живеят многобройни същества, скрили се в дупки, в тайни гнезда, сред купчини листа или отвори в скалите. Самата мисъл за храна го подлуди.

Протегна ръце с обърнати напред длани и разперени пръсти. За не повече от секунда проблесна синя светлина с отгънка на блед сапфир, не по-ярка от блясъка на тънък лунен сърп. Листата потрепнаха, оскъдната трева се разлюля и после дъното на каньона пак потъна в мрак.

От ръцете му отново излезе синя светлина като от пулсиращ фар. Този път беше двойно по-ярка, по-наситено синя и продължи около две секунди. Листата прошумоляха, увисналите ластари се люшнаха, тревата полегна на около трийсет-четирийсет стъпки пред него.

Странните трептения обезпокоиха някакво същество, което забърза покрай Канди. С особеното си чувство към заобикалящата среда, което не зависеше от зрението, слуха или обонянието, той протегна ръка и сграбчи невидимото същество. Рефлексите му бяха също толкова необичайни, колкото всичките му други способности. Канди улови плячката. Полска мишка. За миг тя се вцепени от ужас, после се загърчи, но той не я пусна.

Способностите му не влияеха върху живите същества. Не можеше да обездвижи плячката си чрез излъчващата се от дланите му телекинетична енергия. Не можеше да привлича или вика при себе си живи същества, можеше само да ги подплаши, за да напуснат убежищата си. Можеше да разтърси дърветата или да запрати гейзери от пръст и камъни във въздуха, но колкото и да се напругаше, не беше в състояние да помръдне и косъм от мишката само със силата на съзнанието. Не знаеше защо е това ограничение. Вайълет и Върбина, чиито способности не бяха и наполовина впечатляващи в сравнение с

неговите, явно имаха власт *само* над живи същества, по-дребни животни като котките. Разбира се, Канди можеше да подчини на волята си растенията и понякога насекомите, но в никакъв случай разумни същества, пък било то дори прости полски мишки.

Коленичил под сребристите дървета, той бе потънал в толкова мрачни размисли, че не видя нищо друго от мишката, освен блесналите очички. Приблужи юмрука си до устата.

Животинчето издаде тънък, ужасен писък, по-скоро стон, отколкото вик.

Канди отхапа главата, изплю я и впи устни в разкъсания врат. Кръвта беше сладка, но съвсем оскъдна.

Хвърли мъртвия гризач настрани и пак вдигна ръце с разперени пръсти и обърнати напред длани. Този път сиянието беше силно, електрическо, сапфиреносиньо. Не продължи повече от предишните два пъти, но ефектът беше изненадващо по-силен. По наклоненото дъно на каньона преминаха няколко вълни от трептения през частици от секундата. Високите дървета се разлюляха.

Ластарите прорязаха въздуха, листата се заблъскаха шумно, сякаш жужаха пчели. Разхвърчаха се камъчета, по-големите камъни се удариха един в друг. Тревите се изправиха, както от страх щръкват космите в основата на врата. Някои от тях се откъснаха и се понесоха в нощта заедно с купчини мъртви листа, въпреки че вятър изобщо не духаше — цялото раздвижване се дължеше на сапфирената светлина и на мощните вибрации.

Дивите животни побягнаха от скривалищата си. Някои се насочиха право към него по дъното на каньона. Канди отдавна бе разбрал, че не могат да разберат по миризмата, че е човешко същество. Можеха да бягат както към него, така и от него. Или миризмата му беше неуловима... или у него подушваха нещо диво, нещо, което го доближаваше повече до дивите животни, отколкото до хората, и в паниката не разбираха, че е хищник.

В най-добрия случай ги виждаше като безформени тъмни сенки, втурнали се покрай него като отражения от въртяща се лампа. Но Канди ги усещаше и с паранормалните си способности. Преминаваха койоти, паникьосана мечка се блъсна в крака му. Канди не протегна ръка към тях, защото не му се искаше да го издерат или изпохапят.

Най-малко двайсетина мишки пробягаха наблизно, но му се искаше нещо по-жизнено, пълно с кръв.

Посегна към същество, което помисли за катеричка, не улучи, но миг по-късно сграбчи един заек за задните крака. Животното изпищя. Размаха предните си крака, но Канди хвана и тях. Заекът се парализира не само от хватката, но и от смъртен ужас.

Канди го вдигна към лицето си.

Козината имаше дъх на прах и мускус.

Червените очи блестяха от ужас.

Чуваше се лудешкото биене на сърцето.

Канди го ухапа за гърлото. Козината, кожата и мускулите пречеха на зъбите да се забият по-дълбоко, но въпреки това кръвта потече.

Заекът потръпна не защото се опитваше да избяга, а по-скоро в знак на примирение със съдбата. Спазмите бяха бавни, някак чувствени, сякаш животното приветстваше смъртта. С течение на годините Канди неизменно бе наблюдавал същото при безброй дребни същества, особено при зайците. Реакцията им го вълнуваше, защото му вдъхваше усещане за власт и сила, изравняваше го с лисицата и вълка.

Спазмите секнаха и заекът се отпусна в ръцете му. Беше все още жив, но признаваше неотвратимото приближаване на смъртта и бе изпаднал в състояние, подобно на транс, в което очевидно не изпитваше болка. Сигурно Бог даряваше тъкмо с такава милост дребната плячка.

Канди пак ухапа гърлото, този път по-силно. После още веднъж и още по-силно. Жизнените сокове на заека шурнаха и изпълниха жадната му уста.

Някъде далеч в друг каньон зави койот. Отвърнаха му други от глутницата. Изви се хор от странни гласове, затихна и пак се извиси, сякаш койотите разбираха, че не само те са излезли на лов през нощта, и подушваха убийството.

Когато се насити, Канди захвърли изсмукания труп.

Жаждата му не беше утолена. Налагаше се да потърси кръвта на още зайци или катерички, за да се засити.

Изправи се на крака и продължи по-нататък в каньона, където дивите животни не бяха усетили синята светлина и кротко чакаха в дупките и скривалищата своята участ. Нощта беше тъмна и благодатна.

Може би беше нервна, просто защото бе понеделник. Може би настроението ѝ се дължеше на смръщено, обещаващо дъжд небе. А може би бе напрегната и раздразнителна, понеже от бурните събития в „Декодин“ бяха минали само четири дни и те все още бяха твърде свежи в паметта ѝ. Но по една или друга причина, Джули не искаше да поема случая „Франк Полард“ или който и да било нов случай. Имаха си няколко постоянни договора за охрана с фирми, които обслужваха от години, и тя искаше да се придържа към тази спокойна, позната дейност. Повечето от нещата, които вършеха, бяха почти толкова рисковани, колкото и да отидеш до супермаркета за литър мляко, но в работата им неизменно се криеше опасност, а степента ѝ при всеки нов случай беше неизвестна. И ако при тях тази сутрин бе дошла хилава старлица с молба да ѝ помогнат да намери изгубена котка, Джули вероятно щеше да я разгледа като заплаха, сравнима с някой въоръжен със секира психопат. Беше нервна. В края на краищата, ако късметът ги бе изоставил миналата седмица, сега Боби щеше да е мъртъв вече четвърти ден.

Наведена над масивното си бюро, скръстила ръце върху зелената попивателна, Джули седеше на стола си и разучаваше Полард. Той избягваше погледа ѝ и това събуждаше подозрението ѝ въпреки невинния му — даже трогателен — вид.

Мъжът изглеждаше така, сякаш най-много би му отивало името на някой комик от Вегас — Шеки, Бъди, нещо такова. Около тридесетгодишен, беше висок метър и шестдесет и тежеше към осемдесет килограма, които за неговата височина бяха с петнадесет над нормата. Обаче най-подходящо за кариера в комедийния театър беше лицето му. С изключение на няколкото странни, вече почти зараснали драскотини, то представляваше наистина приятна гледка: открито, мило, с трапчинки. Бузите му непрекъснато бяха зачервени, сякаш по-голяма част от живота си бе прекарал под арктически вятър. Носът му — също червеникав, очевидно не от твърде голяма

привързаност към пиене, а от нееднократно счупване, беше достатъчно безформен, за да размива, но не и толкова смазан, че да му придава вид на гангстер.

Отпуснал рамене, той седеше в едно от кожените кресла пред бюрото на Джули. Гласът му беше тих и приятен, почти музикален.

— Имам нужда от помощ. Не знам къде другаде да я търся.

Въпреки комичния вид, държанието му беше мрачно. И макар че беше мелодичен, от гласа му лъхаха отчаяние и умора. Той периодично изтриваше лицето си с длан, сякаш маха паяжини, и всеки път озадачено се взираше в празната си ръка.

Ръцете му също бяха белязани с хванали коричка драскотини, две-три от които бяха леко подути и възпалени.

— Честно казано — рече той, — търсенето на помощ от частни детективи изглежда нелепо, сякаш не се случва в реалния живот, а в някое телевизионно шоу.

— Имам киселини, значи е в реалния живот — въздъхна Боби. Той стоеше до един от големите прозорци на шестия етаж, гледащи към обвития с мъгла океан и разположените наблизко сгради на „Фешън Айланд“, търговския център на Нюпорт Бийч, намиращ се в съседство с небостъргача с кантори, в който „Дакота & Дакота“ ползваха под наем седемстаен апартамент. Боби обърна гръб на гледката, облегна се на перваза и измъкна ролка бонбони от джоба на якето си. — Детективите по телевизията никога не страдат от киселини, пърхот или псориазис.

— Господин Полард — обади се Джули, — сигурно господин Карагъозис ви е обяснил, че всъщност, ние не сме точно частни детективи.

— Да.

— Ние сме консултанти по охраната. Работим предимно с корпорации и частни фирми. Имаме единадесет служители със завидни умения и многогодишен опит в областта на охраната, което е доста по-различно от измишльотините по телевизията за самостоятелно действащо частно ченге. Не следим съпруги, за да разберем дали изневеряват, и не се занимаваме с разводи или с някое от другите неща, заради които хората обикновено се обръщат към частните детективи.

— Господин Карагъозис ми обясни това — каза Полард, като гледаше към ръцете си, чиито свити юмруци лежаха върху бедрата му.

Клинт Карагъозис се обади от дивана вляво от бюрото:

— Франк ми разказа историята си и аз наистина смятам, че трябва да чуете защо има нужда от нас.

Джули забеляза, че той използва първото име на евентуалния клиент, което не бе правил никога дотогава през шестте си години в „Дакота & Дакота“. Клинт беше нисък и набит. Изглеждаше така, сякаш първоначално е представлявал паметник от парчета гранит и късове мрамор, кремък и руда, желязо и плочник, превърнат от незнаен алхимик в жива плът. Широкото му лице, макар и красиво, изглеждаше като издялано от камък. И ако човек започнеше да търси някакъв признак на слабост в изражението му, то той би могъл да каже само, че някои от чертите му не изглеждат силни колкото останалите. Характерът му също беше стабилен като скала — улегнал, надежден, спокоен. Малко хора впечатляваха Клинт, още по-малко пробиваха съдържаността му и изтръгваха нещо повече от учтив, делови отговор от него. Това, че бе използвал първото име на клиента, изглежда беше деликатен израз на съчувствие към Полард и вот на доверие към верността на историята, която той трябваше да разкаже.

— За мен преценката на Клинт, че това е нещо за нас, е достатъчна — заяви Боби. — Какъв е проблемът ти, Франк?

Джули не се впечатли, че Боби незабавно и съвсем непосредствено се обръща към клиента на малко име. Съпругът ѝ харесваше всички, изпречили се на пътя му, поне докато самите те категорично не докажеха, че са недостойни да бъдат харесвани. Всъщност човек трябваше многократно да му нанася удари в гръб, почти хилейки се от злоба, преди той най-накрая със съжаление да приеме възможността, че може би не е трябвало да го харесва. Понякога Джули си мислеше, че се е омъжила за голямо кученце, преструващо се на човек.

Преди Полард да успее да проговори, тя каза:

— Първо да уточним най-важното. Ако решим да се заемем с вашия случай, подчертавам „ако“, няма да ви излезе евтино.

— Това не е проблем — заяви Полард и вдигна от пода до краката си една от двете кожени чанти, които бе донесъл със себе си.

Намести я в скута си и разкопча ципа ѝ. После извади няколко пачки банкноти по двадесет и по сто долара и ги остави върху бюрото.

Докато Джули проверяваше парите, Боби се отблъсна от перваза и се приближи до Полард. Погледна в чантата и каза:

— Натъпкана е догоре, а?

— Сто и четиридесет хиляди долара — отвърна Полард.

При бърза проверка парите на бюрото не излязоха фалшиви. Джули ги отмести встрани и попита:

— Господин Полард, имате ли навик да носите толкова много пари?

— Не знам.

— Не знаете???

— Не знам — отчаяно повтори той.

— Наистина не знае — намеси се Клинт. — Изслушайте го.

С изведнъж притихнал, но все пак изпълнен с чувства глас Полард заяви:

— Трябва да ми помогнете да разбера къде ходя нощем. Какво, за Бога, правя тогава, когато би трябвало да спя?

— Хей, това звучи интересно — възкликна Боби и седна върху бюрото на Джули.

Момчешкият му ентузиазъм я караше да се чувства нервна. Боби можеше да ги обвърже с Полард, преди да са научили достатъчно, за да бъдат сигурни дали е разумно да поемат случая. Освен това се дразнеше, че седи върху бюрото ѝ. Поведението му просто не изглеждаше делово. Джули усещаше, че в перспективните клиенти това създава впечатление за аматьорство.

— Да включи ли касетофона? — попита Клинт.

— Разбира се — отвърна Боби.

Клинт натисна копчето на малкия, захранващ се с батерии касетофон, постави го на ниската масичка пред дивана и го обърна с вградения микрофон към Полард, Джули и Боби.

Топчестият, кръглолик мъж вдигна поглед към тях. Тъмните сенки под очите, зачервеността на самите очи и бледността на устните му опровергаваха всякаква представа за добро здраве, която биха могли да внушат румените му бузи. Колеблива усмивка трепна на устните му. Той срещна очите на Джули за не повече от секунда и

отново погледна към ръцете си. Изглеждаше изплашен, нещастен. Въпреки волята си, тя усети пристъп на съчувствие към него.

Когато Полард заговори, Джули въздъхна и се облегна назад. Две минути по-късно отново се приведе, като внимателно слушаше тихия му глас. Не искаше да бъде запленена, но беше. Дори флегматичният Клинт Карагъозис, слушащ историята за втори път, бе завладян от нея.

Ако Полард не беше лъжец или побъркан лунатик — а най-вероятно беше и двете — то очевидно бе попаднал в капана на почти свръхестествени събития. Джули не вярваше в свръхестественото. Опита се да остане настроена скептично, но държанието и явната убедителност на Полард ѝ повлияха, въпреки волята ѝ.

Боби започна шумно да охка и да ахка и учудено да тупа по бюрото при всяка нова странност в разказа. Когато клиентът... Не, не клиентът. Полард. Той все още не беше техен клиент. Полард. Когато Полард им разказа как се е събудил в една мотелска стая в четвъртък следобед с потънали в кръв ръце, Боби изтърси:

— Ще се заемем със случая.

— Боби, чакай! — възрази Джули. — Още не сме чули всичко, което е дошъл да ни разкаже господин Полард. Не бива...

— Дааа — въздъхна Боби. — Франк, какво, по дяволите, се случи след това?

— Имах предвид, че няма как да разберем дали можем, или не можем да му помогнем, преди да чуем цялата история — каза Джули.

— О, разбира се, че можем...

— Боби, искам да те видя за миг насаме? — твърдо го прекъсна тя. Стана, прекоси кантората, отвори вратата към банята и запали лампата.

— Франк, ей сега се връщаме — каза Боби, последва съпругата си в банята и затвори вратата.

Тя включи вентилатора на отдушника, за да заглушава гласовете им, и прошепна:

— Какво не е наред с теб?

— Ами... плоски ходила, изобщо нямам сводове... пък и онази грозна бенка наред гърба.

— Невъзможен си!

— Плоски стъпала и бенка са твърде големи недостатъци за теб, значи. Сурова жена си ти!

Помещението беше малко. Те стояха между мивката и тоалетната, почти опрели носове. Той я целуна по челото.

— За Бога, Боби, та ти току-що каза на Полард, че ще поемем случая му. Може би няма да го направим.

— А защо не? Примамлив е.

— Поне затова, че самият Полард изглежда напълно побъркан.

— Не е.

— Но твърди, че непознатата сила е разрушила онази кола и е пръснала уличните лампи. Говори за странна музика от флейта, за мистериозни сини светлини... Този човек твърде дълго е чел за срещи с извънземни.

— Точно там е работата. Истинският хахо вече да е намерил обяснение за случилото се. Щеше да твърди, че е срещнал Бога или марсианците. Този човек е объркан, търси отговор. Затуй ми се струва нормален.

— Освен това ние сме тук, за да работим, Боби. Да работим! Не да се забавяваме. И работим за пари. Не сме двойка проклети богаташи, практикуващи хобито си.

— Той има пари. Нали ги видя.

— Ами ако парите са мръсни?

— Франк не е крадец.

— Познаваш го отпреди по-малко от час и си сигурен, че не е крадец, така ли? Толкова си доверчив, Боби.

— Благодаря.

— Не беше комплимент. Как можеш да вършиш този вид работа и да бъдеш толкова доверчив?

Той се ухили.

— Ами доверих ти се и резултатът се оказа блестящ.

Тя не се остави да бъде зальгана.

— Полард твърди, че не знае откъде има парите, и само за да не спорим, нека кажем, че вярваме на тази част от историята. Нека кажем също, че си прав относно него и че не е крадец. В такъв случай може би е търговец на наркотици. Или нещо подобно. Съществуват хиляди начини парите да са мръсни, без да са откраднати. А открием ли, че са нечисти, не можем да ги задържим, когато ни плати. Ще трябва да ги предадем на полицията, но вече ще сме си загубили времето и силите. Освен това... се очертава голяма гадория.

— Това пък защо го казваш? — попита той.

— Защо го казвам ли? Та той току-що ти обясни как се е събудил в някаква мотелска стая с потънали в кръв ръце.

— По-тихо! Може да го засегнеш.

— Пази Боже!

— Спомни си, че не е имало труп. Трябва да е била собствената му кръв.

— Откъде да знаем, че не е имало труп? Понеже той го твърди, така ли? Та той може да е толкова смахнат, че да не забележи трупа, даже ако стъпи в димящите му черва или ако се спъне в отсечената му глава!

— Какво живо въображение!

— Боби, той казва, че може би се е изподраскал с нокти, но това е дяволски невероятно. Може би някоя нещастна жена, някое невинно момиче, а може би даже дете, някоя безпомощна ученичка, е била нападната от този човек, замъкната в колата му, изнасилена, бита и отново изнасилена, накарана да прави какви ли не унижителни неща, които едно перверзно съзнание може да измисли, а после закарана в пуст каньон, измъчвана с игли и ножове и Бог знае още какво, после е била пребита до смърт и захвърлена гола в някое сухо дърво, където койотите и сега дъвчат плътта ѝ, а мухите лаят навътре-навън през отворената ѝ уста.

— Джули, забравяш нещо.

— Какво?

— Човекът с развнтено въображение съм аз.

Тя се разсмя. Не успя да се удържи. Искаше ѝ се да го чукне силно по челото, та дано влезе нещо там, но вместо това се засмя и поклати глава.

Той я целуна по бузата и хвана дръжката.

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Обещай ми, че няма да се ангажираме със случая, преди да чуем цялата история и да имаме време да я обмислим.

— Добре.

Върнаха се в кантората.

Небето навън приличаше на стоманен лист, обгорен на места до черно и с разпръснати тук-там инкрустации от корозия. Все още не валеше дъжд, но въздухът сякаш тръпнеше от очакване.

Единствената светлина в стаята идваше от две медни лампи, поставени на маси от двете страни на дивана, и от стоящ в един от ъглите лампион с копринен абажур. Флуоресцентното осветление не беше запалено, понеже Боби мразеше ярката светлина и смяташе, че кантората трябва да бъде осветена така, както човек осветява кабинета в дома си. Джули мислеше, че кантората трябва да изглежда и да прилича на кантора. Но за да угоди на Боби, тя обикновено оставяше флуоресцентното осветление незапалено. Сега, когато денят бе притъмнял поради приближаващата буря, ѝ се искаше да включи осветлението на тавана и да пропъди сенките, започнали да се събират в ъглите, недокоснати от кехлибарената светлина на лампите.

Франк Полард продължаваше да седи в креслото и да разглежда сложените в рамки плакати на Доналд Дък, Мики Маус и чичо Скрудж, които украсяваха стените. Това беше още едно бреме, измъчващо Джули. Беше почитателка на рисуваните филмчета на „Уорнър Бродърс“, понеже те ѝ се струваха по-пиперливи от творбите на Дисни, и имаше колекция с видеокасети от тях плюс няколко плаката на Дафи Дък, но си ги държеше у дома. Боби беше донесъл плакатите с героите на Дисни в кантората, понеже (твърдеше той) го отпусkali, карали го да се чувства добре и му помагали да мисли. Никой от техните клиенти не се беше усъмнил в професионалните им способности заради необикновената украса по стените, но тя все още се безпокоеше какво ли биха могли да си помислят.

Джули се настани зад бюрото си, а Боби отново се настани отгоре. Намигна ѝ и каза:

— Франк, май поизбързах с поемането на случая. Наистина не можем да вземем такова решение, преди да сме чули цялата ти история.

— Несъмнено — съгласи се човекът и бързо погледна към Боби, към Джули и отново надолу към изподрасканите си ръце, които стискаха отворената чанта. — Това е съвсем разбираемо.

— Разбира се, че е — съгласи се Джули.

Клинт отново включи касетофона.

Полард смени чантата в скута си с тази, която стоеше на пода, и каза:

— Трябва да ви дам нещо. — Откопча втората чанта и извади найлонов плик, съдържащ известно количество от черния пясък, който

бе стискал в шепата си, когато се беше събудил след краткия си сън в четвъртък сутрин. После извади и окървавената риза, която бе носил, когато се беше надигнал от още по-кратката си дрямка по-късно същия ден. — Запазих ги, понеже... хм... изглеждаха ми като доказателства. Като следи. Може би ще ви помогнат да разберете какво става, какво правя.

Боби пое ризата и пясъка, разгледа ги и ги остави на бюрото до себе си.

Джули забеляза, че ризата е била силно напоена с кръв, а не просто изцапана. Сега изсъхналите кафеникави участъци от плата бяха корави.

— Значи, ти беше в мотела в четвъртък следобед — започна Боби.

Полард кимна и продължи:

— През тази нощ не се случи нищо повече. Отидох на кино, но не успях да се съсредоточа достатъчно. После покарах насам-натам. Бях изморен, наистина изморен, въпреки че бях подремнал, но изобщо не спях. Страхувах се да заспя. На следващата сутрин се пренесох в друг мотел.

— И кога спа отново? — попита Джули.

— На следващата вечер.

— В петък вечер, така ли?

— Да. Опитах се да стоя буден, като се наливах с кафе. Седях на бара в малкия ресторант на мотела и пих кафета, докато започнах да се завалям на стола. Стомахът ми така се разбърка, че трябваше да спра. Върнах се в стаята си. Щом усетех, че клюмвам, излизах да се разходя. Само че нямаше смисъл. Не можех вечно да стоя буден. Щях да се пръсна по шевовете. Трябваше да си почина. И така, легнах си малко след осем вечерта, заспах веднага и се събудих чак в пет и половина сутринта.

— В събота сутрин ли?

— Да.

— И всичко беше наред, така ли? — попита Боби.

— Поне нямаше кръв. Но пък имаше друго нещо.

Тримата чакаха.

Полард облиза устните си и кимна, сякаш за да потвърди пред самия себе си готовността си да продължи.

— Разбирате ли, бях си легнал по гащета... но когато се събудих, бях напълно облечен.

— Значи сте се разхождали, докато сте спали, и сте се облекли насън — каза Джули.

— Само че никога не бях виждал дрехите, с които бях облечен, когато се събудих.

Джули премигна.

— Моля!

— Това не бяха дрехите, с които се бях озовал в онази алея две нощи преди това, нито пък онези, които си купих в четвъртък сутрин.

— А чии бяха все пак? — попита Боби.

— О, сигурно мои, понеже ми прилягаха твърде добре, за да бъдат чужди. Дори обувките ми бяха съвсем по мярка. Не е възможно да съм ги задигнал от някого и да съм чак такъв късметлия, та всичко да ми стане.

Боби се смъкна от бюрото и закрачи.

— Значи казваш, че си напуснал мотела по бельо, отишъл си в някакъв магазин и си си купил дрехи, без който и да било да се възмути от безсрамието ти или поне да те попита нещо.

— Не знам — каза Полард и поклати глава.

— Той би могъл да се облече в стаята си, както си ходи насън, а после да излезе, да купи други дрехи и да се преоблече в тях.

— Но защо би го направил? — попита Джули.

Клинт сви рамене.

— Просто предлагам някакво възможно обяснение.

— Франк — попита Боби, — защо би направил такова нещо?

— Не знам. — Полард бе използвал тези две думи толкова често, че те вече се бяха износили. Всеки път, когато ги произнесеше, гласът му изглеждаше по-тих и по-неясен отпреди. — Не мисля, че бих. Нещо не е добре... като обяснение, имам предвид. Освен това аз заспах чак след осем. Едва ли съм могъл да стана и да изляза, за да купя дрехите, преди да затворят магазините.

— Някои работят до десет — отбеляза Клинт.

— Минимална възможност е съществувала — съгласи се Боби.

— Не мисля, че бих разбил затворен магазин — каза Полард — или че бих откраднал дрехи. Не мисля, че съм крадец.

— Знаем, че не си — обади се Боби.

— Изобщо не знаем подобно нещо — сопна се Джули.

Боби и Клинт я погледнаха, но Полард продължаваше да зяпа в ръцете си, твърде стеснителен или объркан, за да се защити.

Тя се почувства неловко, задето бе подложила на въпрос честността му. Чисти глупости. Та те не знаеха нищо за него. По дяволите, ако говореше истината, той самият не знаеше нищо за себе си.

— Вижте, въпросът сега не е дали е купил, или е откраднал дрехите. Не мога да приема нито едното, нито другото. Не и като част от обсъждания сценарий. Просто е твърде нелепо човек да отиде в някакъв универсален магазин, бутик, или където и да било, по долно бельо, и да се снабди с дрехи, докато ходи насън. Би ли могъл да направи всичко това и да не се събуди, а и да изглежда буден на другите хора? Не смятам. Не знам абсолютно нищо за сомнамбулизма, но мисля, че ако го проучим, ще открием, че това е невъзможно.

— Освен това въпросът не е само в дрехите — добави Клинт.

— Точно така — подсказа Полард. — Когато се събудих, на леглото до мен имаше голям книжен плик, от тези, които ви дават в супермаркета, когато не искате найлонов. Погледнах вътре. Той беше пълен с... пари. Много.

— Колко много? — попита Боби.

— Не знам. Доста.

— Не ги ли преброи?

— Оставих ги в мотела, в който съм сега. В новия. Продължавам да се местя. Така се чувствам в по-голяма безопасност. Както и да е, ако искате, можете да ги преброите по-късно. Опитах се, но съм загубил способността си да правя даже прости сметки. Дааа, това звучи смахнато, но е така. Не можах да събера числата. Продължавам да се опитвам, но... числата вече не означават много за мен. — Той наведе глава и обхвана лицето си с ръце. — Първо загубих паметта си. Сега губя обикновени умения, като боравенето с числа например. Чувствам се така, сякаш... сякаш продължавам да се разпадам... да се разтварям... докато от мен не остане нищо... само едно тяло... едно лишено от разсъдък тяло...

— Това няма да се случи, Франк — каза Боби. — Няма да разрешим. Ще открием кой си и какво означава всичко това.

— Боби! — с предупреждение в гласа възкликна Джули.

Той се усмихна сконфузено.

Тя стана от бюрото и влезе в банята.

— О, Господи! — Боби я последва, затвори вратата и включи вентилатора. — Джули, трябва да помогнем на нещастния човек!

— Полард очевидно изпада в психически дупки, преживява периоди на амнезия и тогава прави всички тези неща. Става посред нощ, да, но не е сомнамбул. Буден е и нащрек, но в състояние на амнезия. Може да открадне, да убие и да не си спомня нищо.

— Джули, обзалагам се, че кръвта по ръцете е била негова. Той може би преживява периоди на загуба на съзнание, или на амнезия. Наричай ги както искаш, но този човек не е убиец. На колко ще се обзаложиш?

— Да не би да продължаваш да твърдиш, че не е крадец? Значи събужда се с торба пари, не знае откъде я е взел, но не е крадец? Или мислиш, че може би по време на амнезията си фалшифицира пари, така ли? Не, сигурна съм, че го намираш твърде симпатичен, за да бъде фалшификатор.

— Слушай, понякога трябва да се доверяваме на вътрешното си чувство, а то ми казва, че Франк е добър човек. Даже Клинт мисли така.

— Гърците са прочути с общителността си. Те харесват всекиго.

— Да не би да ми сочиш Клинт като техен типичен представител? За същия Клинт ли говорим? С фамилия Карагъозис? За човека, който изглежда, сякаш е бил излят от бетон, и почти не се усмихва?

Светлината в банята беше твърде ярка. Отразяваше се от огледалото, от бялата мивка, белите стени и белите плочки. Джули усети, че от цялата тази ослепителна яркост и от добронамерената, но желязна решимост на Боби да помогне на Полард, започва да я боли глава.

— Полард наистина е трогателен — призна тя и затвори очи.

— Искаш ли да се върнем и да го изслушаме?

— Да, но, по дяволите, не му казвай, че ще му помогнем, преди да чуем всичко, моля те.

Върнаха се в кантората.

Небето вече не приличаше на изстинал, обгорен метал. Беше потъмно отпреди, сякаш разтопено и разпенено. И макар че над земята

подухваше само лек бриз, високо горе очевидно бушуваха силни ветрове, тъй като гъсти и черни буреносни облаци бързаха откъм океана.

Като метални стружки, придърпани от магнити, по ъглите се бяха скупчили сенки. Джули понечи да запали флуоресцентното осветление. После забеляза Боби с очевидно задоволство да оглежда меко проблясващите, лъскави повърхности на медните лампи и начина, по който полираните дъбови масички отразяваха топлата, ненатрапчива светлина, и се отказа.

Отново седна зад бюрото си. Боби кацна отгоре и провеси крака.

Клинт включи касетофона и Джули каза:

— Франк... Господин Полард, преди да продължите разказа си, бих искала да отговорите на няколко важни за мен въпроса. Да разбирам ли, че въпреки кръвта и драскотините по ръцете ви, вярвате, че сте неспособен да нараните някого?

— Да. Освен може би при самоотбрана.

— И не мислите, че сте крадец?

— Не. Не мога... не се виждам като крадец, не.

— Тогава защо не се обърнахте за помощ към полицията?

Той не отвърна. Стисна отворената чанта в скута си и се втренчи в нея, сякаш Джули му говореше оттам.

— Ако наистина се чувствате невинен във всяко едно отношение, полицията е най-добре оборудвана да ви помогне да откриете кой сте и кой ви преследва — продължи тя. — Разбирате какво мисля, нали? Мисля, че не сте чак толкова сигурен в невинността си, колкото претендирате. Знаете как да подкарате кола без ключ и въпреки че всеки човек с що-годе прилични технически познания може да изпълни същия номер, това все пак навежда на мисълта за известен престъпен опит. Освен това парите, всичките тези пари. Не си спомняте да сте извършили някакви престъпления, но дълбоко в душата си сте убеден, че сте, и затова се страхувате да отидете в полицията.

— Донякъде е така — призна той.

— Надявам се, разбирате, че ако поемем случая ви и ако открием доказателства, че сте извършили престъпление, ще трябва да предадем информацията си на полицията.

— Разбира се. Но просто смятам, че ако бях отишъл при полицаите, те изобщо нямаше да търсят истината. Щяха да решат, че съм виновен за нещо, още преди да съм разказал историята си докрай.

— А ние, разбира се, не бихме направили подобно нещо — каза Боби, като извърна глава, за да погледне многозначително Джули.

— Вместо да ми помогнат, щяха да потърсят някое неразкрито престъпление, за да ми го припишат.

— Полицията не работи по този начин — увери го Джули.

— Разбира се, че работи — закачливо каза Боби, смъкна се от бюрото и закрачи напред-назад между плаката с чичо Скрудж и плаката с Мики Маус. — Не сме ли ги виждали да правят точно така хиляди пъти по телевизията? Не сме ли чели Хамет и Чандлър?

— Господин Полард — рече Джули, — някога бях сержант в полицията...

— Още едно доказателство за думите ми. Франк, ако беше отишъл при ченгетата, без съмнение вече щеше да си заведен в тефтерите, даден под съд, сметнат за виновен и осъден на хиляда години.

— Съществува и по-важна причина, заради която не мога да отида в полицията. Това би означавало да стана известен. Току-виж вестникарите научили за мен. Положително ще пожелаят да направят вълнуващ репортаж за бедния нещастник с амнезия и чанти с пари. И тогава той ще разбере къде да ме намери. Не мога да рискувам.

— Кой е този „той“, Франк? — попита Боби.

— Мъжът, който ме преследваше преди няколко нощи.

— Каза го така, сякаш си спомняш името му и имаш определен човек наум.

— Не. Не го знам кой е. Дори не съм съвсем сигурен какво представлява. Но съм дяволски убеден, че отново ще се впусне да ме преследва, ако научи къде съм. И затова се налага да кротувам и да се пазя от журналистите.

— Май ще е добре да обърна касетката — обади се Клинт.

Тримата го изчакаха да се справи с касетофона.

Въпреки че беше само три следобед, навън цареше здрач, сякаш до спускането на нощта оставаха само мигове. Бризът ниско над земята се стремеше да се изравни по сила с вятъра, движещ облаците във висините. Рядка мъгла нахлуваше от запад, но не с обичайното

ленивото разстилане, характерно за напредването на мъглите, а на въртящи се талази като разтопен метал, опитващ се да запои земята към буреносните облаци в небето.

Когато Клинт отново включи касетофона, Джули попита:

— Франк, с това ли свършва историята ти? Със събуждането ти в събота сутрин с нови дрехи и плик с пари на леглото до теб?

— Не. — Той вдигна глава, но не я погледна, а се втренчи в мрачния ден навън, въпреки че на останалите се стори, че се взира в нещо, намиращо се много по-далеч от Нюпорт Бийч. — Не, не свърши и може би никога няма да свърши.

От чантата, от която по-рано бе извадил окървавената риза и пликчето с черния пясък, той измъкна половинлитров буркан от онези, използвани за съхраняване на домашно приготвени конфитюри, със закрепен със скоба стъклен капак. Бурканът изглеждаше пълен с необработени, мътно проблясващи скъпоценни камъни. Някои бяха полъскави от другите и направо искряха.

Франк освободи капака, наклони буркана и изсипа част от съдържанието му върху имитиращата светло дърво гетинаксова повърхност на бюрото.

Джули се приведе.

Боби пристъпи за по-близък оглед.

Скъпоценните камъни с по-правилна форма бяха кръгли или елипсовидни, издължени като сълза или ромбовидни. Някои от страните им бяха гладки и заоблени, други — естествено скосени и с множество остри ръбчета. На трети бяха неравни и нацърбени. Някои бяха големи колкото едро гроздово зърно, други — по-малки от грахчета. Всички бяха червени, макар и с различна степен на оцветеност, и силно отразяваха светлината, като образуваха същински вир от ален блясък върху бледата повърхност на бюрото. Пречупваха меките отблясъци от лампите през призмите си и хвърляха трептящи карминови отражения към тавана и стената, където сякаш разцъфваха блестящи рани.

— Рубини ли са? — попита Боби.

— Не изглеждат съвсем като рубини — каза Джули. — Какви са, Франк?

— Не знам. Може изобщо да не са скъпоценни.

— Откъде ги взе?

— В събота през нощта въобще не можах да заспя. Само от време на време задрямвах по някоя и друга минута. Продължавах да се въртя и да се мятам и едва унесъл се, отново се надигах. Страх ме беше да се отпусна и да спя. Не спах и вчера следобед. Но снощи вече бях толкова изтощен, че не можех да си държа очите отворени. Легнах си с дрехите и сутринта, когато станах, джобовете на панталоните ми бяха натъпкани с тези неща.

Джули избра един по-лъскав камък от купчинката, доближи го до окото си и погледна през него към лампата. Въпреки че беше необработен, цветът и чистотата му бяха изключителни. Може би Франк бе прав, когато предполагаше, че камъните са полускъпоценни, но тя подозираше, че всъщност са истински и много скъпи.

— Защо ги държиш в буркан? — обърна се Боби към Франк.

— Защото и без това трябваше да купя подобен съд за *това*.

Извади от чантата по-голям буркан и го постави на бюрото.

Джули се обърна, погледна го и от изненада изпусна рубина, който разглеждаше. В стъкленницата имаше насекомо, голямо почти колкото дланта ѝ. Макар, че имаше дорсална обвивка като на бръмбар — катраненочерна, с кървавочервени точки по ръба — съществото в нея повече приличаше на паяк. Имаше осем космати крака като на тарангула.

— По дяволите, това пък какво е? — възкликна Боби, който изпитваше отвращение към всякакви насекоми. Ако се натъкнеше на хвърката гадинка по-опасна от муха, викаше Джули да я улови или убие, а той наблюдаваше от безопасно разстояние.

— Живо ли е? — поинтересува се Джули.

— Вече не — отвърна Франк.

Две пипала, подобни на миниатюрни щипци на рак, излизаха изпод черупката — по едно от всяка страна на главата — но все пак се различаваха от обикновени щипци, тъй като бяха по-разчленени. Напомняха ръце с четири извити сегмента, съединени в основата, с назъбени краища.

Боби промълви:

— Обзалагам се, че ако това чудо докопа пръста ти, положително ще го отреже. Казваш, че си го видял живо, Франк?

— Когато се събудих тази сутрин, то пълзеше по гърдите ми.

— Боже мой! — Младият детектив пребледня като платно.

— Движеше се съвсем бавно.

— Така ли? Не знам, ама много ми прилича на гадна хлебарка.

— Мисля, че вече умираше — продължи Франк. — Изкрещях и го пернах. То падна по гръб на пода, размахва леко крака в продължение на няколко секунди, сетне остана неподвижно. Свалих кальфа на възглавницата, пъгнах гадината вътре и завързах горните краища, за да не изпълзи онуй чудо, ако още е живо. После открих рубините в джоба си, затова купих бурканите. Пуснах буболечката в единия и оттогава не е помръднала, та си помислих, че е умряла. Виждали ли сте нещо подобно на тази гадина?

— Не — отвърна Джули.

— Слава Богу, не — повтори след нея Боби, който не благоволит да се наведе и да разгледа по-добре насекомото в буркана. Всъщност дори отстъпи от бюрото, сякаш се страхуваше, че буболечката може внезапно да разреже стъклото.

Джули взе буркана и го обърна, за да погледне насекомото от другата страна. Лъскавата му черна глава беше голяма почти колкото слива и беше наполовина скрита под твърдата обвивка. От двете ѝ страни се виждаха мултифасетни, мътножълти очи, а под всяко от тях нещо подобно на друго око, сетне трето — по-малко от горните и червеникаво синьо. Безредно разпръснати дупчици, половин дузина ръбести издатини и три кичурчета косми, тънки като копринени нишки, загрозяваха гладката, блестяща повърхност на ужасяващия „образ“ на насекомото. Малката му уста, отворена сега, представляваше кръгло отворстие, през което се виждаха мънички, но остри зъби.

Взирайки се в съществуването в буркана, Франк отбеляза:

— По дяволите, в каквото и да съм се забъркал, е лошо нещо. Адски лошо и се страхувам до смърт.

Боби потръпна. Замислено, сякаш говореше повече на себе си, промълви:

— Лошо нещо...

Джули постави обратно буркана на масата и заяви:

— Франк, ще се заемем със случая.

— Добре — рече Клинт и изключи касетофона.

Боби се извърна от бюрото, отправи се към банята и мимоходом каза:

— Джули, трябва да си поговорим насаме.

За трети път двамата влязоха в банята, затвориха вратата и включиха вентилатора.

Лицето на младия мъж бе сивкаво, като графичен портрет, дори луничките по него бяха безцветни. Очите му, в които винаги проблясваха весели пламъчета, сега бяха сериозни.

Той гневно се обърна към Джули:

— Да не си полудяла? Защо му каза, че ще се заемем със случая?

Съпругата му примигна от изненада.

— Нима не си съгласен?

— Не.

— О! Навярно съм чула погрешно. Сигурно ушите ми са запушени от ушна кал, солидна като бетон.

— Франк може би е луд, и то от опасните.

— Май че ще е най-добре да отида на лекар, за да промие ушите ми.

— Невероятната история, която ни разказа, е просто...

Джули протегна ръка и той млъкна по средата на изречението.

— Разсъждавай трезво, Боби. Франк не си е измислил насекомото. Всъщност какво представлява то? Никога досега не съм виждал дори на снимка подобна гадина.

— Ами парите? Навярно ги е откраднал.

— Франк не е крадец.

— Какво, да не би Господ да ти го е казал? Защото няма откъде другаде да знаеш. Запозна се с Полард преди малко повече от час.

— Прав си. Бог ми го съобщи. Винаги се вслушвам в думите Му, защото ако не го сториш, Той може да накара да те нападнат хиляди скакалци или да запали косата ти с мълния. Слушай, Франк е толкова объркан и безпомощен, че ми стана мъчно за него. Е, какво ще кажеш?

Съпругът ѝ впери поглед в нея, дъвчейки долната си устна, сетне заяви:

— Работим добре заедно, защото се допълваме. Силна си, където аз съм слаб, и обратното. В много отношения изобщо не си приличаме, но ни е съдено да бъдем заедно, тъй като си прилягаме като парченца от мозайка.

— Защо ми казваш всичко това?

— Изтъквам, че сме различни по характер, но имаме една и съща мотивация. Професията ни ми харесва, понеже изпитвам удоволствие да помагам на хора, попаднали в беда не по своя вина. Харесва ми, когато доброто побеждава. Комай се изтипосах като герой от комиксите, но действително така се чувствам. От друга страна, ти си мотивирана от желанието да смажеш лошите хора. О, да, и аз искам да ги видя сломени и хленчещи, но това не е така важно за мен, както за теб. Разбира се, и ти с удоволствие помагаш на невинните, но този подтик е на второ място след желанието да смазваш и тъпчеш. Може би защото все още не можеш да преодолееш яростта, обзела те след убийството на майка ти...

— Боби, ако ми е необходима психоанализа, ще отида в стая, където най-важната част от мебелировката е легло, не тоалетна чиния.

Когато Джули бе на дванайсет, майка ѝ бе взета заложница при банков обир. Двамата извършители бяха натъпкали до козирката с амфетамини, които ги лишаваха от здрав разум и състрадание. Преди полицията да успее да се намеси, петима от шестте заложници бяха мъртви. И майката на Джули беше сред тях.

Боби се обърна към огледалото и се втренчи в изображението ѝ, сякаш изпитваше неудобство да я погледне право в очите.

— Казвам ти всичко това, защото изведнъж започваш да постъпваш като мен, а това не води до нищо добро, тъй като нарушава нашия баланс и хармонията във взаимоотношенията ни, а именно тя винаги ни е помагала да оцелеем и да постигаме успех. Искаш да се заемеш с този случай, тъй като живо те интересува и разпалва въображението ти и защото желаеш да помогнеш на Франк — толкова е нещастен. Но къде е обичайният ти гняв? Ще ти кажа веднага. Стопил се е, поне в този момент, тъй като никой не го предизвиква, няма ги лошите хора. О, да не забравяме лошия човек, преследвал Франк онази нощ, но ние дори не знаем дали е истински или е плод на фантазията на нашия клиент. При отсъствието на злодей, към когото да насочиш гнева си, би трябвало да положи невероятни усилия, докато те убедя да поемеш случая, ала сега ти ме убеждаваш и това ме притеснява. Кара ме да изпитвам лоши предчувствия.

Джули го изслуша докрай, впила очи в неговите, отразени в огледалото, сетне заяви:

— Защо ме баламосваш?

— Какво?

— Всичко, което ми каза, беше за заблуда. Какво всъщност те тревожи, Робърт?

Той се опита да изгледа строго изображението ѝ.

Джули се усмихна.

— Хайде, кажи ми. Никога не сме имали тайни един от друг.

Образът му в огледалото приличаше на карикатура на истинския Боби Дакота. Истинският Боби, нейният Боби, винаги беше жизнен, усмихнат, енергичен. Човекът, чието лице се отразяваше в огледалото, беше преbledнял и мрачен, сякаш жизнеността му беше изсмукана от безпокойството.

— Робърт? — настойчиво повтори тя.

— Спомняш ли си какво се случи миналия четвъртък, когато се събудихме? — попита съпругът ѝ. — Санта Аните духаха. Любихме се.

— Спомням си.

— Точно когато свършихме... изпитах странното, ужасяващо чувство, че ще те загубя, че нещо, носено от вятъра... идва да те вземе.

— Сподели го с мен по-късно, в „Озис“, когато говорехме за различните марки грамофони. Но бурята отмина, а и нищо не ми се случи. Ето ме до теб.

— Същата нощ сънувах кошмар — най-яркият кошмар, какъвто можеш да си представиш.

Разказа ѝ за къщичката на брега, за грамофона, оставен на плажа, за гръмливия вътрешен глас, който повтаряше: „*Лошото нещо идва, лошото нещо идва, лошото нещо, лошото нещо!*“ — и за морето от киселина, което бе погълнало и двамата, беше разложило плътта им и бе завлякло костите им в мрачните си дълбини.

— Полюшваше ме. Не можеш да си представиш колко *реално* изглеждаше. Звучи налудничаво, но... сънят бе по-реален от истинския живот. Събудих се по-изплашен от когато и да било. Ти спеше и не те събудих. Не ти разказах за кошмара си по-късно, тъй като не виждах смисъл да те безпокоя и защото... ами... изглеждаше детински да отдавам толкова голямо значение на един сън. Не съм имал подобен кошмар отново. Но оттогава — в петък, събота, вчера — на моменти усещах да ме обзема необясним страх и си казвах, че може би някакво лошо нещо идва да те отвлече. А ето че преди малко Франк спомена,

че се е забъркал с лошо нещо, наистина лошо — точно така се изрази — и моментално направих връзката. Джули, може би този случай е лошото нещо, което сънувах. Може би не трябва да се занимаваме с него.

Младата жена се втренчи в онзи непознат Боби в огледалото, като се питаше как да му вдъхне увереност. Накрая реши, че след като ролите им са разменени, ще постъпи с него както нейният Боби би постъпил при подобни обстоятелства. Той не би разчитал на логиката и разума, които бяха най-силните оръжия на Джули, а би я омаял, докато постигне своето.

Вместо да се опита да го успокои, тя заяви:

— Слушай, щом сме изпаднали в пристъп на откровение, ще ти кажа какво ме дразни. Това, че понякога сядаш на бюрото ми, когато разговаряме с бъдещ клиент. Вярно е, че в присъствието на някои клиенти би било от полза аз да се настаня върху бюрото и да демонстрирам краката си изпод къса поличка, тъй като краката ми са хубави, или поне така смятам. Но ти не носиш поли — къси или каквито и да било — пък и без това не би ти стискало да покажеш готино бедро.

— Кой говори за бюра?

— Аз — отвърна младата жена, извърна се от огледалото и се втренчи в съпруга си. — За да спестим пари, наехме апартамент със седем стаи, вместо с осем, а когато персоналът се настани, открихме, че остава една стая за двама ни, което ми се стори приемливо разрешение. Имаше достатъчно място за две бюра, но ти заяви, че нямаш нужда от подобна мебел. Бюрата били прекалено формални. Трябвало ти само една кушетка, на която да лежиш, докато говориш по телефона. Ала сега, когато идват клиенти, бързаш да седнеш върху бюрото ми.

— Думи...

— Вярно, че е покрито с формичка, но рано или късно върху нея ще се появи отпечатък от задника ти.

Тъй като тя отказваше да вдигне очи към огледалото, Боби се извърна и застана с лице към нея.

— Нима не чу какво ти казах за съня ми?

— Хей, не ме разбирай погрешно. Имаш готин задник, Боби, но не искам отпечатъци върху бюрото ми. Моливите ще се търкалят във

вдлъбнатината, в нея ще се събира прах.

— Защо се преструваш, че не чуваш какво ти говоря:

— Предупреждавам те, че съм намислила да електрифицирам площта на бюрото и да включавам системата с едно натискане на бутона. Седнеш ли на него, моментално ще усетиш как се чувства мухата, кацнала на един от онези електронни унищожители на насекоми.

— Правиш ми на инат, Джули. Но защо?

— От скука. Напоследък не ми се е случвало да смажа някой злодей, а това ме прави раздражителна.

— Хей, чакай малко. Взимам си думите назад — не ми правиш на инат.

— Не, разбира се.

— Просто реагираш като мен.

— Точно така. — Тя го целуна по дясната буза и го потупа по другата. — А сега е време да се върнем в стаята и да се заемем със случая. — Отвори вратата и излезе от банята.

Развеселен, Боби произнесе: „Да ме вземат дяволите!“ и я последва.

Франк Полард тихо разговаряше с Клинт, но когато двамата влязоха, млъкна и ги изгледа обнадеждено.

Сенките се криеха в ъглите като монаси в своята обител; незначайно защо кехлибареният отблясък от трите лампи напомни на Джули мъждукащата и загадъчна светлина на свещи, запалени в църква.

Рубините, образуващи алена локва върху бюрото, продължаваха да блещукат.

Мъртвото насекомо все още беше в буркана.

Младата жена се обърна към Полард:

— Клинт обясни ли ти какви са таксите ни?

— Да.

— Прекрасно. Ще ни бъдат необходими още десет хиляди долара като аванс за непредвидени разходи.

Навън мълния раздра провисналите кореми на облаците. Мрачното небе се разтвори и студен дъжд затропа по прозорците.

Вайълет беше будна повече от час и през това време обитаваше тялото на ястреб. Рееше се високо, понесена от вятъра, а от време на време се стрелваше надолу, за да връхлети върху поредната си плячка. Небето бе почти така реално за нея, както за птицата, чието тяло бе обсебила. Оставяше се на въздушните течения да я носят, въздухът не оказваше почти никакво съпротивление на крилата ѝ, над нея бяха единствено натежалите сиви облаци, а отдолу се гушеше целият свят.

Ала тя присъстваше и в затъмнената спалня, където бе останало тялото ѝ и частица от съзнанието ѝ. Вайълет и Върбина обикновено спяха през деня, тъй като да проспиеш нощта означаваше да изхабиш най-хубавото време от денонощието. Двете сестри спяха в стая на втория етаж, на двойно легло, като гледаха никога да не се отдалечават една от друга, дори обикновено бяха прегърнати. Този понеделник следобед Върбина още спеше — гола, по корем, извърнала глава от сестра си, като от време на време промърморваше беззвучно във възглавницата си. Топлият ѝ хълбок се допираше до Вайълет. Дори когато сестра ѝ беше с ястреба, тя усещаше топлината на тялото на близначката си, гладката ѝ кожа, бавното, ритмично дишане и характерната ѝ миризма. Надушваше и праха в стаята, неприятната миризма на мръсни чаршафи и котките, разбира се.

Не само усещаше миризмата на котките, които спяха на леглото и на пода или лениво облизваха телата си, но живееше във всяка от тях. Докато частица от съзнанието ѝ оставаше в бялото ѝ тяло, а втора се извисяваше в небето с пернатия хищник, други се вселяваха във всяка от двайсет и петте котки, намалили броя си след смъртта на бедната Саманта. Вайълет наблюдаваше и усещаше заобикалящата я среда чрез собствените си сетива, чрез тези на ястреба и посредством двайсет и петте носове, петдесетте уши, стоте лапи и двайсет и петте езика на котешката глутница. Подушваше собственото си тяло не само чрез носа си, но и чрез носовете на всички котки: лекият полъх на сапун от снощното ѝ къпане; тръпчивата миризма на шампоан с аромат на

лимон; миризмата на спарено, която витае в непроветрена спалня; отвратителния си дъх, вонящ на сурови яйца, кромид и на суров черен дроб, с които беше закусила сутринта, преди да си легне с изгрева на слънцето. Всяка от котките притежаваше много по-остро обоняние от нейното и всяка възприемаше миризмата ѝ различно от самата нея; котките намираха естествения ѝ аромат странен, но действащ успокояващо, загадъчен, но същевременно познат.

Вайълет подушваше, виждаше, чуваше и докосваше себе си чрез възприятията на сестра си, тъй като бе неразделна с Върбина. Когато пожелаеше, можеше бързо да влезе или да напусне съзнанието на другите живи същества, но Върбина беше единственото *човешко* същество, с което можеше да се слива по този начин. Връзката им беше непрекъснатата, възникнала в мига на раждането им и макар Вайълет да бе в състояние да напусне телата на ястреба и на котките щом пожелае, тя никога не можеше да се отдели от близначката си. Също така умееше да контролира съзнанията на животните, в които се бе вселила, но не можеше да стори същото със сестра си. Връзката им не бе като на кукловод и кукла, а беше особена и свещена.

Целия си живот Вайълет бе прекарала на точката на сливане на многобройни реки от усещания; къпеше се в буйните течения от звуци, аромати, гледки, вкусове и докосвания, докосваше се до света не само чрез собствените си сетива, а и чрез тези на безброй „заместители“. Докато беше малка, страдаше от аутизъм — бе така замаяна от огромното количество възприятия, че не можеше да се справи. Ето защо се вгълби в себе си, в своя таен свят на богат и разнообразен опит, докато се научи да контролира потока постъпваща информация, без да бъде удавена от него. Едва тогава благоволи да контактува с околните и може би затова проговори едва когато навърши шест години. Никога не бе напускала дълбоките, бързи течения на необикновените усещания, за да се изкачи на сравнително безопасния бряг на живота, обитаван от другите хора, но поне се научи да контактува с майка си, с Канди и донякъде с другите.

Върбина не бе постигнала и половината от успехите на близначката си и очевидно никога нямаше да го стори. Избрала живот, изключително подчинен на усещанията, тя напълно нехаеше да упражнява и развива интелекта си. Никога не се научи да говори, не проявяваше интерес към никого, освен към сестра си и с огромно

удоволствие се потапяше в океана от усещания, които изпитваше. Докато тичаше като катерица, летеше като ястреб или чайка, разгонваше се като котка, нахвърляше се и убиваше като койот, пиеше студена вода от потока през устата на миеша се мечка или на полска мишка, вселяваше се в тялото на разгонена кучка, върху която се изреждат мъжките псета, докато едновременно споделяше ужаса на попаднал в капан заек и жестоката възбуда на преследващата го лисица, Върбина се наслаждаваше на живот, чието разнообразие бе познато единствено на близначката ѝ. Предпочиташе постоянната възбуда, предизвикана от сблъскването с дивата природа пред сравнително безинтересното съществуване на обикновените хора.

Сега, въпреки че още спеше, частица от нея бе заедно с Вайълет в кръжация в небето ястреб, тъй като дори по време на сън съзнанията им не се откъсваха напълно от съзнанията на други същества. Непрекъснатият приток на усещания, изпитвани от по-низшите видове, беше солта на живота им, но и основа на сънищата им.

Под буреносните облаци, които притъмняваха с всяка изминала минута, ястребът кръжеше над каньона зад имота на семейство Полард. Очевидно търсеше плячка.

Долу в полето, тлъста полска мишка, сгушила се сред пожълтялата и изсъхнала трева и преципа, се осмели да напусне прикритието си. Забърза по дъното на каньона, като се озърташе за врагове, без да подозира, че от небето я наблюдава крилата смърт.

Усещайки инстинктивно, че мишката ще чуе отдалеч пляскането на крила и ще се шмугне в първото попаднало ѝ скривалище, ястребът безшумно ги прилепи към тялото си и се стрелна право към жертвата си. Макар да бе изпитвала същото усещане безброй пъти досега, дъхът на Вайълет секна, докато се носеха към пропастта, която изглеждаше бездънна; въпреки че бе в безопасност в леглото си, стомахът ѝ сякаш се преобърна и първичен ужас скова сърцето ѝ в мига, когато от гърлото ѝ се изтръгна тих писък, предизвикан от приятна възбуда.

Сестра ѝ, излегнала се до нея, също тихо извика.

Мишката замръзна на мястото си, усетила приближаващата смърт, но несигурна откъде идва.

В последния момент ястребът разпери крила и въздухът му подежда като спирачка. Сетне птицата сграбчи в закривените си

нокти жертвата си, преди бедното същество да реагира на внезапно разперените криле и да се опита да избяга.

Макар да остана в тялото на ястреба, Вайълет проникна в съзнанието на мишката миг преди хищникът да я сграбчи. Изпита леденото задоволство на ловеца и палещия страх на жертвата. През очите на ястреба видя как плътта на мишката се разкъсва от могъщите му, остри нокти. Същевременно намираща се в тялото на жертвата, изпита страхотна болка и как нещо вътре в нея се пръсва. Ястребът погледна отвисоко към писукащата мишка, която бе сграбчил и потръпна от необуздало чувство за превъзходство и могъщество, осъзнавайки, че и този път ще утоли глада си. Сетне нададе победоносен писък, който отекна в каньона. Чувствайки се малка и безпомощна в ноктите на крилатия си похитител, завладяна от смазващ страх, донякъде граничещ с чувствено удоволствие, мишката впери поглед в безмилостните очи, престана да се съпротивлява и се отпусна, примирена със смъртта. Видя приближаването на стоманената човка, усети, че тялото ѝ се разкъсва, но вече не изпитваше болка, а само примирение. Последва миг на неопишуемо удоволствие, сетне всичко потъна в мрак. Ястребът отметна глава и преглътна окървавените парчета плът.

Вайълет се обърна с лице към сестра си, изтегна се редом с нея на леглото. Разбудена от преживяното с ястреба, Върбина се сгуши в обятията ѝ. Голи, плътно притиснати една до друга, близначките се прегръщаха и потръпваха неудържимо. Допряла устни до гърлото на Върбина, Вайълет изстена и чрез връзката със съзнанието на близначката си усети горещия полъх на дъха си и топлината, която той разля по кожата на сестра ѝ. Двете издаваха нечленоразделни звуци и се вкопчваха една в друга, а учестеното им дишане се успокои едва когато ястребът откъсна последното окървавено парче месо от козината на мишката, след което размаха крила и отново полетя високо в небето.

Отдолу се намираше имотът на семейство Полард: живият плет, на вид запустялата къща с кули и покрив, покрит с плочи, двайсетгодишният буик, който принадлежеше на майка им, и който Канди понякога караше; червени, жълти и виолетови иглики в тясната и занемарена леха, оформена по продължение на рухналата задна

веранда. В далечината Вайълет съзря Канди, намиращ се в североизточната част на парцела.

Все още притисната до Върбина, обсипвайки гърлото, страните и слепоочията ѝ с нежни целувки, Вайълет едновременно нареди на ястреба да кръжи над брат ѝ. През очите на птицата тя го наблюдаваше как стои със сведена глава край гроба на майка им, оплаквайки я, както я бе оплаквал всеки ден без изключение, от мига, когато бе умряла преди толкова много години.

Вайълет не скърбеше. Майка ѝ беше непозната за нея, както всички останали хора и тя не изпитваше нищо при мисълта за смъртта ѝ. Всъщност, тъй като Канди притежаваше нейните свръхестествени способности, Вайълет го чувстваше по-близък от майка си, което не означаваше нищо, понеже в действителност не го познаваше, нито го обичаше. Как би могла да се сближи с някого, ако не бе в състояние да проникне в съзнанието му и да живее с него, чрез него? Именно тази невероятна интимност я приковаваше като с вериги към Върбина и бе характерна за разностранните ѝ връзки с всички животни. Тя просто не знаеше как да контактува с когото и да било без тази обвързаност, и щом не можеше да обича, следователно не би могла да скърби.

Ястребът продължаваше да кръжи в небето, а долу в полето Канди коленичи до гроба.

Понеделник следобед. Томас седеше на работната си маса. Правеше поема от картинки.

Дерек помагаше. Или поне така си мислеше. Ровеше в кутия с изрезки от списания. Избираше картини и ги даваше на Томас. Ако картинката беше правилна, Томас я подрязваше и я залепваше на страницата. През повечето време тя не беше, така че той я слагаше настрана и молеше за втора и трета, докато Дерек му подадеше нещо, което би могъл да използва.

Не каза на Дерек ужасната истина. Ужасната истина беше, че той искаше да прави поемата сам. Не можеше да нарани чувствата му. Дерек беше достатъчно наранен. Твърде много. Да си идиот наистина нараняваше, а Дерек беше по-тъп от Томас. И външно изглеждаше по-тъп, което още повече нараняваше. Челото му беше по-наклонено от Томасовото. Носът му беше по-плосък, а главата му имаше по-сплескана форма. Ужасна истина.

По-късно, изморени от съставянето на поемата, Томас и Дерек отидоха в общата зала и точно там обидиха Дерек. Беше наскърбен толкова много, че се разрева. Едно момиче го направи. Мери. В общата зала. Някои от обитателите на дома играеха на топчета в ъгъла. Други гледаха телевизия. Томас и Дерек седяха на канапе близо до прозорците; Държаха се Общително, когато някой минеше оттам. Персоналът винаги искаше хората в дома да се Държат Общително. Беше добре за тях да се Държат Общително. Когато никой не минаваше оттам, за да се Държат Общително, Томас и Дерек наблюдаваха колибритата на хранилката, окачена от външната страна на прозорците. Те подскачаха насам-натам и бяха забавни за наблюдаване. Мери, която беше нова в дома, не се щуреше насам-натам и не беше забавна за наблюдаване, но пък бръмчеше много. Не, жужеше. Бззз, бззз, бззз. През цялото време.

Мери знаеше за очните щеки. Каза, че били много важни и може би наистина бяха, макар Томас никога да не беше чувал за тях и не

разбираше какво представляват, но пък и много от нещата, които не разбираше, наистина бяха важни. Той знаеше какво са очите, разбира се. Знаеше, че щеката е пръчка, с която човек удря топки, понеже те имаха маса за билиард точно тук, в общата зала, близо до мястото, където седяха с Дерек, макар че никой не я използваше много. Той си помисли, че сигурно ще е лошо, ама наистина лошо, ако се мушнеш в окоето с щека, но тази Мери каза, че очните щеки били добри и че имала една специално за дете с болестта на Даун.

— Аз съм високо развита слабоумна — рече тя, очевидно горда от себе си.

Томас не знаеше какво е слабоумна, но виждаше, че Мери не е висока. Тя беше ниска, дебела и отпусната.

— Ти вероятно също си слабоумен, Томас, но не си високо развит като мен. Аз съм почти нормална, а ти не си.

Всичко това само обърка Томас.

Дерек се обърка още повече и със своя дебел и понякога труден за разбиране глас каза:

— Аз ли? Не съм малкоумен. — Поклати глава. — Каубой. — Усмихна се. — Каубой.

Мери му се присмя.

— Не си каубой, нито пък някога ще бъдеш. Ти си олигофрен.

Помолиха я да го каже няколко пъти, преди да го разберат, но даже тогава не го схванаха напълно. Можеха да го повторят, но не разбираха какво представлява, както и не разбираха как изглежда някоя от онези очни щеки.

— Има нормални хора — каза Мери, — после са слабоумните, после олигофрените, които са по-тъпи от тях, и след това са идиотите, които са по-тъпи даже от олигофрените. Аз съм високо развита слабоумна и няма да остана тук завинаги, ще бъда добра, ще се държа както трябва, ще работя усилено да стана нормална и някой ден ще се върна в правия път.

— На кой път? — попита Дерек, което също учуди Томас.

Мери му се изсмя.

— Ще бъда нормална, какъвто ти никога няма да бъдеш, ти, нещастен, проклет олигофрен.

Този път Дерек осъзна, че тя гледа към него и му се подиграва, и се опита да не плаче, но не можа. Лицето му почервеня и той се

разрева, а Мери се ухили доволно и изглеждаше горда и развълнувана, сякаш беше спечелила някаква голяма награда. Беше използвала лоша дума — „проклет“ — и би трябвало да е засрамена, но не беше, защото отново каза другата дума и сега Томас разбра, че другата дума — олигофрен — също е лоша, ама Мери продължи да я повтаря, докато бедният Дерек стана и побягна, но дори тогава тя не спря да я крещи след него.

Томас отиде в тяхната стая да търси Дерек. Приятелят му се беше затворил в гардероба. Ревеше. Двама-трима от персонала също дойдоха и говориха на Дерек наистина мило, но той не искаше да се появи. Трябваше да му говорят дълго време, за да го накарат да излезе оттам, но даже тогава той не можа да спре да плаче, така че след малко те трябваше да му Дадат Нещо. Понякога, когато си болен, от грип например, молеха те да Вземеш Нещо, което означаваше хапче с една или друга форма, с един или друг цвят, голямо или малко. Но когато трябваше да ти Дадат Нещо, то винаги означаваше инжекция, която беше лошо нещо. Те никога не трябваше да Дават Нещо на Томас, понеже той винаги беше добър. Но понякога Дерек — мил, какъвто си беше, започваше да се чувства толкова зле, че не можеше да престане да плаче, и понякога се удряше, просто се удряше по лицето, докато се наранеше и му потечеше кръв и даже тогава не спираше, така че те трябваше да му Дадат Нещо За Негово Собствено Добро. Дерек никога не удряше някого другого, той беше мил, но За Негово Собствено Добро понякога трябваше да бъде накаран да си почине или понякога даже накаран да заспи, което и се случи в деня, когато Мери, развитата слабоумна, го нарече олигофрен.

След като Дерек бе накаран да заспи, една жена от персонала седна до Томас край работната маса. Казваше се Кати. Томас харесваше Кати. Тя беше по-стара от Джули, но не толкова стара, колкото нечия майка. Беше хубава. Не колкото Джули, но имаше приятен глас и очи, в които не се страхуваш да погледнеш. Тя взе една от ръцете на Томас в своите и го попита дали е добре. Той каза, че е, но не беше и жената знаеше това. Поговориха си мъничко. Това помогна. Държането Общително.

Кати му разказа за Мери така, че да разбере, и това също помогна.

— Тя е толкова разстроена, Томас. Била е известно време там навън, в света на останалите хора, и дори е имала почасова работа, изкарвала си е малко собствени пари. Опитвала се е толкова упорито, но не е станало, имала е твърде много проблеми, така че отново е трябвало да бъде настанена тук. Мисля, че съжالياва за това, което причини на Дерек. Просто е толкова разочарована, че има нужда да се чувства по-горе от някого.

— Аз също съм... бях... бях навън в света преди време — каза Томас.

— Знам, че си бил, скъпи.

— Част от него... ме плашеше. Но когато бях с Джули и Боби... тогава ми харесваше.

Дерек тихичко похъркваше в леглото си.

Следобедът преваляше. Небето тъмнееше буреносно. Цялата стая беше изпълнена със сенки. Светеше само лампата на бюрото. Лицето на Кати изглеждаше прекрасно, озарявано от отблясъците. Кожата ѝ приличаше на атлаз с цвят на праскова. Той знаеше как изглежда атлазът. Джули имаше рокля от атлаз.

Известно време просто седяха и мълчаха.

После младежът промълви:

— Понякога е трудно.

Тя сложи ръка върху главата му и го поглади по косата.

— Да, Томас, знам, че е така. Наистина знам.

Беше толкова мила. Той не разбра защо започна да плаче, след като Кати беше толкова мила, но го направи. Може би тъкмо защото беше толкова мила.

Кати придърпа стола си до неговия. Томас се наведе към нея. Тя го прегърна. Младежът плачеше и плачеше. Не ревеше ужасно и пронизително като Дерек, но и не можеше да спре. Опитваше се да не плаче, понеже плаченето го караше да се чувства тъп, а той мразеше да се чувства по този начин.

— Мразя да съм идиот — през сълзи рече той.

— Не си, скъпи.

— Неее, идиот съм. Мразя да съм. Но не мога да бъда друг. Опитвам се да не мисля, че съм тъп, но човек не може да не мисли за нещо, когато то е това, което е, и когато другите хора не са и излизат навън всеки ден и живеят там, а той даже не иска... но, ооо, той също

иска, даже когато казва, че не иска. — Изреченото беше много за него и той се изненада, че го бе казал всичкото, изненадан, но и разстроен, понеже толкова много му се искаше да ѝ обясни как се чувстваш, когато си тъп, когато се страхуваш да излезеш сред другите, а не му се беше удало, не беше успял да намери верните думи, така че цялото чувство все още бе затворено в него. — Време. Хем има много време, когато си тъп и не можеш да излизаш в света, разбираш ли, много време за запълване, хем наистина няма *достатъчно* време, няма достатъчно време да научиш как да не се страхуваш от нещата, а аз трябва да науча как да не се страхувам, за да мога да се върна и да бъда с Джули и Боби, което наистина ужасно искам да направя, преди цялото време да е свършило. Има много време, пък няма достатъчно. Звучи глупаво, нали?

— Не, Томас.

Той не направи опит да се изтръгне от прегръдката ѝ.

— Знаеш ли, понякога животът е труден за всички. Даже за умните хора. Даже за най-умните от тях.

Той изтри с длан подпухналите си очи.

— Наистина ли? И за теб ли?

— Да, понякога е труден. Но аз вярвам, че Бог съществува, Томас, и че той ни е поставил тук по някаква причина и че всяка трудност, пред която сме изправени, е изпитание и ставаме по-добри, задето я понасяме.

Той вдигна глава и я погледна. Такива мили очи. Добри очи. Очи, които те обичат. Като очите на Джули. Или на Боби.

— Господ ме е направил идиот, за да ме изпита, така ли?

— Не си тъп, Томас. Не и в някои отношения. Не ми харесва да чувам как се наричаш тъп. Не си толкова умен, колкото някои, но вината не е твоя. Ти си различен. Това е всичко. Да бъдеш... различен е твоето изпитание и ти се справяш с него добре.

— Наистина ли?

— Даже чудесно. Виж се. Не си ожесточен. Не си навъсен. Не страниш от хората.

— Държа Се Общително.

Тя се усмихна, издърпа една хартиена кърпичка от кутията върху масата и избърса сълзите от лицето му.

— Томас, от всичките умни хора в света нито един не се справя по-добре от теб с изпитанията, а повечето не се справят и наполовина толкова добре.

Той знаеше, че Кати е убедена в това, което казва, и думите ѝ го направиха щастлив, макар и да не вярваше съвсем, че животът някога е бил труден и за умните хора.

Тя остана още малко. Увери се, че Томас е добре. После си тръгна.

Дерек продължаваше да похърква.

Томас поседя на работната маса. Опита се да направи още поеми.

След известно време отиде до прозореца. Бе завалил дъжд. Стичаше се по стъклата. Скоро нощта щеше да скрие дъжда.

Той опря ръце в стъклото. Пресегна се в дъжда, в сивия ден, в нищото на нощта, което бавно се промъкваше над тях.

Лошото нещо все още бе там навън. Усещаше го. Човек, но не само човек. Нещо повече от човек. Много лошо. Грозно-противно. Бе го усещал дни наред, но не беше телевизионирал предупреждение до Боби от миналата седмица, понеже Лошото нещо не се приближаваше. Стоеше си далече, точно сега не заплашваше Джули, а ако той телевизионираше твърде много предупреждения до Боби, то тогава Боби щеше да спре да им обръща внимание и когато Лошото нещо най-накрая се покажеше, Боби нямаше да вярва в него повече и тогава то щеше да стигне до Джули, понеже Боби нямаше да внимава.

Томас най-много се страхуваше от това, че Лошото нещо ще отведе Джули на Лошото място. Майка им отиде на Лошото място, когато Томас беше двегодишен, така че той изобщо не си я спомняше. Баща им също отиде на Лошото място по-късно и остави Томас само с Джули.

Той нямаше предвид Ада. Знаеше за Рая и Ада. Раят беше на Бога. Дяволът притежаваше Ада. Ако имаше Рай, той беше сигурен, че неговите мама и татко са отишли там. Човек иска да попадне в Рая, ако може. Нещата са по-добри там. В Ада персоналът е лош към обитателите му.

Но за Томас Лошото място не означаваше просто Адът. То бе Смъртта. Адът беше лошо място, но Смъртта беше *Лошото място*. Смъртта бе дума, която не можеш да нарисуваш. Смъртта означаваше всичко да е спряло, да е изчезнало, цялото ти време да е изтекло, да е

свършило, да го няма, да е пропаднало. Как можеш да нарисуваш това? Едно нещо не е истинско, ако не можеш да го нарисуваш. Той не можеше да види Смъртта, не можеше да си представи образа ѝ, не и ако мислеше за нея по начина, по който сякаш мислеха другите хора. Просто беше твърде тъп, така че трябваше да я нарисува в главата си като място. Казваха, че Смъртта идвала да те отведе и тя беше дошла да отведе баща му една нощ, когато беше получил сърдечен пристъп. Но щом като идва да те отведе, значи трябва и да те заведе на някое място. И това беше Лошото място. То е там, където те отвеждат и никога не ти разрешават да се върнеш. Томас не знаеше какво се случва там. Може би нищо страшно. Освен че не разрешават на човек да се върне и да види хората, които обича, а това го прави достатъчно страшно, без значение дали храната е хубава. Може би някои хора отиват в Рая, а някои в Ада, но щом не можеш да се върнеш и от двете, значи и двете са част от Лошото място, просто различни стаи. Освен това той не беше сигурен, че Раят и Адът са истински, така че може би в Лошото място имаше само тъмнина и студ и толкова много празно пространство, че когато се преселиш в отвъдното, даже не можеш да намериш хората, които са отишли преди тебе.

Това го плашеше най-много от всичко. Не просто, че ще загуби Джули, ако я отведат в Лошото място, а и че няма да може да я намери, когато самият той отиде там.

Вече се страхуваше от нощта. От цялата тази огромна пустота. Похлупакът, махнат от света. А щом самата нощ е толкова страшна, Лошото място ще бъде много по-ужасно. То сигурно ще бъде по-голямо от нощта и дневната светлина никога няма да проникне в него.

Небето навън притъмня още повече.

Вятър разлюля палмите.

По стъклото се стичаше дъжд.

Лошото нещо беше далеч.

Но щеше да се приближи. Скоро.

Канди преживяваше един от онези дни, в които не можеше да се примири, че майка му е мъртва. Очакваше да я види всеки път, щом прекрочеше някой праг. Стори му се, че чува как се люлее в гостната, как си тананика тихичко, докато плете ново одеяло, но когато надникна там, люлеещият се стол стоеше покрит с дебел слой прах и обвит с шал от паяжини. Веднъж се втурна в кухнята, като очакваше да я намери в яркия ѝ пенъор на цветя и с обточена с къдрички бяла престилка да пържи палачинки или може би да разбива някакъв кекс, но нея, разбира се, я нямаше. В пристъп на остър душевен смут Канди затича нагоре по стъпалата, сигурен, че ще намери майка си в леглото, но когато влетя в стаята ѝ, си спомни, че това сега е неговата стая и че тя си беше отишла.

Накрая, за да се избави от това странно и болезнено настроение, той отиде в задния двор и се изправи до самотния ѝ гроб в най-северния ъгъл на обширния имот. Беше я погребал тук преди седем години, под намръщено зимно небе, досущ като това, което сега скриваше слънцето, а горе бе кръжал ястреб, точно както и сега. Беше изкопал гроба ѝ, беше я увил в чаршафи, напоени с „Шанел №5“, и я бе спуснал в земята тайно, понеже погребването върху частна собственост, неопределена за гробище, противоречеше на закона. Ако беше разрешил да бъде погребана другаде, трябваше и той да отиде да живее там с нея, понеже не би могъл да понесе за дълго време да бъде разделен от тленните ѝ останки.

Падна на колене.

С годините могилата се беше слегнала и сега гробът си личеше само по една плитка вдлъбнатина, върху която тревата беше по-рядка, а стръковете по-груби, по-остри и по-различни от тези в останалата част на ливадата, въпреки че той не знаеше защо. В месеците след погребението ѝ, над нея даже не беше никнала трева. Дори скромнен камък не отбелязваше гроба ѝ. Въпреки че задният двор бе скрит от

високия жив плет, той не можеше да рискува да привлече вниманието към незаконното ѝ вечно жилище.

Втренчен в земята пред себе си, Канди се чудеше дали един надгробен камък би му помогнал да приеме смъртта ѝ. Ако всеки ден виждаше името ѝ и датата на нейната смърт дълбоко изрязани в плоча от мрамор, гледката би трябвало бавно, но неизменно да запечатва загубата в сърцето му, да му спестява дни като днешния, в които беше разстроен от странната загуба на памет и от напразни надежди.

Легна върху гроба, обърнал глава на една страна, с ухо опряно в земята, сякаш почти очакваше да я чуе как му говори от подземното си легло. Притиснал тялото си в неотстъпчивата земя, Канди копнееше да почувства жизнеността, излъчвала се някога от нея, необикновената енергия, която бе бликала от нея досущ като топлина през отворената врата на пещ, но не усети нищо. Макар че майка му беше необикновена жена, той разбираше, че е абсурд да очаква след седем години трупът ѝ да излъчи даже призрачна следа от любовта, с която го бе обсипвала, докато беше жива, но въпреки това не можа да потисне разочарованието си, че не долавя през пръстта смътен полъх от свещените ѝ кости.

Горещи сълзи парнаха очите му и той се опита да ги задържи. Но далечен тътен от гръмотевица прекоси небето и едри капки дъжд забарабаниха една след друга и нито бурята, нито сълзите му можеха да бъдат спрени.

Тя лежеше на пет-шест стъпки под него и той бе връхлетян от внезапен импулс да си прокопае с нокти път към нея. Знаеше, че плътта ѝ се е разложила, че ще намери само кости, затънали в гадна тор с невъобразим произход, но искаше да я прегръща и да бъде прегръщан, дори ако сам трябваше да подреди около себе си скелета, останал от ръцете ѝ, за инсценирана прегръдка. Заскуба тревата и изрови няколко шепи от горния пласт на почвата. Скоро обаче бе разтърсен от силни хлипове, които бързо го изтощиха и го направиха твърде слаб, за да продължи да се бори с реалността.

Тя беше мъртва.

Беше си отишла.

Завинаги.

Студеният дъжд, барабанящ по гърба му, се усили, сякаш изсмука от него горещата мъка и го изпълни с ледена омраза. Франк

беше убил майка им и трябваше да плати за това престъпление със собствения си живот. Търкалянето върху калния гроб и цивренето като дете нямаше да го доведат и крачка по-близо до отмъщението. Канди най-сетне се изправи и застанал със свити юмруци, остави дъждът да отмие част от калта и мъката му.

Обеща на майка си да бъде още по-усърден и безжалостен в преследването на убиеца ѝ. Следващия път, когато надушеше следите на Франк, нямаше да го изпусне.

Вдигна поглед към покритото с облаци небе и обръщайки се към майка си в рая, извика:

— Ще намеря Франки и ще го убия, ще го унищожа! Ще му смажа черепа, ще нарежа омразния му мозък на парчета и ще го пусна в някоя тоалетна.

Дъждът сякаш се просмукваше в него и вкарваше студенина чак в костния му мозък. Той потрепери.

— Ако намеря хора, решили да му помогнат, ще отрежа ръцете им. Ще изтръгна очите на всеки, който погледне Франки със съчувствие. Кълна се да го направя. И ще отрежа езиците на проклетите копелета, казали му една-единствена добра дума.

Изведнъж дъждът рукна още по-силно, прилепи тревата към земята, заплююща през листата на близкия дъб, изтръгна шептящ хор от клонките на живия плет. Пороят врълхлетя срещу лицето му и го принуди да замижи, но той не отмести поглед от небето.

— И ако е намерил хора да се грижат за него, или поне един-единствен човек, ще ги отнема от него така, както той те отне от мен. Ще ги разкъсам и ще им източа кръвта и ще ги захвърля като боклук.

Канди беше отправял същите обещания безброй пъти през изминалите седем години, но сега ги изрече с не по-малка страст.

— Като боклук — със стиснати зъби повтори той.

Жаждата му за отмъщение сега бе не по-малко силна, отколкото беше била преди седем години, в деня на убийството ѝ. Омразата му към Франк бе по-силна и по-остра от всякога.

— Като боклук.

Светкавица разцепи тъмното небе. За миг в облаци зейна нащърбена дупка и те изведнъж му заприличаха на безкрайно странното, треперещо тяло на някакво богоподобно същество и му се

стори, че през пролуката в разкъсаната от светкавицата плът зърва сияещата мистерия отвъд.

Дъждовният сезон в Южна Калифорния ужасяваше Клинт. През по-голяма част от годината изобщо не валише, а и през продължилата с малки прекъсвания през последното десетилетие суша някои зими се характеризираха само с по две-три бури. Когато най-накрая завалеше дъжд, човек имаше чувството, че местните жители са забравили как да шофират по мокри пътища. Прелееха ли отводнителните канали, улиците се задръстваха с коли. По магистралите ставаше още по-зле. Заприличваха на безкрайно дълги автомивки, в които транспортните ленти са се развалили.

Докато сивата светлина на следобед бавно се стопяваше, Клинт насочи колата първо към лабораторията „Паломар“ в Коста Меса. Тя се помещаваше в обширна едноетажна сграда на една пряка западно от Бристол Авеню. В медицинския ѝ отдел покрай другото изследваха и кръвни проби, натривки и биопсии, но се занимаваха предимно с анализи на всякакви образци промишлени и геоложки проби.

Той остави шевролета на паркинга и навел глава що-годе да се предпази от проливния дъжд, зацапа през дълбоките локви. Стискаше найлонова торба, рекламираща веригата супермаркети „Вон“. В малкото фоайе влезе мокър до кости.

Зад приемното гише седеше млада привлекателна блондинка, облечена с бяла униформа и червена пухкава жилетка.

— Би трябвало да носите чадър — отбеляза тя.

Клинт кимна, сложи торбата на плота и я отвори.

— Или поне дъждобран — добави блондинката.

Той извади визитната картичка на „Дакота и Дакота“ от вътрешния джоб на якето си и ѝ я подаде.

— От тяхно име ли идвате?

— Да.

— Ползвали ли сте услугите ни преди?

— Да.

— Имате ли открита сметка?

— Да.

— Виждала ли съм ви вече?

— Не.

— Казвам се Лайза. Работя тук от десетина дни. Не ми се е случвало да обслужвам частен детектив, откакто започнах.

От голямата бяла торба той извади три по-малки найлонови пликчета и ги подреди едно до друго.

— Имате ли си име? — попита тя, като килна глава и му се усмихна.

— Клинт.

— Клинт, ако продължите да се разхождате без чадър или дъждобран в това време, ще се простудите до смърт, нищо че изглеждате толкова як.

— Първо ризата — каза Клинт и побутна пликчето. — Искаме анализ на петната от кръв. Но не само кръвна група, а пълен анализ. Също и цялостна генетична обработка. Вземете проби от различни части на ризата, понеже кръвта може да не е от един човек. Ако е така, пълна обработка на всички открити видове кръв.

Лайза се намръщи на Клинт, после на ризата в пликчето и започна да попълва бланката.

— Всичко изредено и за това. — Клинт побутна второто пликче, в което бе пъхнат сгънат лист от канцеларските принадлежности на „Дакота & Дакота“, изпъстрен с капки кръв. В кантората Джули беше стерилизирала върха на една карфица на пламъка на кибритена клечка и бе боднала палеца на Франк Полард. — Интересува ни дали кръвта по ризата е сходна с тази върху листа.

Третото пликче съдържаше черния пясък.

— Това органична материя ли е? — попита блондинката.

— Не знам. Прилича на пясък.

— Ако е органична, трябва да отиде в медицинския ни отдел, а ако не е, в промишления.

— Изпратете по малко и в двата. И отбележете, че ни трябва бързо.

— Струва повече.

— Няма значение.

Докато попълваше третата бланка, тя каза:

— На Хавайските острови има няколко плажа с черен пясък. Ходили ли сте някога там?

— Не.

— Кайму. Така се казва един от черните плажове. Идва от някакъв вулкан. Пясъкът, имам предвид. Падате ли си по плажове?

— Да.

Тя вдигна глава, без да помръдне писалката от бланката, и му се усмихна лъчезарно. Устните ѝ бяха пълни, а зъбите — изключително бели.

— Обожавам плажовете. За мен няма по-голямо удоволствие от това да се съблека по бански и да се изтегна на слънце, просто да лежа и да се пържа, наистина да се пържа и пет пари не давам за приказките, че тенът не бил полезен. Животът и без туй е кратък, нали? Нека изглеждаме възможно най-добре, докато сме тук. Освен това печенето на слънце ме кара да се чувствам... о, не точно ленива, понеже не смятам, че то изсмуква енергията ми, даже напротив, някак си ме зарежда с енергия, но ленива енергия, като тази на разхождаща се лъвица... разбирате, нали... която стъпва здраво, но грациозно. Слънцето ме кара да се чувствам като лъвица.

Клинт не отвърна.

— Еротично е. Слънцето. Струва ми се, че това се опитвам да кажа. Когато човек полежи достатъчно под лъчите му на някой хубав плаж, всичките му задръжки някак си се стопяват.

Той продължаваше да я гледа безмълвно.

Блондинката свърши с попълването на бланките, прикрепи ги към съответните проби, подаде му неговите екземпляри и рече:

— Клинт, живеем в модерен свят, нали?

Той не разбра какво има предвид.

— Всички сме много по-освободени в днешно време. Права съм, нали? И ако едно момиче смята, че някой човек е привлекателен, не трябва да чака той да направи първата стъпка.

„Ооо!“ — помисли си Клинт.

Тя се облегна назад, може би, за да му даде възможност да види как едрите ѝ гърди изпълват бялата униформена блуза, усмихна се и попита:

— Интересува ли ви покана за вечеря или някой филм?

— Не.

Усмивката ѝ замръзна.

— Съжалявам — каза той, сгъна копията от бланките и ги прибра в джоба на якето, от който по-рано бе измъкнал визитната картичка. Забеляза гневния ѝ поглед и осъзна, че я беше засегнал. Зачуди се какво би могъл да добави, но му хрумна единствено: — Аз съм гей.

Тя премигна и тръсна глава, сякаш се свестяваше след зашеметяващ удар. Усмивка прогони навъсеността от лицето ѝ досущ като слънце, надникващо иззад някой облак.

— Всеки трябва да си носи кръста, предполагам.

— Съжалявам.

— Ей, вината не е ваша. Ние сме такива, каквито сме. Тъй си е, нали?

Той отново излезе на дъжда. Беше застудяло. Небето приличаше на руини от запалила се сграда, до която пожарната се е добрала твърде късно — мокро пепелище, влажна сгурия.

Ноцта на дъждовния понеделник вече се спускаше, когато изправил се до прозореца на болницата, Боби Дакота каза:

— Гледката не е нещо особено, Франк. Освен ако си падаш по паркинги. — Обърна се и преценяващо огледа малката бяла стая. И сега, както винаги, когато попаднеш в болница, изпитваше странно безпокойство и го побиваха тръпки, но не искаше Франк да разбере истинските му чувства. — Интериорът със сигурност няма да бъде рекламиран скоро в списанията за вътрешно обзавеждане, но тук все пак е достатъчно комфортно. Имаш телевизор, вестници и три пъти на ден храна в леглото. Забелязах, че някои от сестрите са истински мацки, но, моля те, въздържай се да пускаш ръка на монахините. Бива, нали?

Франк беше по-блед от всякога. Тъмните сенки под очите му продължаваха да се уголемяват като разлято мастило. Видът му беше не просто на току-що постъпващ болен, а на човек, прекарал в болницата седмици. Натисна лоста, повдигащ леглото, и попита:

— Необходими ли са всички тези изследвания?

— Амнезията ти може би се дължи на някаква физиологична причина — отвърна Джули. — Чу какво каза доктор Фрийборн. При изследванията ще се търсят мозъчни възпаления, тумори, кисти, съсиреци, всички възможни причини.

— Нямам му доверие на този Фрийборн — разтревожено рече Франк.

— Защо? Какво те притеснява?

— Не го познавам.

— Та ти не познаваш никого — обади се Боби. — Тъкмо туй ти е проблемът. Забрави ли, че имаш амнезия?

След като бяха приели Франк за клиент, веднага го заведоха в кабинета на Санди Фрийборн за предварителен преглед. Всичко, което Санди знаеше, беше, че Франк не си спомня нищо, освен името си. Не му бяха казали за чантите с пари, кръвта, черния пясък, скъпоценните

камъни, странното насекомо или каквото и да било друго от останалото. Санди не беше попитал защо Франк е отишъл при тях вместо в полицията или защо те са се заели със случай, толкова отдалечен от обичайната им сфера на действие. Едно от нещата, който го правеха незаменим приятел, бе изключителната му тактичност.

Франк нервно заоправя чаршафите и попита:

— Мислите ли, че наистина ми е необходима единична стая?

— Искаш от нас да открием къде ходиш и какво вършиш през нощта, което означава да те наблюдаваме непрекъснато и дискретно — отвърна Джули.

— Единичните стаи са скъпи.

— Можеш да си позволиш далеч по-изискано обслужване — каза Боби.

— Не е ясно дали парите в чантите са мои.

Боби сви рамене.

— Ако не са, ще трябва да си отработиш престоя. Ще смениш бельото на сто-двеста легла, ще изпразниш хиляда подлоги, ще извършиш безплатно няколко мозъчни операции. Може да се окажеш хирург. Знае ли човек? С тази амнезия вероятността да забравиш, че си хирург, по нищо не се отличава от вероятността да забравиш, че си търговец на употребявани коли. Струва си да се опита. Хвани скалпела, разрежи нечия глава, надникни вътре и виж дали нещо ти изглежда познато.

Джули се облегна на таблата на леглото и каза:

— Когато не си в радиологията или на някакви други изследвания, един от хората ни непрекъснато ще бъде с теб и ще те охранява. Тази нощ ще остане Хал.

Хал Яматака вече бе заел позиция на неудобния тапициран стол, предназначен за посетители. Беше се настанил между леглото на Франк и вратата, за да гледа едновременно своя повереник и телевизора. Хал представляваше японска версия на Клинт Карагъозис — нисичък, широк в раменете, солиден, сякаш е бил създаден от зидар, който е знаел как да подреди камъните здраво, без хоросанът между тях да се вижда. Хал предвидливо си беше донесъл роман на Джон Д. Макдоналд. Може по телевизията да няма нищо интересно, а повереникът му да се окаже лош събеседник.

Загледан в измития от дъжда прозорец, Франк прошепна:

— Предполагам, че просто... се страхувам.

— Няма нужда да се страхуваш — увери го Боби. — Хал не е толкова опасен, колкото изглежда. Никога не е убил някого, когото харесва.

— Само веднъж — отбеляза Хал.

— Убил си човек, когото харесваш! И за какво?

— Помоли да му дам назаем гребена си.

— Чу ли, Франк? Само не го моли да ти услужва с гребена си и ще бъдеш в безопасност.

Франк не беше в настроение за шеги.

— Непрекъснато си представям как се събуждам с окървавени ръце. Страхувам се, че може би съм наранил някого. Не искам да нараня и други.

— О, не можеш да направиш нищо на Хал — отбеляза Боби. — Як азиатец е той.

— Недостижим. Недостижим азиатец съм.

— Не ми се слуша за сексуалните ти проблеми, Хал. Във всеки случай ако не ядеше толкова много суши и дъхът ти не вонеше на сурова риба, щеше да бъдеш оправян не по-рядко от всеки друг.

Джули се протегна и хвана ръката на Франк. Той се усмихна изнурено.

— Съпругът ви винаги ли е такъв, госпожо Дакота?

— Наричай ме Джули. Питаш дали винаги се държи като нахакан всезнайко или като дете, така ли? Е, невинаги, но се страхувам, че през по-голяма част от времето наистина го прави.

— Хал, чу ли? Увери ли се най-после, че жените и болните от амнезия нямат никакво чувство за хумор?

— Съпругът ми смята, че всичко в живота трябва да бъде забавно. Дори катастрофите, дори погребенията и...

— Зъбната хигиена — вметна Боби.

— ... вероятно би си правил шеги с радиоактивното разпадане даже по време на ядрена война. Просто си е такъв. Не може да бъде излекуван...

— О, тя се опита — каза Боби. — Изпрати ме в някакъв център по детоксикация на щастието. Обещаха й да ми вкарат малко мрачност. Не успяха.

— Тук ще бъдеш в безопасност — увери Джули Франк и стисна ръката му. — Хал ще се грижи за теб.

31

Къщата на ентомолога се намираше в един от новостроящите се квартали на Ървин, сравнително близо до университета. Ниски, черни, наподобяващи гъби лампи очертаваха светли кръгове върху покритата с локви алея, водеща към меко проблясващата дъбова врата.

Клинт се качи на малката, покрита веранда и натисна звънеца. Връката си държеше една от кожените чанти на Франк Полард.

— Представете се, ако обичате — нареди някакъв мъжки глас по домофона.

— Доктор Дайсън Манфред? Безпокои ви Клинт Карагъзис от „Дакота и Дакота“.

Половин минута по-късно Манфред — поне с двадесет сантиметра по-висок от Клинт, много слаб човек — отвори вратата. Беше облечен с черни панталони и бяла риза. Над разкопчаното ѝ горно копче свободно висеше зелена вратовръзка.

— Боже мой, човече, вие сте съвсем подгизнал!

— Просто понавлажнен.

Манфред отстъпи назад и широко разтвори вратата. Клинт влезе в покрития с плочки вестибюл.

Ентомологът затвори след него и каза:

— В такава нощ трябва да се движите с дъждобран или чадър.

— Ободрява.

— Кое по-точно?

— Лошото време.

Манфред го погледна, сякаш той му се струваше странен, но според Клинт странният беше самият ентомолог. Бе твърде кльощав — само кожа и кости. Не запълваше дрехите си и панталоните висяха около кокалестите му хълбоци, а раменете му стърчаха под плата на ризата, сякаш отдолу имаше само голи остри кости. Мършав и недодялан, той изглеждаше така, като че ли е бил сътворен от купчина сухи клечки от някакъв бог-чирак. Лицето му беше продълговато и тясно, с високо чело и хлътнали бузи, а грубата му, загоряла от

слънцето кожа — толкова опъната върху скулите, че всеки миг можеше да се пръсне. Особените му кехлибарени очи наблюдаваха Клинт с изражение на студено любопитство, без съмнение познато на хилядите бръмбари, които бе приковал с карфици в ентомологичните си кутии.

Погледът на Манфред се разходи по Клинт и се закова върху локвата на пода, образувала се около маратонките му.

— Съжалявам — каза Клинт.

— Ще изсъхне. Елате в кабинета ми.

Клинт погледна към хола, намиращ се вдясно, и зърна изпъстрени с перуники тапети, дебел килим с китайски мотиви, твърде много кресла и дивани, старинни английски мебели, виненочервени завеси и маси, претрупани с изящни предмети, проблясващи на светлината на лампите. Една истинска викторианска гостна в дисхармония с калифорнийския контур и стил на самата къща.

Той последва ентомолога по късия коридор към кабинета. Манфред имаше странна, разкрячена походка. Висок и върлинест, с прегърбени рамене и леко наведена напред глава, той изглеждаше недоразвит и праисторически като богомолка.

Клинт очакваше кабинетът на един университетски професор да бъде претъпкан с книги, но видя само четиридесет-петдесет тома, подредени на етажерка вляво от бюрото. Останалите шкафове с широки, плитки чекмеджета вероятно бяха пълни с пълзящи гадинки, а по стените имаше безброй ентомологични кутии, с набодени под стъклата им насекоми.

Когато видя как посетителят любопитно се втренчва в една от сбирките, Манфред обясни:

— Хлебарки. Прекрасни създания.

Клинт не отвърна.

— Простотата на техния строеж и функциониране, имам предвид. Естествено малцина биха ги сметнали за прекрасни, когато се появят.

Клинт не можеше да се отърве от чувството, че буболечките са живи.

— Какво ще кажете за онази — най-голямата? — попита Манфред.

— Наистина е голяма.

— Мадагаскарска съскаща хлебарка. Латинското ѝ име е *Cromphadorrhina portentosa*. Тази специално е дълга почти девет сантиметра. Абсолютна красавица, нали?

Клинт не отвърна.

Манфред се настани на стола зад бюрото си и по някакъв начин успя да събере дългите си крайници в ограниченото пространство по начина, по който тлъст паяк би се свил на мъничко топче.

Клинт не седна. Жадуваше по-скоро да се прибере вкъщи след изморителния ден.

— Ректорът ми позвъни и ме помоли да съдействам на вашия шеф, господин Дакота, с всичко, с което мога — каза професорът.

Калифорнийският университет в Ървин от години се стремеше да стане един от водещите в страната. Настоящият ректор, както и неговият предшественик, се мъчеха да достигнат този статус като привлекат световноизвестни професори и учени от други институции чрез предлагане на огромни заплати и щедри странични възнаграждения. Но преди да се обвърже с добре подплатени предложения за работа, университетът нае „Дакота & Дакота“ да събере сведения за личния живот и навици на бъдещите преподаватели. Дори един блестящ физик или биолог може да го мъчи твърде голяма жажда за уиски, тръпка за кокаин или необузdana слабост към малолетни девойки. Калифорнийският университет в Ървин искаше да си купи мозъчен потенциал, уважение и академична слава, не скандали. „Дакота & Дакота“ му свърши добра работа.

Манфред опря лакти на облегалките на стола, сплете пръстите си, които изглеждаха толкова дълги, сякаш имаха поне по едно допълнително кокалче, и попита:

— Какъв е проблемът?

Клинт отвори кожената чанта, измъкна еднолитровия буркан с широко гърло и го постави на бюрото.

Буболечката в буркана беше поне двойно по-голяма от Мадагаскарската съскаща хлебарка на стената.

За миг доктор Дайсън Манфред сякаш се вкамени. Пръстите му не помръдваха, очите му не премигваха. Беше изцяло погълнат от създаването в буркана. Най-сетне рече:

— Какво е това? Някакъв номер?

— Истинско е.

Манфред се наведе напред и почти опря нос в дебелото стъкло, зад което лежеше насекомото.

— Живо ли е?

— Мъртво.

— Къде го намерихте? Не тук, в Южна Калифорния, надявам се?

— Напротив.

— Изключено!

— А то какво е?

Манфред намръщан го погледна.

— Никога не съм виждал подобно нещо. А щом не съм го виждал, значи не го е виждал и никой друг. Сигурен съм, че е от тип членестоноги, към който принадлежат паяците и скорпионите, но дали може да бъде класифицирано като насекомо не мога да кажа, преди да го проуча внимателно. Обаче ако е насекомо, то е от някакъв нов вид. Къде точно го намерихте и защо, за Бога, биха се интересували от него частни детективи?

— Господине, съжалявам, но не мога да ви кажа каквото и да било за случая. Трябва да пазя интересите на нашия клиент.

Манфред внимателно завъртя буркана в ръцете си и огледа обитателя му от всички страни.

— Просто невероятно. Трябва да го имам! — Той вдигна поглед. Кехлибарените му очи вече не изглеждаха студени и преценяващи, а проблясваха от възбуда. — Трябва да имам този екземпляр.

— Ами аз възнамерявах да ви го оставя, за да го изследвате на спокойствие, но що се отнася до възможността да го запазите завинаги...

— Естествено, че завинаги.

— Това зависи от моя шеф и клиента. Междувременно искаме да знаем какво представлява, откъде идва и всичко останало, което можете да ни кажете за него.

Манфред остави буркана върху бюрото изключително внимателно, сякаш държеше най-скъп кристал, не обикновено стъкло.

— Ще го снимам и филмирам в едър план от всички страни и под различен ъгъл. След това ще трябва да му направя дисекция, но ви уверявам, че ще я извърша възможно най-грижливо.

— Правете каквото искате.

— Господин Карагюзис, струвате ми се престъпно отегчен. Схванахте ли напълно казаното от мен? Този екземпляр може би ще се окаже представител на съвсем нов вид — нещо изключително. Та как е възможно вид с подобни размери да остане неоткрит толкова дълго? Това ще бъде голямо събитие в света на ентомологията, господин Карагюзис, много голямо събитие.

Клинт погледна буболечката в буркана и заяви:

— И аз така си мислех.

Когато си тръгнаха от болницата, Боби и Джули се насочиха с тойотата на компанията към Гардън Гроув, град в западната равнинна част на окръга, за да търсят Серъп Уей номер 884, адреса на шофьорската книжка, която Франк притежаваше под името Джордж Фарис.

Джули следеше номерата на къщите, като се взираше през мокрите странични стъкла или надничаше между движещите се чистачки.

Ярки луминесцентни лампи осветяваха тридесетгодишните едноетажни къщи от двете страни на улицата, които бяха построени в два основни, подобни на кутия модела, но все пак създаваха известна илюзия за индивидуалност, благодарение на различната си облицовка. Едната беше с гипсова мазилка и акценти от тухли, другата — с гипсова мазилка, редуваща се с панели от кедрови дъски или пана от речен камък, плочки или вулканични скали.

Калифорния не беше само Бевърли Хилс, Бел Еър и Нюпорт Бийч. В нея не преобладаваха богаташки къщи и крайокеански вили, както в телевизионния ѝ образ. Икономичността в жилищното проектиране беше направила калифорнийската мечта достъпна за вълните емигранти, които десетилетия наред нахлуваха от различни точки на света, а сега предимно от бреговете на Далечния Изток, както се виждаше от изписаните на виетнамски и корейски номера на някои коли, паркирани по протежение на Серъп Уей.

— След пресечката — каза Джули. — От моята страна.

Доста хора твърдяха, че подобни квартали са позор за страната, но според Боби те представляваха същността на демокрацията. Той беше израсъл на подобна на Серъп Уей улица, но не в Гардън Гроув, а на север в Анахайм, и тя никога не му се беше струвала грозна. Спомняше си как бе играл с другите деца в дългите летни вечери, когато под оцветените в оранжево и карминово лъчи на залязващото слънце разперените силуети на палмите изглеждаха черни като

рисунок с въглен на фона на небето; когато понякога спускащият се здрач миришеше на жасмин и ехтеше от писъка на някоя рееща се далече на запад чайка. Спомняше си какво означава да си момче, притежаващо велосипед в Калифорния — перспективите за изследвания, огромните възможности за приключения. Та нали всяка улица с къщи с гипсова мазилка, видяна за пръв път от седалката на велосипеда, бе изглеждала екзотична.

Две големи дървета господстваха в двора на Серъп 884. Белите цветове на азалиите дискретно ухаеха в мрака.

На светлината на уличните лампи сипещият се дъжд приличаше на разтопено злато, но когато Боби забърза по алеята след Джули, му се стори студен като суграшица и въпреки че беше облечен с подплатено яке с качулка, той потръпна.

Джули натисна звънеца. Лампата на верандата светна и Боби усети как някой ги разглежда през шпионката на входната врата. Той отметна качулката и се усмихна.

Вратата се откряна, доколкото позволяваше защитната верига, и се показа някакъв азиатец. Беше около четиридесетгодишен, нисък, строен, с черна коса, започнала да побелява по слепоочията.

— Какво обичате?

Джули му показва разрешителното си на частен детектив и му обясни, че търсят човек на име Джордж Фарис.

— Полиция? — Непознатият се намръщи. — Всичко е наред. Няма нужда от полиция.

— Не. Ние сме частни детективи — обясни Боби.

Мъжът присви очи. Изглеждаше така, сякаш е решил да хлопне вратата под носа им, но изведнъж лицето му грейна в усмивка.

— О, разбирам. Вие сте частни детективи. Също като по телевизията! — Свали веригата от вратата и ги покани вътре.

Всъщност не само ги покани, а ги посрещна като почетни гости. Само за три минути те научиха, че името му е Туонг Тран Фан (редът на имената му беше разместен, за да се пригоди към западния обичай, според който фамилията е последна), че с жена му Чин били между хората, избягали от Виетнам с лодка две години след падането на Сайгон, че работили в перални и ателиета за химическо чистене и най-накрая успели да отворят две собствени ателиета. Туонг настоя да вземе връхните им дрехи. Чин — дребничка жена с фини черти,

облечена с торбести черни панталони и жълта копринена блуза — каза, че ще донесе нещо за пиене, въпреки обясненията на Боби, че разполагат само с няколко минути.

Боби знаеше, че американизираните виетнамци от първата генерация понякога бяха толкова изпълнени с подозрения към полицията, че да не желаят да я потърсят за помощ, дори когато самите те са жертва на престъпления. Южновietнамската полиция беше корумпирана, а северновietнамската върхушка, завладяла юга след изтеглянето на американците — кръвожадна. Дори след петнадесет или повече години, прекарани в Съединените щати, много виетнамци оставаха в известна степен недоверчиви към всички органи на властта.

В случая на Туонг и Чин Фан обаче тази подозрителност не се простираше до частните детективи. Очевидно бяха гледали твърде много героични телевизионни детективи и вярваха, че всички те са защитници на онеправданите, рицари с трещящи 38-калиброви пистолети, вместо с копия. В ролите си на освободители на потиснатите, Боби и Джули бяха отведени с известна церемониалност до дивана, който беше най-новата и хубава част от мебелировката на гостната.

Родителите тържествено въведоха изключително симпатичните си деца, за да ги представят: тринадесетгодишния Роки, десетгодишния Силвестър, дванадесетгодишната Сиси и шестгодишната Мерил. Те очевидно бяха родени и израсли като американчета, само че бяха много по-учтиви и възпитани от повечето свои връстници. Когато запознаването завърши, децата се върнаха в кухнята, където подготвяха домашните си.

Въпреки учтивите им протести, на Боби и Джули бързо бе поднесено кафе с кондензирано мляко и дребни виетнамски сладкишчета. Семейство Фан също пи кафе.

Туонг и Чин седнаха в овехтелите кресла, видимо по-неудобни от дивана. Повечето от мебелите им бяха с опростена съвременна форма и неутрални цветове. В един от ъглите имаше малък будистки кът. Върху червения олтар бяха поставени пресни плодове. Няколко пръчици тамян стърчаха от гнездата на керамичен свещник, но само една от тях беше запалена и към тавана се виеше бледосинкава ивица благоуханен дим. Черните лакирани маси бяха единствените други мебели, напомнящи за Азия.

— Търсим човек, който може би някога е живял на този адрес — каза Джули, докато си избираше сладкишче от табличката, върху която ги бе поднесла госпожа Фан. — Името му е Джордж Фарис.

— Да. Той е живял тук — отвърна Туонг, а съпругата му кимна.

Боби се изненада. Беше сигурен, че името Фарис и адресът произволно са съчетани от някой фалшификатор на документи, че Франк никога не е живял тук. Франк бе не по-малко сигурен, че Полард, а не Фарис, е неговото истинско име.

— Купихте къщата от Джордж Фарис, така ли? — попита Джули.

— Не, беше починал — отвърна Туонг.

— Починал? — възкликна Боби.

— Да. Преди пет-шест години. От бързоразвиващ се рак.

В такъв случай Полард не беше Фарис и не бе живял тук. Документите за самоличност бяха пълен фалшификат.

— Купихме къща само преди няколко месеца от вдовица — продължи Туонг. Английският му беше добър, въпреки че от време на време пропускаше да членува съществителните. — Не, по-точно исках да кажа от наследника на вдовица.

— Значи госпожа Фарис също е починала, така ли? — попита Джули.

Туонг и жена му си размениха многозначителен поглед и той обясни:

— Много тъжно. Откъде се вземат такива хора?

— Кой човек имате предвид, господин Фан?

— Този, който е убил госпожа Фарис, брат ѝ и двете ѝ дъщери.

Стомахът на Боби се сви. Той инстинктивно харесваше Франк Полард и беше сигурен в невинността му, но изведнъж червеят на съмнението загриза лъскавата ябълка на убедеността му. Дали би могло да бъде само съвпадение обстоятелството, че Франк носеше документите за самоличност на човек, чието семейство е било избито, или самият Франк бе отговорен за това? Едва преглътна напълнения с крем сладкиш, въпреки че беше невероятно вкусен.

— Случило се е през юли миналата година — каза Чин.

— По време на горещата вълна, която може би си спомняте. — Тя духна кафето си, за да го охлади. Боби забеляза, че през по-голяма част от времето Чин говори свършен английски, и заподозря, че случайните ѝ неточности са съзнателни грешки, с цел да не изглежда,

че се справя по-добре от съпруга си. Фина и изтънчена азиатска куртоазия. — Купихме къщата през октомври.

— Въобще не хванаха убиеца — добави Туонг Фан.

— А имат ли описанието му? — попита Джули.

— Не мисля.

Боби неохотно изви глава към Джули, която също изглеждаше потресена, но в погледа ѝ не прочете укор и „казвах ли ти аз“. Тя попита:

— Как са били убити? Застреляни? Удушени?

— С нож, струва ми се. Елате. Ще ви покажа къде са били намерени телата.

Къщата имаше три спални и две бани, едната от които беше обновена. Плочките от стените и пода бяха сменени и бяха монтирани шкафове от качествен дъб.

Джули последва Туонг в банята, а Боби остана на прага с госпожа Фан. Потропването на дъжда отекваше през отдушника.

— Тялото на по-малката дъщеря е било тук, на пода. Тринадесетгодишна. Ужасно нещо. Много кръв. Циментът между плочките се беше оцветил. Всичко трябваше да се изкърти.

Туонг ги въведе в спалнята на дъщерите си. Двойно легло, нощни шкафчета и две малки бюра оставяха малко място за каквото и да било друго, но Сиси и Мерил бяха успели да натъпчат доста книги.

— Братът на госпожа Фарис, гостувал ѝ за около седмица, е бил убит тук. В леглото. По стени и килим имаше кръв — каза Туонг Фан.

— Видяхме къщата, преди да бъде вписана в каталога на агенцията по недвижими имоти, преди килимът да бъде махнат и стените пребойдисани — обясни Чин Фан. — Тази стая изглеждаше най-зле. Известно време сънувах кошмари заради нея.

Продължиха към оскъдно обзаведената спалня на стопаните на къщата: огромно легло, нощни шкафчета, две нощни лампи с червеникавокафяви стъклени абажури, но никаква тоалетка или скрин. Дрехите, които не бяха успели да се съберат в гардероба, бяха подредени покрай едната стена в картонени кутии с прозрачни пластмасови капаци.

Пестеливостта на семейство Фан се стори на Боби сходна с неговата и на Джули. Може би те също имаха мечта, заради която работеха и спестяваха.

Туонг каза:

— Госпожа Фарис е била намерена в леглото си в тази стая. Били са й сторени ужасни неща. Цялата е била изпохапана, въпреки че във вестниците въобще не писаха за това.

— Изпохапана ли? — попита Джули. — И от какво?

— Вероятно от убиеца. По лицето, гърлото... на други места.

— Щом не са писали във вестниците, вие откъде знаете? — попита Боби.

— Жената, която я е открила, още ни е съседка. Тя ни каза, че госпожа Фарис и по-голямата й дъщеря били изпохапани.

— Не е от хората, които биха си измислили подобни неща — добави госпожа Фан.

— А къде са намерили втората дъщеря? — попита Джули.

— Моля, последвайте ме. — Туонг ги поведе обратно по пътя, по който бяха дошли, през гостната и трапезарията към кухнята.

Четири деца на Фан седяха около кухненската маса. Три от тях прилежно четяха учебниците си и си водеха бележки. Никакъв телевизор или радио не отвличаха вниманието им и те изглеждаха така, сякаш ученето наистина им доставяше удоволствие. Дори Мерил, която беше първокласничка и вероятно нямаше урок за разказване, четеше някаква детска книжка.

Боби забеляза две цветни табла, закачени на стената до хладилника. Първото отразяваше оценките на всяко дете от началото на учебната година през септември до сега. Второто беше списък на домашните задължения, за които отговаряше всяко от тях.

В цялата страна университетите бяха в шок, понеже извънредно висок процент от най-добрите кандидати беше с азиатски произход. Негрите и испаноговорещите се оплакваха, че са прецаквани от друго малцинство, а белите крещяха преиначени расистки лозунги, когато им отказваха прием в полза на някой азиатски студент. Неколцина от преуспелите американизирани азиатци вероятно успяваха да се уредят по втория начин, но сега Боби виждаше простичкото обяснение за постиженията им навсякъде в къщата на Фан. Те просто усърдно се трудеха. Бяха прегърнали идеалите, върху които бе основана страната, включващи непосилен труд, честност, посветено на целта себеотрицание и свободата да бъдеш такъв, какъвто искаш. По ирония на съдбата големият им успех се дължеше отчасти на факта, че много

родени американци бяха започнали да се отнасят с цинизъм към същите тези идеали.

Кухнята беше свързана с всекидневна, обзаведена скромно, както останалата част от къщата.

— По-голямата дъщеря на Фарис е намерена тук, до канапето. Седемнадесетгодишна.

— Много красива девойка — тъжно каза Чин.

— Била изпохапана като майка си. Така казва съседката ни.

— А другите жертви — попита Джули, — по-малката дъщеря и братът на госпожа Фарис? Те също ли са били изпохапани?

— Не знаем — отвърна Туонг.

— Съседката не е видяла телата им — обясни Чин.

Известно време всички мълчаха и гледаха пода, върху който е било намерено мъртвото момиче, сякаш чудовищността на това престъпление бе такава, че петната от него би трябвало по някакъв начин отново да се появят върху чисто новия килим. Дъждът монотонно барабанеше по покрива.

— Не се ли безпокоите понякога, че живеете тук? — попита Боби. — Не защото в тези стаи е извършено убийство, а понеже убиецът не е бил открит. Не се ли тревожите, че може да се върне някоя нощ?

Чин кимна.

— Навсякъде е опасно — каза Туонг. — Самият живот е опасен. По-малко рисковано е човек въобще да не се ражда. — Лека усмивка трепна по лицето му и веднага изчезна. — Да напуснеш Виетнам с мъничка лодка беше по-опасно.

Боби погледна към масата в кухнята и видя, че четирите деца продължават задълбочено да се занимават с уроците си. Перспективата убиецът да се върне на местопрестъплението не ги вълнуваше.

— В допълнение към химическото чистене преустройваме къщи и ги продаваме — каза Чин. — Тази е четвъртата. Ще поживеем тук може би някоя и друга година; ще оправим една по една всички стаи, а след това ще продадем къщата и ще приберем печалбата.

— Заради убийствата някои хора не биха се решили да се нанесат тук след семейство Фарис. Но опасността за нас е и една добра възможност — поясни Туонг.

— Когато свършим с къщата, тя няма да бъде само обновена — каза Чин. — Ще бъде пречистена, духовно пречистена. Разбирате ли? Непорочността ѝ ще бъде възстановена. Ние ще сме прогонили злото, което убиецът е довел тук, и ще сме оставили своя собствен духовен отпечатък в тези стаи.

Туонг кимна и добави:

— Това ни доставя истинско удовлетворение.

Боби извади от джоба си подправената шофьорска книжка, хвана я така, че пръстите му да скриват името и адреса, но снимката да се вижда и попита:

— Познавате ли този човек?

— Не — отвърна Туонг и Чин се съгласи.

Когато Боби отново я прибра, Джули каза:

— А имате ли представа как е изглеждал Джордж Фарис?

— Не — отвърна Туонг. — Както ви казах, умрял от рак доста години, преди да избият семейството му.

— Помислих си, че може би сте видели тук негова снимка, преди да бъдат изнесени вещите на семейство Фарис.

— Не. Съжалявам.

— Споменахте, че не сте купили къщата чрез посредник. Свързали сте се направо с наследника, така ли? — попита Боби.

— Да. Другият брат на госпожа Фарис наследи всичко.

— Случайно пазите ли името и адреса му? Мисля, че ще трябва да поговорим с него — каза Боби.

Стана време за вечеря. Дерек се събуди. Беше замаян, но и гладен. Облягаше се на Томас, докато вървяха към трапезарията. Нахраниха се добре. Спагети. Кюфтета. Салата. Хубав хляб. Шоколадов кекс. Студено мляко.

Върнаха се в стаята си и включиха телевизора. Дерек отново заспа. По телевизията се случи лоша вечер. Томас въздъхна от отвращение. След около час изключи апарата. Нито едно от предаванията не беше достатъчно умно, та да се гледа. Бяха твърде глупави — безсмислени дори за слабоумен, какъвто според Мери беше той. Навярно олигофрените биха ги харесали. Може би не.

Отиде в банята. Изми си зъбите. После лицето. Не се погледна в огледалото. Не обичаше огледалата, понеже му показваха какъв е.

След като си сложи пижамата, се мушна в леглото и изгаси лампата, въпреки че беше само осем и половина. Обърна се на една страна, подпря глава на двете възглавници и започна да изучава нощното небе, очертало се в рамката на най-близкия прозорец. Никакви звезди. Облаци. Дъжд. Харесваше дъжда. Проливният дъжд приличаше на капак върху нощта и човек нямаше чувството, че може просто да се понесе нанякъде в цялата тази тъмнина и да изчезне.

Томас се вслуша в дъжда. Той шептеше. Плачеше и сълзите му се стичаха по стъклото.

Някъде далече Лошото нещо бе на свобода. Грозни, противни вълни се излъчваха от него по начина, по който се разстилат вълнички в езеро, когато пуснеш камък във водата. Лошото нещо приличаше на голям камък, пуснат в нощта, на нещо, което не принадлежеше на този свят, и почти без усилия Томас усети как причинените от него вълни се разбиват над главата му.

Той се протегна. Почувства го. Тръпнещо нещо. Студено и изпълнено с гняв. Злобно. Искаше да го приближи. Да разбере какво е. Опита се да му телевизионира въпроси: „Какво си ти? Къде си? Какво искаш? Защо ще нараниш Джули?“

Изведнџж Лошото нещо започна да го придърпва като голям магнит. Никога не бе изпитвал подобно усещане. Когато се опитваше да телевизионира мислите си до Боби или Джули, те не го сграбчваха и не го теглеха по начина, по който го правеше това Лошо нещо.

Част от съзнанието му сякаш започна да се размотава като кълбо прежда и свободният му край се понесе през прозореца и нагоре през тъмнината на нощта, и продължи да се носи чак докато откри Лошото нещо. Изведнџж Томас беше много близо до него, твърде близо. То беше навсякъде около него — голямо, грозно и толкова странно, че Томас имаше чувството, че се е потопил в басейн, пълен с лед и ножчета за бръснене. Не знаеше дали е човек, не можеше да види образа му, само го чувстваше. То би могло и да е хубаво отвън, но отвътре беше тръпнещо, черно и противно. Усети, че Лошото нещо яде. Храната беше още жива и се гърчеше. Томас много се уплаши и веднага се опита да се отдръпне, но за миг грозният разум здраво го задържа и той успя да се оттегли само като си представи как конецът-съзнание отново се намотава върху кълбото.

Когато целият конец-съзнание се нави, Томас се отвърна от прозореца и легна по корем. Дишаше наистина бързо. Чуваше думкането на сърцето си.

В устата си имаше вкус, който го караше да се чувства зле. Същият вкус имаше, когато понякога си прехапеше езика — не нарочно, и когато зъболекарят му извадеше някой от зъбите — нарочно. Кръв.

Уплашен и почти болен, той седна в леглото и запали лампата. Извади кърпичка от кутията върху нощното шкафче. Изплю се върху нея и погледна да види дали има кръв. Нямаше. Само слюнка.

Опита отново. Пак нямаше.

Той знаеше какво означава това. Навярно е бил твърде близо до Лошото нещо. Може би даже *вътре* в него, просто за един бърз поглед. Гадният вкус в устата му беше еднакъв с вкуса, който усещаше Лошото нещо, докато разкъсваше със зъби живата си, гърчеща се храна. Томас нямаше кръв в устата си, имаше само спомен за кръв. Но това беше достатъчно лошо. Този път изобщо не беше като да си прехапеш езика или да ти извадят зъб, понеже този път вкусът, който усещаше, не беше вкусът на неговата собствена кръв.

И въпреки че в стаята беше топло, той започна да трепери и не можа да спре.

Канди кръстосваше каньоните и търсеше плячка. Воден от настойчивата си нужда, измъкваше животни от дупки и гнезда. Тъкмо беше коленичил в калта до огромен дъб и изсмукваше кръвта от разкъсаното гърло на един заек под проливния дъжд, когато усети, че някой слага ръка върху главата му. Захвърли заека, скочи на крака и се обърна. Нямаше никого. Две от най-черните котки на сестрите му се намираха на двадесетина стъпки зад него. Виждаха се само светещите им в мрака очи. Следваха го, откакто бе напуснал къщата. Иначе беше сам.

Продължи да усеща ръката върху главата си още секунда-две, въпреки че всъщност нямаше никаква ръка. След това странното чувство изчезна.

Канди огледа сенките във всички посоки и се заслуша в ромолящия през листата на дъба дъжд.

Накрая сви рамене и приключи със странния епизод. Тласкан от свирепата си нужда, продължи на изток и се заизкачва по склона. На дъното на каньона се бе оформил поток, широк две стъпки и дълбок десет-петнадесет сантиметра — твърде малък, за да попречи на устрема му.

Подгизналите котки го следваха. Той не ги искаше със себе си, но от опит знаеше, че няма да успее да ги прогони.

Невинаги го придружаваха, но решиха ли да вървят по следите му, не можеха да бъдат разубедени.

След като измина стотина метра, той отново падна на колене, протегна ръце и разреши на силата да изригне още веднъж. Трептяща сапфирена светлина се понесе в нощта. Разклатиха се храсти, дървета се полюшнаха и скали се удариха една в друга. По дирите на светлината се разлетяха листа и клонки.

Животните изскочиха от прикритията си и някои се втурнаха право срещу него. Той посегна към един заек, пропусна го, но сграбчи катерица. Тя се опита да го ухапе, но Канди я хвана за крака, удари главата ѝ в калната земя и я зашемети.

Вайълет беше в кухнята с Върбина. Седяха върху одеялата с двадесет и три от двадесет и петте си котки.

Части от съзнанието ѝ — и от това на сестра ѝ — бяха в Синдърс и Ламиа, черните котки, чрез които придружаваха брат си. Когато наблюдаваха как Канди сграбчва и разкъсва жертвата си, Синдърс и Ламиа се възбудиха и Вайълет също се възбуди. Цялата се наелектризира.

Дъждовната януарска нощ беше тъмна, осветявана единствено от далечните светлини на имотите на запад. В цялата тази зловеща пустош най-дивото същество от всички беше Канди — свиреп, силен и безмилостен хищник, промъкваш се бързо и безшумно през скалистите каньони, за да вземе това, което иска и от което се нуждае. Беше толкова силен и подвижен, че сякаш се носеше над каньона, над скали и паднали дънери, покрай бодливи храсти, като че не беше човек от плът и кръв, а игривата лунна сянка на някакво летящо създание, реещо се високо над земята.

Когато сграбчи катерицата и удари главата ѝ в земята, Вайълет раздели на две частта от съзнанието си, която се намираще в Ламиа и Синдърс, и се вмъкна и в нея. Катерицата беше зашеметена от удара. Тя немощно направи опит да се бори, като гледаше Канди с неподправен ужас.

Големите му, силни ръце държаха животното, но Вайълет имаше чувството, че са и върху нея, че се движат по голите ѝ крака, хълбоци, корем и гърди.

Канди пречупи гръбнака на катерицата върху свитото си коляно.

Вайълет потрепери. Върбина изскимтя и се притисна в сестра си.

Крайниците на катерицата увиснаха безжизнено.

С тихо ръмжене Канди захапа гърлото на животното. Проби кожата му и разкъса кръвоносните му съдове.

Вайълет усети топлата кръв да избликва от катерицата, почувства как устата на Канди лакомо се прилепва към раната. И сякаш между тях нямаше никакъв посредник, сякаш устните му здраво се притискаха в нейното гърло и сякаш нейната собствена кръв, кръвта на Вайълет, нахлуваше в устата му. Би искала да се вмъкне в съзнанието на Канди и едновременно да смуче кръв и нейната кръв да бъде изсмуквана, но можеше да се слива само с животни.

Нямаше сили да седи повече. Отпусна се назад върху одеялата, като смътно съзнаваше, че тихо повтаря монотонна молитва:

— Да, да, да, да, да...

Върбина се сви върху сестра си.

Котките се натъркаляха около тях като топки от козина и опашки.

Томас опита отново. В името на Джули. Протегна се към студеното, трептящо съзнание на Лошото нещо. Някъде отдалече Лошото нещо го притегляше към себе си. Остави съзнанието си да се развива като голямо кълбо прежда. То прободе прозореца, стрелна се нагоре в нощта, направи контакт.

Томас телевизионира въпроси: „Какво си ти? Къде си? Какво искаш? Защо ще нараниш Джули?“

Тъкмо когато захвърли мъртвата катерица и се изправи, Канди отново почувства ръката върху главата си. Трепна, обърна се и размаха юмруци към тъмнината.

Зад него нямаше никого. Застанали на повече от двадесет стъпки, двете котки — тъмни петна върху бледата тиня, го наблюдаваха със светещи кехлибарени очи. Всички диви животни бяха избягали надалече. Ако някой натрапник го следеше, то той се криеше в храсталака в каньона или в някоя от нишите по склоновете и със сигурност не беше достатъчно близо, за да може да го докосне.

Но въпреки това Канди продължаваше да усеща ръката. Потърка темето си, почти уверен, че ще намери листа, заболи се в мократа му коса. Нищо.

Обаче натискът на ръката оставаше, даже се увеличаваше и бе толкова осезаем, че той усещаше върху черепа си очертанията на четири пръста, палец и извивка на длан.

„Какво... къде... какво... защо...?“

Думите ехтяха в главата му, но никакъв глас не бе нарушил монотонните звуци на дъжда.

„Какво... къде... какво... защо...?“

Ядосан и объркан, Канди се завъртя в кръг.

В главата му се появи някакво пълзящо усещане, различно от всичко изпитвано дотогава, сякаш нещо пробиваше дупка в мозъка му.

— Кой си ти? — високо попита Канди.

„Какво... къде... какво... защо...?“
— Кой си ти?

Лошото нещо беше човек. Томас вече знаеше това. Грозен отвътре човек плюс още нещо, но все пак поне отчасти човек.

Съзнанието му беше като водовъртеж, по-черно от черното, и бързо теглеше Томас надолу и надолу към дъното и искаше да го погълне жив. Младежът се опита да се отскубне. Да отплува. Не беше лесно. Лошото нещо щеше да го завлече в Лошото място и той никога нямаше да може да се върне. Помисли си, че с него е свършено. Но страхът му от Лошото място, от това, че ще отиде там, където Джули и Боби никога нямаше да го намерят, и където щеше да бъде сам, беше толкова голям, че той най-накрая се изтръгна и се „намота“ обратно в стаята си в „Чиело Виста“.

Плъзна се надолу върху дюшека и дръпна завивката над главата си, така че да не вижда нощта зад прозореца и нищо там, навън, да не го вижда.

Уолтър Хавалоу, брат на госпожа Джордж Фарис и наследник на скромното ѝ имущество, живееше в по-богат квартал от семейство Фан, но беше значително по-беден по отношение на любезност и добри обноски. Къщата му във Вила Парк бе построена в стила на късната английска готика. Скосените ѝ прозорци бяха изпълнени със светлина, която се стори на Джули топла и гостоприемна, но домакинът застана на прага и не ги покани вътре, даже след като разучи разрешителното им на частни детективи и ѝ го върна.

— Какво искате?

Хавалоу беше доста висок. Имаше голямо шкембе, оредяваща руса коса и гъст мустак, който бе отчасти рус и отчасти червен. Проницателните му лешникови очи го характеризираха като интелигентен човек, но бяха студени, зорки и пресметливи — очите на счетоводител на мафията.

— Както ви обясних, семейство Фан ни каза, че бихте могли да ни помогнете — продума Джули. — Трябва ни снимка на починалия ви зет Джордж Фарис.

— Защо?

— Ами вече ви казах, че някакъв човек се представя за господин Фарис и че той играе известна роля в случай, по който работим.

— Не може да е моят зет. Той е мъртъв.

— Да, знаем. Но документите за самоличност на самозванеца са доста добри и ще ни бъде от помощ, ако имаме снимка на истинския Джордж Фарис. Съжалявам, че не мога да ви кажа нищо повече. Това би накърнило интересите на клиента ни.

Хавалоу се обърна и хлопна вратата в лицата им.

Боби погледна Джули и рече:

— Мистър Общителност.

Джули отново натисна звънеца.

След миг Хавалоу отвори вратата.

— Какво има?

— Знам, че пристигнахме изневиделица — каза Джули, като се мъчеше да запази добрия тон — и се извинявам за нахлуването, но наистина ни е необходима снимка на...

— Тъкмо отивах да я взема — нетърпеливо я прекъсна той. — Вече щеше да е в ръцете ми, ако не бяхте позвънили повторно. — Връцна се и за втори път затвори вратата.

— Дали не му миришем на нещо? — зачуди се Боби.

— Какъв кретен!

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Не го ли направи, ще разбия вратата.

Дъждът потропваше по навеса, предпазващ последните десет стъпки от алеята. Водата гъргореше през улуците. Студени звуци.

Хавалоу се върна с кутия от обувки, пълна с моментални снимки.

— Времето ми е ценно. Ако искате да ви сътруднича, не забравяйте това.

Джули потисна най-лошите си инстинкти. Грубостта я подлудяваше. Представи си как избива кутията от ръцете му, как сграбчва показалеца му и започва да го извива назад, чак докато той изреве от болка и падне на колене. След това удар с коляно под брадичката му, отсечено прасване по врата, добре премерено мушване в мекия му, изхвъркнал корем...

Хавалоу порови в кутията и извади снимка на мъж и жена, седнали край градинска маса в слънчев ден.

— Това са Джордж и Айрини.

Дори на оскъдната светлина на верандата Джули видя, че Джордж Фарис е бил строен човек с продълговато и тясно лице — пълна противоположност на Франк Полард.

— Защо някой би се представял за Джордж? — попита Хавалоу.

— Имаме работа с евентуален престъпник, който използва множество фалшиви документи — отвърна Джули. — Джордж Фарис е само една от неговите самоличности. Без съмнение името на зет ви е било избрано напълно произволно от фалшификатора на документи, чиито услуги ползва. Фалшификаторите понякога вземат имената и адресите на покойници.

Хавалоу се намръщи.

— Смятате ли, че е възможно човекът, който използва името на Джордж, да е убил Айрини, брат ми и двете ми племенници?

— Не — незабавно рече Джули. — В случая нямаме работа с убиец, а само с най-обикновен мошеник. Измамник, тъй да се каже.

— Освен това — добави Боби — никой убиец няма сам да се свърже с извършените от него убийства, като се снабди с документи за самоличност на името на съпруга на жертвата си.

Хавалоу се втренчи в Джули, очевидно опитвайки се да определи доколко го будалкат, и попита:

— Този тип ли е ваш клиент?

— Не — излъга тя. — Той е завлякъл нашия клиент и ние бяхме наети да го пипнем, за да бъде принуден да върне задигнатото.

— Господине, можем ли да вземем снимката? — попита Боби.

Хавалоу се поколеба. Продължаваше да гледа Джули в очите.

Боби му подаде визитната картичка на „Дакота & Дакота“.

— Ще ви я върнем след време. Оставяме ви адреса и телефонния си номер. Разбирам неохотата ви да се разделите с един семеен спомен, особено откакто сестра ви и зет ви не са вече между живите, но ако...

Очевидно решил, че не го лъжат, Хавалоу рече:

— О, по дяволите, вземете я. Не съм сантиментален, особено по отношение на Джордж. Никога не съм го понасял. Винаги съм смятал, че сестра ми сглупи, като се омъжи за него.

— Благодаря — каза Боби. — Ще ви...

Хавалоу отстъпи назад и тресна вратата.

Джули натисна звънеца.

— Моля те, не го убивай! — прошепна Боби.

Нетърпеливо смръщен, Хавалоу отвори вратата.

Боби пристъпи между него и Джули, протегнал фалшифицираната шофьорска книжка с името на Джордж Фарис и снимката на Франк.

— Още един въпрос, господине, и се махаме от главата ви.

— Времето ми е ценно — заяви онзи.

— Виждали ли сте някога този човек?

Хавалоу с раздразнение пое книжката и я разгледа.

— Безцветно лице, правилни черти. Наоколо в радиус от сто километра има поне милион като него. Не мислите ли?

— Значи ли това, че не сте го виждали преди?

— Ама вие да не сте бавнозагриващи! Да не би да трябва да го кажа само с да или не! Не. Не съм го виждал.

Боби прибра книжката и каза:

— Благодарим ви, че ни отделихте от...

Хавалоу хлопна вратата. Силно.

Джули посегна към звънеца.

Боби я хвана за ръката.

— Получихме всичко, за което дойдохме.

— Искам...

— Знам какво искаш, но изтезаването на човек до смърт е подсъдно в Калифорния.

Сетне я задържа по алеята.

Когато седнаха в колата, тя избухна:

— Това грубо, гадно и надуто копеле!

Боби запали мотора и включи чистачките.

— Ще спрем в супермаркета, ще купим едно огромно плюшено мече, ще напишем върху него името на Хавалоу и ще те оставя да го изкормиш. Става ли?

— За кого, по дяволите, се мисли тоя?

Тя продължаваше да гледа назад към къщата. Боби подкара и каза:

— Той е Уолтър Хавалоу, бебчо, и ще бъде самият той, чак докато умре, което е по-голямо наказание от всички, които би могла да измислиш.

След няколко минути излязоха от Вила Парк. Боби зави към някакъв супермаркет от веригата „Ралф“ и спря на паркинга пред него. Угаси фаровете и изключи чистачките, но остави мотора да работи, за да им бъде топло.

На паркинга имаше само няколко коли. Локви, големи колкото плувни басейни, отразяваха светлините на магазина.

— И така какво научихме? — започна Боби.

— Че ненавиждаме Уолтър Хавалоу.

— Да, но аз питам какво научихме във връзка със случая. Дали е случайно съвпадение, че Франк използва името на Джордж Фарис и че семейството на Фарис е било избито?

— Не вярвам в случайните съвпадения.

— Аз също, въпреки че всичко е възможно. Но това, което каза на Хавалоу е истина. Едва ли Франк би убил Айрини и всички

останали в къщата и после би се разкарвал с документи за самоличност, които имат нещо общо с тях.

Дъждът заваля по-силно и шумно забарабани по тойотата. Гъстата водна завеса почти скри супермаркета.

— Искаш ли да знаеш какво мисля? — попита Боби. — Мисля, че Франк просто е използвал името на Фарис, а преследвачът му някак си е научил за това.

— Мистър Синя светлина ли имаш предвид? Човекът, за когото се предполага, че може да накара колата да се разпадне около теб и по вълшебен начин да склони уличното осветление да угасне.

— Да, него.

— Ако той изобщо съществува.

— Мистър Синя светлина открива, че Франк използва името на Фарис, и отива на адреса, като се надява да го намери там. Но Франк никога не е ходил в къщата. Фалшификаторът на документи е взел адреса и името наслуки. Така че, когато мистър Синя светлина не намира Франк, убива всички в къщата, понеже смята, че те го лъжат и укриват Франк, или може би просто от ярост.

— Той би знаел как да се справи с Хавалоу.

— Значи смяташ, че съм прав, че надушвам нещо, така ли?

Тя се замисли, сетне промълви:

— Може би.

Боби се ухили.

— Не е ли забавно да си детектив?

— Забавно ли? — невярващо възкликна тя.

— Е, исках да кажа интересно.

— Боже мой, та ние представяме или човек, който е убил четирима души, или човек, преследван от брутален убиец, и намираш това за забавно?

— Е, не е толкова приятно като секса, но със сигурност е по-забавно от боулинга.

— Боби, понякога ме докарваш до лудост, но въпреки това те обичам.

Той хвана ръката ѝ.

— Продължим ли с разследването, да бъда проклет, ако не се забавлявам колкото мога. Но с радост бих го зарязал в минутата, в която поискаш.

— Защо? Заради лошия си сън ли? Заради Лошото нещо? — Поклати глава. — Не. Позволим ли на един лош сън да ни изплаши, съвсем скоро всичко ще започне да ни плаши. Ще загубим увереността си, а човек не би могъл да върши подобна работа, ако не е уверен.

Даже на бледите отблясъци от светлинките на предното табло, тя виждаше тревогата в очите му.

Накрая Боби сви рамене.

— Да, знаех си, че това ще кажеш, затуй давай да приключваме възможно най-бързо. Според другата му шофьорска книжка, той е Джеймс Роман и живее в Ел Торо.

— Вече е почти осем и половина.

— Можем да стигнем там и да намерим къщата за около четиридесет и пет минути. Няма да бъде прекалено късно.

— Добре.

Вместо да включи на скорост, той наклони облегалката на седалката си и свали подплатеното си яке.

— Отключи сандъчето и извади пистолета ми. Отсега нататък няма да се разделям с него.

Всеки от тях притежаваше разрешително да носи оръжие. Джули съблече собственото си яке, след което измъкна два кобура изпод седалката си и извади два револвера от сандъчето: „Смит енд Уесън“ Чийфс Спешълс, 38-калиброви, със скъсени дула — надеждно и компактно оръжие, което може да се носи под обикновеното облекло.

Къщата я нямаше. Ако някой на име Джеймс Роман бе живял тук, вече си имаше ново жилище. В средата на парцела тъмнееше гола бетонна плоча, заобиколена от трева, шубраци и няколко дървета, сякаш постройката е била отнесена нанякъде от летящи хора.

Боби паркира на улицата и те слязоха от тойотата, за да огледат имота отблизо. Уличната лампа хвърляше достатъчно светлина, за да се види, че поляната е отъпкана, набраздена от автомобилни гуми и гола на места. Освен това бе осеяна с трески, белезникави парчета гипс, остатъци от тухли и изпочупени стъкла, които мътно проблясваха.

Най-добро указание за съдбата на къщата можеше да се получи от състоянието на дърветата и храстите. Онези от тях, които се

намираха най-близо до плочата, бяха или изсъхнали, или съвсем окаяни, и отблизо изглеждаха обгорени. Най-близкото дърво беше без листа и в мократа януарска нощ вкочанените му черни клони навяваха някакви анахронични мисли за Хелоуин.

— Изгоряла е — каза Джули. — После са съборили каквото е останало.

— Хайде да поговорим с някой съсед.

Празното място бе заобиколено от къщи, но светеше само в онази, намираща се от северната страна.

Мъжът, който отвори на позвъняването им, беше около петдесет и пет годишен, висок малко над метър и осемдесет, с посивяла коса и добре оформен сив мустак. Казваше се Парк Хампстед и имаше вид на пенсиониран военен. Покани ги вътре с молбата да оставят мокрите си обувки на предната веранда. Последваха го по чорапи до къта за хранене в кухнята, където жълтите пластмасови мебели нямаше да пострадат от влажните им дрехи, но въпреки това Хампстед ги накара да изчакат, докато покрие с плътни плажни кърпи два от столовете.

— Извинявам се — каза той, — ама си падам малко чистник.

— Къщата беше с под от светъл дъб и модерно обзавеждане и Боби забеляза, че блести от чистота.

— От тридесетте години във флотата ми остана някакъв постоянен респект към рутината, реда и чистотата — обясни Хампстед. — Всъщност мисля, че може би малко се побърках на тема чистота, когато преди три години почина Шарън — съпругата ми. Първите шест-седем месеца след погребението ѝ лъсках жилището основно поне два пъти седмично, понеже по време на чистенето донякъде забравях мъката. Похарчих цяло състояние за препарати, хартиени кърпи, гъби и бърсалки. Да ви кажа, няма на света военна пенсия, дето може да поддържа смахнатия навик, който придобих. Слава Богу, преодолях това състояние. Все още си падам чистник, но поне вече не съм маниак на тази тема.

Тъкмо си бе приготвил цяла кафеварка, така че наля и на тях. По чашите, чинийките и лъжичките не се забелязваше и петънце. Хампстед им подаде две прилежно сгънати хартиени салфетки и се настани на масата срещу тях.

— Да, познавах Джим Роман — каза той, след като те повдигнаха въпроса. — Добър съсед. Беше пилот на хеликоптер във въздушната

база край Ел Торо, където беше и моята последна спирка, преди да се пенсионирам. Джим беше дяволски мил човек, от онези, дето биха ти дали и ризата от гърба си, а после биха те попитали дали имаш нужда от пари, та да си купиш подходяща вратовръзка.

— А защо? — попита Джули.

— Да не би да е загинал по време на пожара? — обади се Боби, като си спомни обгорените дървета и почернялата от сажди бетонна плоча.

Хампстед се смръщи.

— Не. Загина шест месеца след Шарън. Точно преди две години и половина. Хеликоптерът му се разби по време на маневри. Беше само на четиридесет и една, единадесет години по-млад от мен. Остави жена, Маралий, четиринадесетгодишна дъщеря — Валери, и дванадесетгодишен син — Майк. Ужасна работа. Бяха задружно семейство и нещастieto, случило се с Джим, ги смаза. Имаха някакви роднини в Небраска, но нито един, към когото наистина биха могли да се обърнат. — Хампстед се втренчи покрай Боби в тихо бръмчащия хладилник и очите му се навлажниха. — Така че се опитах да се намеся, да помогна с каквото мога, да съветвам Маралий как да се оправя с финансите, да подложам рамо да се облегне и ухо да изслушам децата, когато имаха нужда от това. От време на време ги водех в Дисниленд и на кино, нали разбирате... такива неща. Маралий често повтаряше, че съм изпратен от Бога, но всъщност аз бях този, който повече имаше нужда от тях, понеже дребните грижи за нея и децата бяха това, което най-накрая започна да отвлича мислите ми от загубата на Шарън.

— Значи пожарът е избухнал доста скоро, така ли? — попита Джули.

Хампстед не отвърна. Изправи се, приближи се до мивката, отвори шкафа под нея, измъкна бутилка с някакъв препарат и кухненска кърпа и започна да бърше вратата на хладилника, която и без това изглеждаше чиста като антисептичната повърхност на операционна маса.

— Валери и Майк бяха знаменити деца. Не мина и година и започна да ми се струва, че те са мои собствени хлапета, онези, които с Шарън не можахме да имаме. Маралий жали за Джим дълго време, почти две години, преди да започне да си спомня, че е жена в разцвета

на силите си. Може би това, което се зараждаше помежду ни, би огорчило Джим, но аз не мисля така. Смятам, че би се радвал за нас, въпреки че бях с единадесет години по-възрастен от нея.

Когато приключи с търкането на хладилника, Хампстед внимателно огледа вратата от всички страни и под различни ъгли. Очевидно търсеше следи от пръсти или пропуснато петно. И изведнъж, сякаш чак сега бе чул въпроса, зададен от Джули преди минути, каза:

— Пожарът избухна преди два месеца. Събудих се посред нощ, чух сирени, видях оранжево зарево през прозореца, станах, погледнах навън...

Отдръпна се от хладилника, огледа кухнята, приближи се до най-близкия, покрит с плочки плот, пръсна го с шишето и затърка блестящата му повърхност.

Джули погледна Боби. Той поклати глава. Никой от тях не продума.

След минута-две домакинът продължи:

— Стигнах до къщата им малко преди пожарникарите. Влязох през входната врата. Пресякох вестибюла и се добрах до подножието на стълбището, но не можах да се кача до спалнята. Горещината беше невъобразима, димът също. Извиках имената им, но никой не отвърна. Ако бях чул отговор, може би щях да намеря сили някак си да се кача, въпреки пламъците. Предполагам, че съм изгубил съзнание за няколко секунди и че пожарникарите са ме изнесли, защото си спомням, че се свестих на предната морава, че кашлях и се задушавях, а наведен над мен лекар ми даваше кислород.

— И тримата ли изгоряха? — попита Боби.

— Да.

— А какво е причинило пожара?

— Не съм сигурен дали изобщо се разбра. Мисля, че чух нещо за късо съединение в инсталацията, но наистина не съм сигурен. Като че ли известно време имаше подозрения за умишлен палеж, но те не доведоха доникъде. Пък и няма особено значение, нали?

— Защо да няма?

— Ами каквато и да е причината, и тримата са мъртви.

— Наистина съжалявам — тихо промълви Боби.

— Парцелът им беше продаден. Някъде през пролетта ще започне строежът на нова къща. Още кафе?

— Не, благодарим ви — каза Джули.

Хампстед огледа кухнята, после се приближи до кухненската печка и залъска капака ѝ от неръждаема стомана, въпреки че блестеше като нов.

— Извинявам се за кочината. Не разбирам как тази къща може да се цапа толкова, след като само аз живея в нея. Понякога си мисля, че сигурно някакви гномове се промъкват зад гърба ми и оплескват всичко, за да ме измъчват.

— Няма нужда от гномове — въздъхна Джули. — Самият живот ни тръсва цялата мъка, която можем да понесем.

Хампстед се обърна и за пръв път, откакто бе станал от масата и бе започнал своя ритуал по почистването, ги погледна в очите.

— Няма гномове — съгласи се той. — С гномовете човек би се справил твърде бързо и лесно.

Хампстед беше едър човек и изглеждаше видимо кален от годините, прекарани в ежедневни упражнения и сурова дисциплина във войската, но очите му се напълниха със сълзи — доказателство за дълбока скръб и за миг той заприлича на безпомощно, загубило се дете.

В колата, втренчил се през напръсканото от дъжда предно стъкло в мястото, където преди време е била къщата на семейство Роман, Боби каза:

— Франк е открил, че мистър Синя светлина знае за документите на Фарис, и се е снабдил с нови на името на Джеймс Роман. Но мистър Синя светлина очевидно е научил и за тях и е отишъл да го търси на адреса на Роман, където е намерил само вдовицата и децата. Убил ги е по същия начин, по който е убил и семейството на Фарис, но този път е подпалил къщата, за да прикрие престъплението си. Така ли би го разтълкувала и ти?

— Може би — отвърна Джули.

— Изгорил е телата, понеже ги е изпохапал, както ни обясни семейство Фан, и това би могло да помогне на полицията да свърже двете престъпления, а той е искал да я прати за зелен хайвер.

— В такъв случай защо не ги изгаря всеки път?

— Понеже това би било също толкова насочващо, колкото и следите от изпохапване. Понякога изгаря телата, понякога не, а от време на време може би се отървава от тях така, че никога да не бъдат открити.

Секунда-две и двамата мълчаха. После тя каза:

— Значи имаме работа с масов убиец, който очевидно е буйстващ психопат.

— Или с вампир — добави Боби.

— А защо преследва Франк?

— Не знам. Може би Франк някога се е опитал да забие дървен кол в сърцето му.

— Не е забавно.

— Съгласен съм. Точно сега нищо не изглежда забавно.

От къщата на Дайсън Манфред в Ървин, пълна с различни насекоми, Клинт Карагъозис се отправи с колата към собствената си къща в Пласенша. Тя представляваше уютна вила с две спални, скосен дървен покрив, обширна веранда и остъклена предна стена, през която проникваше топла, кехлибарена светлина. Когато стигна там, парното в колата почти беше изсушило прогизналите му от дъжда дрехи.

Клинт влезе през вратата, свързваща гаража с къщата и намери Фелина в кухнята. Тя го прегърна, целуна го и за миг се притисна в него, сякаш изненадана, че отново го вижда жив.

Фелина смяташе, че ежедневната му работа е изпълнена с какви ли не опасности, макар той често да ѝ обясняваше, че се занимава предимно с отегчително разхождане насам-натам, че преследва факти и обстоятелства, вместо виновници, и по-скоро върви по дирите на документи, отколкото на убийци.

Обаче Клинт разбираше загрижеността на съпругата си, понеже самият той прекомерно се тревожеше за нея. От една страна, тя беше привлекателна жена с черна коса, мургава като маслина кожа и изумително красиви сиви очи, а в този век на снизходителни съдии и излишък от безмилостни психопати по улиците, една добре изглеждащата жена бе смятана от някои за разрешена плячка. И второ, въпреки че офисът, където Фелина работеше като оператор на компютър, се намираше само на три пресечки от къщата им и дотам се стигаше за минути дори в лошо време, Клинт се тревожеше от опасността, срещу която тя се изправяше при пресичането на най-оживената от улиците. В критични обстоятелства нито предупредителен вик, нито изсвирване на клаксон щяха да я предупредят за връхлитащата смърт.

В никакъв случай не искаше тя да разбере степента на безпокойството му, понеже Фелина с право се гордееше, че е толкова независима въпреки глухотата си. Не му се искаше да накърни самоуважението ѝ, като по някакъв начин покаже, че не е съвсем

уверен в способността ѝ да се справи с всеки изгнил домати, с който я замерва съдбата. Затова Клинт ежедневно си напомняше, че бе живяла двадесет и девет години, без да се стигне до сериозно нараняване, и потискаше импулсивното си желание да се държи прекалено покровителствено.

Докато той си миеше ръцете, Фелина сложи масата за позакъснялата им вечеря. На печката се топлеше огромна тенджерка със зеленчукова супа и те си сипаха две големи купички. После той извади от хладилника парче сирене, а тя разви хрупкава италианска франзела.

И макар че Клинт беше гладен, а гъстата супа от различни зеленчуци и парчета крехко говеждо — великолепна, когато Фелина свърши, той бе изял само половината от своята, понеже непрекъснато спираше, за да говори. Съпругата му не можеше да чете по устните му, когато той се опитваше да яде и да разговаря едновременно, а в момента нуждата да ѝ разкаже за изминалия ден бе по-непреодолима от глада му. Фелина отново напълни своята купичка и досипа в неговата.

Извън стените на малкия си дом по разговорливост той можеше да се сравни с някой камък, но в компанията на Фелина ставаше словоохотлив като водещ политическо предаване. Освен това не само бърбеше, но и с изненадваща лекота се въплъщаваше в ролята на забавен събеседник. Бе се научил как да представи един анекдот така, че да заостри въздействието му и да постигне максимален ефект върху Фелина, понеже обичаше да изтръгва смях от нея и да наблюдава как очите ѝ се разширяват от изненада. През целия му живот тя беше първият човек, чието мнение за него наистина го интересуваше, и той искаше в очите ѝ да изглежда умен, находчив, духовит и забавен.

В началото на връзката им се беше чудил дали нейната глухота има нещо общо със способността му да се разкрива пред нея. Глуха по рождение, тя никога не беше чувала живата реч и следователно не се бе научила да говори ясно. Отговаряше на Клинт — и по-късно щеше да му разкаже как е преминал нейният ден — с помощта на езика на знаците, изучен и от него, за да я разбира. Отначало Клинт си мислеше, че основният подтик към интимност за него е бил нейният недъг, гарантиращ му, че съкровенията му чувства и тайни, споделени веднъж с нея, няма да бъдат разпространявани по-нататък. Да разговаряш с Фелина беше почти като да разговаряш със самия себе

си. След време обаче най-накрая разбра, че се е открянал към Фелина въпреки глухотата ѝ, а не заради нея, и че искаше тя да споделя всяка негова мисъл и преживяване — както и той да съпреживява нейните — просто защото я обичаше.

Когато ѝ каза как Боби и Джули три пъти се бяха оттегляли в банята за разговор на четири очи по време на срещата с Франк Полард, тя се разсмя от удоволствие. Клинт обичаше този звук — толкова топъл и мелодичен, сякаш огромната радост в живота, която тя не можеше да изрази с думи, изцяло се изливаше чрез смеха ѝ.

— Странна двойка са двамата Дакота — каза Клинт. — Когато ги срещнеш за пръв път, ти се струват съвсем различни в някои отношения и решаващ, че едва ли могат да работят добре заедно. Но щом ги опознаеш, откриваш, че си подхождат като две парченца от мозайка и осъзнаваш, че съвместно действат почти съвършено.

Фелина остави лъжицата си и със знаци отвърна:

„Ние също.“

— Да, ние също.

„Ние си пасваме по-добре от различните части на пъзъл. Пасваме си като щепсел и контакт.“

— Така е — съгласи се той и се усмихна. След това схвана закачливия намек в думите ѝ и се разсмя. — Ама ти май си девойче с много мръсно подсъзнание, а?

Фелина се ухили и кимна.

— Щепсел и контакт, значи.

„Голям щепсел, тесен контакт, добро пасване.“

— След малко ще проверя как работи инсталацията ти!

„Имам отчаяна нужда от първокласен електротехник. Но първо ми разкажи за новия клиент.“

Навън изтрещя гръмотевица и разтърси нощта. Внезапен повей на вятър запрати дъжда към прозореца. На фона на звуците от бурята топлата и напоена с аромати кухня му се стори още по-уютна. Клинт въздъхна от задоволство, но изведнъж усети остра тъга. Осъзна, че чувството, породило се в него при звуците на гръмотевицата и дъжда, е особено удоволствие, което Фелина никога не би могла да изпита или да сподели с него.

Извади от джоба на панталоните си един от червените скъпоценни камъни, донесени от Франк Полард в кантората им.

— Взех го назаем, понеже исках да ти го покажа. Човекът имаше пълен буркан от тях.

Тя стисна камъка с размер на гроздово зърно между палеца и показалеца си и го вдигна срещу светлината. С пръстите на свободната си ръка направи знак:

„Прекрасен е.“ — Остави го до купичката върху бялата пластмасова повърхност на кухненската маса. — „Много ли е ценен?“

— Още не знаем. Утре ще попитаме специалист.

„Струва ми се, че е ценен. Провери дали в джоба ти няма дупка, преди да го върнеш в кантората. Имам чувството, че ще трябва да работиш дълго време, за да го платиш, ако го загубиш.“

Камъкът поемаше светлината от кухненската лампа, препращаше я от призма на призма и я отразяваше, като обагряше лицето на Фелина с ярки карминени петна. Тя изглеждаше като напръскана с кръв.

Странно предчувствие връхлетя Клинт.

„Защо се намръщи?“

Той не знаеше какво да отвърне. Безпокойството му бе необяснимо. Студени тръпки се понесоха от кръста към врата му, сякаш някой бързо редеше домино от лед върху гърба му. Протегна се и премести камъка на няколко сантиметра, така че кървавочервените му отражения да падат на стената зад Фелина, вместо върху лицето ѝ.

Към един и половина през нощта Хал Яматака бе изцяло погълнат от романа на Джон Макдоналд „Последният останал“. Единственият стол в стаята не беше най-удобното място на света, антисептичната болнична миризма го изнервяше, пък и лютивата вечеря още му пареше в устата, но книгата беше толкова завладяваща, че накрая той забрави всички дребни неудобства.

Дори за малко забрави Франк Полард, докато не чу кратко просъскване, сякаш отнякъде излизаше въздух под налягане, и усети внезапно течение. Вдигна очи от книгата, като очакваше да види как Полард се е изправил в леглото или се мъчи да стане, но него го нямаше.

Сепнат, Хал скочи и изпусна романа.

Леглото беше празно. Полард бе прекарал в него цялата вечер, през последния час бе заспал, а сега беше изчезнал. Стаята не беше ярко осветена, защото флуоресцентните лампи зад леглото бяха угасени, но сенките от нощната лампа не бяха достатъчно плътни, за да скрият някого. Чаршафите бяха изпънати върху дюшека и пъхнати под предпазните решетки, сякаш Франк Полард се бе изпарил като статуя от сух лед.

Хал беше сигурен, че е невъзможно да не е чул как Полард сваля решетката, измъква се от леглото и пак я вдига. Със сигурност би усетил и как се опитва да я прескочи.

Прозорецът беше затворен. По стъклото се стичаше дъждът, от светлините от стаята струите хвърляха сребристи отблясъци. Стаята се намираще на шестия етаж и Полард не би могъл да избяга през прозореца. Все пак Хал провери и забеляза, че е не само добре затворен, ами и залостен.

Надникна през вратата на съседната баня и извика: „Франк?“ Не получи никакъв отговор и влезе. Банята беше празна.

Тесният шкаф оставаше единственото възможно скривалище. Хал го отвори и намери две закачалки, където висяха дрехите, с които

Полард бе постъпил в болницата. Обувките му също бяха там, в тях бяха пъхнати грижливо навитите чорапи.

— Не може да е минал покрай мен и да е излязъл в коридора — каза Хал, сякаш изречено на глас, заклинанието щеше да се сбъдне.

Дръпна тежката врата и хукна по коридора. Нямаше никого и в двете посоки.

Сви наляво, забърза към аварийния изход в края на коридора и отвори вратата. Застанал на площадката на шестия етаж, той се послуша за стъпки отгоре или отдолу, не долови никакъв шум, надникна над железния парапет, първо към долните етажи, после вдигна очи в обратната посока. Беше сам.

Върна се по същия път обратно към стаята на Полард и хвърли поглед към празното легло. Все още не вярваше на очите си, излезе пак в коридора, на завоя сви този път надясно и стигна до сестринската стая със стъклените стени.

Нито една от петте сестри в нощната смяна не бе виждала Франк наоколо. Понеже асансьорите бяха точно срещу сестринската стая, където Полард би стоял пред очите на дежурните, явно той не беше напуснал болницата отгук.

— Мислех си, че го наблюдавате — отбеляза Грейс Фулъм, побелялата старша сестра в нощната смяна на шестия етаж. Набитото ѝ тяло, невъзмутимостта и белязаното от грижи, но добро лице биха я превърнали в идеална изпълнителка на главната женска роля, ако в Холивуд им хрумнеше да снимат нови версии на филмите за старата Ани или за мама и татко Кетъл. — Нали това ви беше работата?

— Не съм излизал от стаята, но...

— Как тогава се е промъкнал покрай вас?

— Не зная — призна Хал натъжен. — Важното е... той страда от частична амнезия, малко е объркан. Може да се запъти Бог знае накъде, след като излезе от болницата. Нямам представа как се е промъкнал покрай мен, но трябва да го намерим.

Госпожа Фулъм и една по-млада сестра на име Джанет Сото се заловиха бързо и тихо да проверяват всички стаи в коридора.

Хал тръгна със сестра Фулъм. Докато проверяваха стая 604, където двама възрастни мъже лекичко похъркваха, дочу странна, едва доловима музика. Обърна се, за да потърси източника, но звуците заглъхнаха.

Дори и да беше чула музиката, сестра Фулъм не каза нищо. Малко по-късно в следващата стая, 606, звуците долетяха отново, малко по-отчетливо, и тогава тя прошепна:

— Какво пък е това?

Хал смяташе, че е флейта. Невидимият флейтист не изпълняваше определена мелодия и въпреки всичко звуците бяха призрачни.

Двамата излязоха в коридора, когато музиката пак спря и се появи течение.

— Някой е оставил отворен прозорец... или врата на стълбището — тихо отбеляза сестрата.

— Не съм аз — увери я Хал.

Джанет Сото се показа от отсрещната стая точно когато течението рязко спря. Тя се намръщи, сви рамене, после се отправи към следващата стая от нейната страна.

Флейтата тихичко ромолеше. Пак се появи течението, по-силно отпреди. На Хал му се стори, че през острата болнична миризма долавя лек дъх на пушек.

Остави Грейс Фулъм да продължи претърсването и забърза към далечния край на коридора. Смяташе да провери, да не би да е забравил отворена вратата пред стълбите към аварийния изход.

С крайчеца на окоото забеляза, че вратата на стаята на Полард се притваря и разбра, че течението сигурно идва оттам. Блъсна я, преди да се е затворила докрай и видя Франк, седнал на леглото с объркан и уплашен вид.

Течението и звукът от флейтата бяха изчезнали, цареше спокойствие и тишина.

— Къде беше? — попита Хал и се приближи към леглото.

— Светулки — каза Полард, очевидно замаян. Косата му стърчеше разбъркана, кръглото му лице беше пребледняло.

— Светулки ли?

— Светулки по време на буря — повтори Полард.

После изчезна. В един момент седеше на леглото, истински, от плът и кръв както всеки друг човек, в следващия пропадна вдън земя — необяснимо и рязко като призрак, който напуска обиталището си. Изчезването му бе придружено от кратко просъскване, сякаш издишаше спукана гума.

Хал се олюля като че някой го беше ударил. За миг сърцето му замря, изненадата го парализира.

На прага се появи сестра Фулъм.

— Няма и помен от него в стаите по този коридор. Сигурно е отишъл на друг етаж... как мислите?

— Мм...

— Преди да проверим останалите стаи на етажа, май е по-добре да се обади на охраната да претърси цялата болница. Господин Яматака?

Хал я погледна, после се извърна пак към празното легло.

— Мм... да. Да, идеята е добра. Може да отиде... Бог знае къде.

Сестра Фулъм забърза нанякъде.

С омекнали крака Хал се приближи до вратата, затвори я, облегна се на нея и се загледа в отсрещното легло. След малко се обади:

— Тук ли си, Франк?

Не получи отговор. Пък и не очакваше да получи. Франк Полард не беше станал невидим — кой знае как беше *отишъл* някъде.

Без да е сигурен дали е по-скоро уплашен, отколкото слисан от видяното, Хал колебливо прекоси стаята и стигна до леглото. Предпазливо докосна решетката от неръждаема стомана, сякаш мислеше, че изчезването на Полард е свързано с някаква стихия, оставила смъртоносна следа зад себе си. Но под пръстите му не изпрацяха искри — металът беше хладен и гладък.

Хал зачака. Чудеше се след колко време Полард ще се появи отново, чудеше се дали да се обади на Боби или да почака, докато Полард се материализира, чудеше се дали *изобищо* ще се материализира отново или ще изчезне завинаги. За пръв път, откакто се помнеше, Хал Яматака изпадна в нерешителност — обикновено мисълта му течеше светкавично, действаше бързо, но никога досега не се беше сблъсквал със свръхестественото.

Беше му ясно само едно — не бива да допусне Фулъм, Сото или някой друг от болницата да узнае какво точно се е случило. Полард бе забъркан в толкова странно явление, че приказките за него бързо щяха да плъзнат от болницата към вестниците. Една от главните цели на „Дакота & Дакота“ беше неизменно да се пази тайната на клиента, а в този случай това беше по-наложително отвсякога. Боби и Джули бяха

споменали, че някой преследва Полард, очевидно с намерение да приложи насилие — ето защо опазването на тайната от вестниците можеше да се окаже съдбоносно за оцеляването на клиента.

Вратата се отвори и Хал подскочи като ужилен.

На прага стоеше Грейс Фулъм. Изглеждаше така, сякаш бе превела шлеп през бурно море или пък беше насякла и донесла наръч дърва заради мързела на таткото.

— Охраната слага човек на всеки изход, ако се опита да се измъкне. Мобилизирали сме всички сестри да го търсят по етажите. Смятате ли да се включите в претърсването?

— Ами, знаете ли, трябва да позвъня в кантората, шефът...

— Ако го намерим, къде да ви се обадим?

— Тук. Точно тук. Няма да мърдам, ще звъня по телефона.

Сестрата кимна и излезе. Вратата зад нея се затвори сама.

От корниза на тавана се спускаше завеса, която можеше да огради леглото от три страни. Беше прибрана до стената, но Хал Яматака я издърпа до края на леглото, за да не се вижда от вратата, ако Полард случайно се материализира тъкмо когато някой надниква от коридора.

Ръцете му трепереха, затова ги пъхна в джобовете. После извади лявата, за да погледне часовника: един часа и четиридесет и осем минути.

Полард го нямаше от около осемнадесет минути — с изключение, разбира се, на няколко секунди, когато нахлу и забъбри за светулки по време на буря. Хал реши да изчака до два часа и тогава да се обади на Боби и Джули.

Стоеше при долния край на леглото, стискаше решетката с една ръка и се вслушваше в нощния вятър, който стенеше пред прозореца и в шибациите дъждовни струи по стъклото. Минутите се влачеха като охлюв по склон, но чакането поне му даде възможност да се успокои и да помисли какво ще разкаже на Боби за случилото се.

Когато стрелките на часовника допълзяха до два часа, Хал заобиколи леглото, протегна ръка към телефона върху нощното шкафче и точно тогава дочу странния напев на далечна флейта. Издърпаната наполовина завеса се разлюля от внезапно течение.

Той се върна при долния край на леглото и плъзна поглед покрай завесата към вратата. Беше затворена. Течението не идваше оттам.

Звуците на флейтата замряха. Въздухът в стаята стана неподвижен и сякаш натежа.

Изведнъж завесата зашумоля и се раздвижи, халките на корнизата тракаха тихо, стаята се изпълни със студен въздух, който го разроши. Призрачната музика се появи отново.

Вратата и прозорецът бяха здраво затворени, единственият възможен източник на течението оставаше отдушникът на стената над нощното шкафче. Но когато Хал се изправи на пръсти и сложи длан пред решетката, оттам не излизаше нищо. Студеният вятър сякаш се бе появил някъде от самата стая.

Хал се завъртя и се заозърта — мъчеше се да разбере откъде идват звуците на флейтата. Като се заслуша, разбра, че всъщност няма флейта — по-скоро вятър, който свири едновременно в много тръби, малки и големи, събира различните далечни, но отчетливи звуци в нестроен напев — странен, меланхоличен, печален и все пак някак... заплашителен. Той заглъхна, после се появи за трети път. Хал се слиса — тоновете сякаш се лееха от празното пространство над леглото.

Хал се зачуди дали някой друг в болницата, освен него чува флейтата. Едва ли. Сега музиката беше по-силна отпреди, но си оставаше далечна — всъщност, ако беше заспал, загадъчната серенада едва щеше да е достатъчно силна, за да го събуди.

Въздухът над леглото затрептя пред очите му. За миг той не успя да си поеме дъх, сякаш стаята внезапно се бе превърнала във вакуумна камера. Ушите му заглъгнаха като при бързо набиране на височина.

Странните звуци и течението изчезнаха едновременно, Франк Полард се появи също така внезапно, както бе изчезнал. Лежеше на една страна, със сгънати колене като плод в майчина утроба. Няколко секунди не можеше да се ориентира, а когато осъзна къде се намира, се вкопчи в решетката и с усилие се повдигна до седнало положение. Кожата около очите му беше подпухнала и потъмняла, иначе беше чудовищно блед. Лицето му изглеждаше мазно, сякаш от него се лееше не пот, а олио. Синята памучна пижама бе измачкана, с тъмни петна от изпотяването, на места със засъхнала кал.

— Задръж ме — извика той.

— Какво, по дяволите, стават тук? — попита Хал с пресеклив глас.

— Извън контрол е.

— Къде беше?

— За Бога, помогни ми — Полард все още стискаше решетката с дясната си ръка, но простираше умолително лявата към Хал. — Моля те, моля те...

Детективът пристъпи към леглото, протегна ръка...

... и Полард изчезна, вече не просто със съскащ звук, а с писък и рязко изпращяване на огънат метал. Решетката от неръждаема стомана, в която се бе вкопчил, се откъсна от леглото и изчезна заедно с него.

Хал Яматака смаяно разгледа пантите на подвижната решетка. Бяха усукани и прегънати, като че бяха от картон. Някаква невероятно могъща сила бе изтръгнала Полард от стаята заедно с над половинсантиметрова стоманена пръчка.

Загледан в протегнатата си ръка, Хал се чудеше какво ли щеше да му се случи, ако беше хванал Полард. Щеше ли да изчезне заедно с него? И къде? Не на някое приятно място — това беше сигурно.

Или може би само част от него щеше да изчезне с Полард. Може би щеше да бъде разкъсан, също както рамката на леглото. Може би ръката му щеше да бъде изтръгната от рамото с почти същото остро изпукване, с което беше откъсната стоманата, може би щеше да се гърчи от болка и от разкъсаните му вени да шурти кръв.

Дръпна ръката си, сякаш се боеше, че Полард може изведнъж да се върне и да го грабне.

Когато заобикаляше леглото, за да стигне до телефона, изпитваше усещането, че краката му се подкосяват. Ръцете му така трепереха, че едва не изпусна слушалката и с мъка набра домашния номер на Дакота.

Боби и Джули тръгнаха за болницата в три без петнадесет. Нощта им се стори по-мрачна от обикновено — уличните лампи и осветените витрини не успяваха да разпръснат тъмнината. Дъждовните струи шибаха толкова яростно, че сякаш отскачаха от асфалта като отломъци от разбит свод, останал невидим в мрака.

Шофираше Джули, защото Боби още не се беше разсънил. Клепачите му тежаха, непрекъснато се прозяваше, мислите му се блъскаха безредно. Бяха си легнали само три часа преди Хал Яматака да ги събуди. Ако се наложеше, Джули можеше да мине с толкова малко сън, но на Боби му трябваша поне шест, за предпочитане осем часа в леглото, за да работи нормално.

Това беше едно дребно различие между тях, без особено значение. Но поради няколко подобни дребни различия Боби подозираше, че като цяло Джули е по-издръжлива от него, макар на канадска борба да успяваше да свали ръката ѝ безотказно всеки път.

Той сподавено се изсмя.

— Какво има? — попита Джули.

Натисна спирачките, защото светофарът даде на червено. Кървавото му отражение се изкривяваше от черната огледална повърхност на измокрената от дъжда улица.

— Трябва да съм луд да си признавам превъзходството ти, но си мислех, че в известен смисъл си по-жилава от мен.

— Не правиш никакво откритие — отвърна тя. — Винаги съм знаела, че съм по-издръжлива.

— А, така ли? На канадска борба винаги те побеждавам.

— Колко жалко — поклати глава тя. — Наистина ли си въобразяваш, че ако побеждаваш по-малкия, и то жена, ти си мъжко момче?

— Мога да победея и куп жени, които са *по-големи* от мен — увери я Боби. — И ако са достатъчно стари, мога да се справя с по три-

четири наведнъж. Всъщност, ако ми пратиш половин дузина едри баби, ще ги отупам, дори едната ми ръка да е вързана отзад!

Светофарът светна зелено и Джули подкара колата.

— Ама става дума за едри женища — продължи Боби. — Не крехки стари дами. Едри, дебели, яки бабета, по шест наведнъж.

— Страхотно.

— Така де. Въпреки че някой крик ще ми свърши работа.

Джули се засмя, Боби се ухили широко. Но и двамата не можеха да забравят накъде и защо са се запътили, усмивките им скоро отстъпиха на намръщено изражение. Продължиха по-нататък, без да говорят. Бученето на чистачките разсъни Боби, вместо да го приспи, както можеше да се очаква.

Накрая Джули се обади:

— Вярваш ли, че Франк наистина е изчезнал пред очите на Хал, както той твърди?

— Не съм чувал Хал да лъже или да изпада в истерия.

— И аз.

На следващия ъгъл Джули зави наляво. На няколко пресечки направо, зад издутите завеси на дъжда, светлините на болницата трептяха и пулсираха като разтопени — приличаха на мамещ призрачен оазис сред маранята над пясъците в пустинята.

Когато двамата влязоха в стаята, Хал стоеше при долния край на леглото почти скрит зад завесата. Имаше вид на човек, който не само е видял призрак, но и го е прегърнал и целунал по студените, влажни и разлагащи се устни.

— Слава Богу, дойдохте! — Той плъзна поглед покрай тях, за да провери коридора. — Старшата сестра иска да повикам ченгетата и да съобщя за изчезнал пациент...

— Оправихме се — успокои го Боби. — Доктор Фрийборн говори с нея по телефона и подписахме декларация за доброволно напускане на болницата.

— Добре — каза Хал и посочи към коридора. — Трябва да сме колкото е възможно по-дискретни.

Джули затвори вратата и после застана до двамата мъже в долния край на леглото.

Боби забеляза липсата на решетката и счупените панти.

— Какво е това?

Хал преглътна с усилие.

— Той държеше решетката, когато изчезна... и я отнесе. Не го казах по телефона, защото си помислих, че така или иначе ме мислите за смахнат и само ще потвърдя подозренията ви.

— Хайде сега ни разкажи — тихо каза Джули. Всички говореха тихо — в противен случай сестра Фулъм сигурно щеше да дойде и да им напомни, че повечето пациенти на етажа спят.

Когато Хал приключи разказа си, Боби отбеляза:

— Флейтата, особенният ветрец... Франк ни каза, че той самият чул същото малко след като се свестил през нощта в алеята и разбрал по някакъв начин, че те са признак за идването на някого.

По чаршафите беше останала част от мръсотията, която Хал забеляза по пижамата на Франк след второто му появяване. Джули взе от нея с два пръста.

— Не е точно кал.

Боби разгледа зрънцата, полепнали по ръката ѝ.

— Черен пясък.

— Джули се обърна към Хал:

— Франк не се е връщал, откакто изчезна с решетката, нали?

— Не.

— И кога се случи това?

— Няколко минути след два часа. Може би в два часа и две или три минути. Нещо такова.

— Преди около час и двайсет минути — обади се Боби.

Всички замълчаха, загледани в леглото, откъдето беше изтръгната решетката. Вятърът отвън заблъска дъжда в стъклото толкова силно, сякаш пакостници от Хелюин по никое време хвърляха шепи сушени царевични зърна.

Накрая Боби погледна съпругата си.

— И сега какво ще правим?

Тя примигна.

— Не ме питай. За пръв път имам работа с магия.

— Магия ли? — попита нервно Хал.

— Е, образно казано — успокой го Джули.

„Кой знае“ — помисли Боби и добави гласно:

— Да предположим, че ще се върне, преди да настъпи заранта, може би няколко пъти, и рано или късно ще спре. Сигурно се случва така всяка нощ, след като заспи, а когато се събуди, не помни пътуванията.

— Пътуванията — повтори Джули. При сегашните обстоятелства тази обикновена дума звучеше странно и загадъчно, както и всички останали.

Като внимаваха да не разбудят пациентите, взеха още два стола от другите стаи по коридора. Хал седеше точно до затворената врата на стая 638, да не би някой от болничния персонал да влезе неканен. Джули се настани до долния край на леглото, а Боби си избра място между леглото и прозореца, където стоеше част от решетката.

Чакаха.

От мястото си Джули трябваше само лекичко да извърти глава, за да види Хал. В другата посока пък гледаше Боби. Но спуснатата завеса около мястото на липсващата решетка пречеше на Хал и Боби да се следят с поглед.

Джули си мислеше дали Хал ще се учуди, ако види колко бързо заспа Боби. Детективът все още беше под напрежение от случилото си, а Джули, след като чу за необяснимото изчезване на Франк, макар и от втора ръка, беше в напрегнато и нетърпеливо очакване да види с очите си същото вълшебство. Боби притежаваше богато въображение, почти детско усещане за чудесата и затова вероятно бе още по-развълнуван от нея или от Хал. Нещо повече, той имаше способността да предчувства бедите, подозираше, че случаят ще е пълен с изненади, някои от тях доста неприятни и несъмнено събитията го бяха разтревожили. И все пак Боби можа да се подпре на лошо тапицираната облегалка на стола, да отпусне брадичка на гърдите и да задреме. Стресът никога не го поваляше. Понякога точният му усет, способността му да поставя *всичко* в обозрими рамки изглеждаха свръхчовешки. Когато преди няколко години песента на Боби Макферин „Не се тревожи, бъди щастлив“ стана хит, Джули не се изненада, че тя страшно допадна на нейния Боби — звучеше като химн, написан специално за него. Явно с усилие на волята той можеше

да си наложи да постигне спокойствие и тя се възхищаваше на тази негова способност.

Към пет без двацет, когато Боби беше поспал спокойно около час, Джули го гледаше с възхищение, което бързо прерасна в неудържима завист. Прииска ѝ се да ритне стола, за да падне. Въздържа се само защото подозираше, че съпругът ѝ просто ще се прозине, ще се обърне на една страна и ще заспи още по-удобно на пода, а яростта ѝ така ще я заслепи, че ще трябва просто да го убие. Представи си как отговаря пред съда: *„Зная, че да убиваш, е лошо, господин съдия, но той просто беше прекалено спокоен, за да го оставя жив.“*

От въздуха пред нея се разнесоха тихи, почти меланхолични звуци.

— Флейтата! — възкликна Хал и скочи от стола като пуканка в нагорещен тиган.

По същото време в стаята задуха студен вятър без ясно определен източник.

Джули се изправи и прошепна:

— Боби!

Разтърси го за рамото и съпругът ѝ се събуди тъкмо когато немелодичната музика заглъхна и въздухът застина съвършено неподвижен.

Боби разтърка очи с длани и се прозина.

— Какво става?

Още не беше се доизказал, когато призрачната музика долетя отново, все още тиха, но по-отчетлива отпреди. По-скоро не беше музика, само шум. И Хал се оказа прав: като се вслушаш внимателно, разбираш, че не е флейта.

Джули пристъпи към леглото.

Хал бе напуснал позицията си до вратата. Постави ръка на рамото ѝ, за да я спре.

— Внимавай!

Франк им беше разказал, че е чул звуци на флейта три или може би четири пъти и също толкова раздвижвания на въздуха преди господин Синя светлина да се появи по следите му онази нощ в Анахайм, а Хал също бе забелязал, че всяко от появяванията на Франк е предшествано от три епизода. Но очевидно съпътстващите явления

не се подчиняваха на неизменен модел, защото след второто изсвирване на нехармонични ноти, които идваха сякаш от небитието, въздухът над леглото се раздвижи като че на течението бяха хвърлени шепи избледнели, зацапани пайети. Изведнъж върху смачканите чаршафи се появи и запримига Франк Полард.

Джули наостри уши.

— Божичко! — изпъшка Боби. Тя очакваше да чуе тъкмо това от устата му, но не беше в състояние да продума.

Задъхан, Франк Полард седна в леглото. Беше блед като платно. Около подпухналите му очи кожата изглеждаше охлузена. По лицето му бяха избили капчици кисела пот, които се стичаха в наболата брада.

Държеше калъфка за възглавница, напълнена до половината с нещо. Краят беше усукан и завързан с връв. Франк я пусна и с глухо тупване тя падна до леглото от страната, където липсваше решетката.

Когато заговори, гласът му беше прегракнал и необичаен.

— Къде съм?

— В болницата, Франк — отвърна Боби. — Няма страшно. Сега си където трябва.

— В болницата... — повтори Франк, сякаш не беше чувал думата, радваше ѝ се и я произнасяше за пръв път. Огледа се, очевидно объркан — все още не разбираше къде се намира.

— Не позволявай да се изплъзна...

Изчезна по средата на изречението. Кратко изсъскване съпроводи рязкото му потъване вдън земя — като че въздухът в стаята излиташе през процепа в повърхността на заобикалящата действителност.

— По дяволите! — изруга Джули.

— Къде е пижамата му? — попита Хал.

— Какво?

— Беше с обувки, панталони в защитен цвят, риза и пуловер — обясни Хал, — а последния път, когато го видях, преди няколко часа, още беше облечен с пижама.

В другия край на стаята някой понечи да отвори вратата, но се блъсна в празния стол на Хал. През отвора подаде глава сестра Фулъм. Погледна стола, после вдигна очи към Хал и Джули, сетне към Боби, който приближи до леглото, за да надникне през раменете на помощниците си зад полуспуснатата завеса.

Изненадата им от изчезването на Франк сигурно беше зле прикрита, защото жената се намръщи и попита:

— Какво става тук?

Джули бързо прекоси стаята, докато сестра Фулъм отместваше стола и отваряше вратата докрай.

— Всичко е наред. Просто говорихме по телефона с нашия човек, който ръководи преследването. Каза ни, че са намерили свидетел, който е забелязал господин Полард тази вечер. Знаем накъде се е запътил, трябва ни само време да го намерим.

— Не очаквахме да се задържите толкова — намръщено отбеляза Фулъм, като гледаше към Джули и завесата около леглото.

Дори през тежката врата не беше изключено да е чула тихото свирене на флейта, която всъщност не беше флейта.

— Ами — заекна Джули, — оттук най-лесно можем да координираме търсенето.

Изправи се близо до вратата, празният стол на Хал стоеше между нея и сестрата, за да ѝ попречи деликатно, ако реши да влезе. Фулъм можеше да надникне зад завесата и да забележи липсата на решетката, черния пясък върху леглото и калъфката, пълна с Бог знае какво. Щеше да е трудно да се измислят убедителни отговори на нейните въпроси, пък и ако сестрата се задържеше прекалено дълго в стаята, можеше да присъства при връщането на Франк.

— Сигурна съм, че не сме притеснили останалите пациенти. Много внимавахме да пазим тишина — каза Джули.

— О, разбира се — увери я сестра Фулъм, — не сте събудили никого. Само се питахме не искате ли кафе за ободряване.

— Аха — Джули се обърна да погледне Хал и Боби. — Кафе?

— Не — отказаха двамата едновременно. После един през друг добавиха: „Не, благодаря“ и „Много сте любезна“.

— Нямам нужда от ободряване — присъедини се към тях Джули, която се чудеше как да се отърве от сестрата, без да проявява грубост, — Хал не пие кафе, а съпругът ми Боби избягва кофеина, защото има проблеми с простатата.

Глупости дрънкам — помисли си тя, но продължи:

— Пък и без това ще си тръгнем скоро, сигурна съм.

— Е — отговори сестрата, — ако размислите...

След като Фулъм си тръгна и затвори вратата, Боби прошепна:

— Проблеми с простатата ли?

— Прекомерните количества кофеин водят до проблеми с простатата — отвърна Джули. — Стори ми се убедително да добавя такава подробност, за да обясня защо не искаш кафе, въпреки че се прозяваш непрекъснато.

— Ама аз нямам никакви проблеми с простатата. Да не би да съм някакъв изкуфял дъртак?

— Аз пък имам — намеси се Хал, — и не съм изкуфял дъртак.

— Какво става? — ядоса се Джули. — *Всички* без изключение дърдорим глупости.

Намести стола пред вратата, върна се до леглото, взе калъфката, която Франк Полард бе донесъл от... откъдето и да беше ходил.

— Внимавай — предупреди я Боби. — Последния път, когато Франк спомена за калъфка, в нея се оказа насекомото.

Джули предпазливо сложи калъфката на един стол и се загледа в нея.

— Като че нищо не мърда вътре — каза тя и започна да развързва връвта.

Боби се намръщи.

— Ако извадиш нещо с размери на домашна котка, с безброй крачка и пипала, смятай, че съм завел дело за развод.

Връвта се плъзна надолу. Джули разтвори калъфката и погледна вътре.

— Божичко!

Боби отстъпи няколко крачки назад.

— Не, не е това — успокои го тя. — Никакви бръмбари. Само още пари.

После бръкна в калъфката и извади няколко пачки със стодоларови банкноти.

— Само стотачки, сигурно тук има четвърт милион.

— Какво прави Франк? — недоумяваше Боби. — Да не би да пере пари на мафията в зоната на здрача?

Глух, самотен звук без определена мелодия пак прониза въздуха и както иглата издърпва конеца, доведе след себе си течение, от което завесата зашумоля.

Джули рязко се обърна да погледне леглото.

Звуците заглъхнаха заедно с течението, скоро пак се появиха, изчезнаха, дойдоха отново и се изгубиха за четвърти път, докато Франк Полард се появи. Лежеше на една страна, притискаше ръце към гърдите, свиваше юмруци, кривеше лице, стискаше клепачи, сякаш се подготвяше за смъртоносен удар с брадва.

Джули понечи да се приближи до леглото, но Хал отново я спря.

Франк дълбоко пое дъх, потрепери, измуча нещо неразбрано, отвори очи и... изчезна. След две-три секунди пак се появи, като още трепереше. После веднага изчезна, отново се появи, изчезна, появи се, изчезна, също като неясен образ на телевизионен екран при смущения в сигнала. Най-накрая се вкопчи в действителността и остана на леглото, като пъшкаше.

Търколи се по гръб и се втренчи в тавана. Вдигна юмруци от гърдите си, отпусна ги и се загледа в ръцете си смаяно, сякаш никога не бе виждал пръсти.

— Франк? — повика го Джули.

Той не й отговори. С крайчеца на пръстите опипваше контурите на лицето си, все едно че разчитането на чертите като Брайловата азбука за слепите щеше да му помогне да си припомни забравените особености на външния си вид.

Сърцето на Джули биеше лудо, всеки мускул бе напрегнат като пренавита часовникова пружина. Всъщност не се боеше. Напрежението не бе породено от страх, а само от *необичайността* на случката.

— Франк, добре ли си?

Той примигна зад преплетените си пръсти и промълви:

— Ох. Вие сте, госпожо Дакота. Да... Дакота. Какво стана? Къде съм?

— Сега си в болницата — обясни Боби. — Слушай, въпросът не е къде си сега, а къде, по дяволите, беше.

— Да съм бил? Ами... какво искате да кажете?

Той се помъчи да седне, но явно в момента не му достигаха сили. Боби намери бутоните за регулиране на леглото и повдигна горната част на дюшека.

— През последните няколко часа почти не беше в стаята. Вече е почти пет сутринта, а ти прескачаше дотук и обратно като... като...

като член на екипажа на космическия кораб „Ентърпрайз“, който непрекъснато се връща до кораба-майка!

— „Ентърпрайз“ ли? Как се връща? За какво говорите?

Боби изгледа съпругата си.

— Който и да е той, откъдето и да е, вече знаем със сигурност, че е живял встрани от съвременната култура, в периферията. Познаваш ли съвременен американец, който не е чувал за „Звездни войни“?

Джули му отговори:

— Благодаря ви за анализа, доктор Спок.

— Доктор Спок? — повтори Франк въпросително.

— Видя ли! — възкликна Боби.

— Можем да го разпитаме по-късно — каза Джули. — Така или иначе в момента е объркан. Трябва да го изведем оттук. Ако сестрата се появи и го види, как ще ѝ обясним връщането му? Смяташ ли, че ще повярва на приказките как е дошъл *обратно* в болницата, минал е покрай охраната и медицинските сестри, изкачил е шест етажа и никой не го е забелязал?

— Да — потвърди Хал, — пък и дори сега да ни се струва, че се е върнал завинаги, какво ще стане, ако изчезне пред очите ѝ?

— Добре, ще го вземем, ще се промъкнем по стълбите в края на коридора — реши Джули, — и ще го качим в колата.

Докато говореха за него, Франк въртеше глава ту на едната, ту на другата страна и следеше разговора. Сякаш наблюдаваше тенис мач за пръв път в живота си, без да е в състояние да разбере правилата на играта.

Боби продължи:

— Щом го изведем, можем да кажем на Фулъм, че са го намерили на няколко пресечки оттук и се срещаме с него, за да видим дали иска — или се налага — връщане в болницата. В края на краищата той е наш клиент, не подопечен, и сме длъжни да се съобразяваме с желанията му.

Без да чакат изследванията, вече знаеха, че Франк не страда от чисто физически заболявания като мозъчно възпаление, съсиреци, аневризми, кисти или рак. Амнезията му не се дължеше на мозъчен тумор, а на нещо много по-особено и екзотично. Нито едно злокачествено образувание, макар и необичайно, не би дало на

жертвата си способност да влиза в четвъртото измерение... или в каквото и да беше мястото, където Франк изчезваше.

— Хал — каза Джули, — вземи другите дрехи на Франк от шкафа, сгъни ги и ги напъхай в калъфката с парите.

— Готово.

— Боби, помогни ми да го измъкнем от леглото, виж дали може да стои на краката си. Струва ми се ужасно слаб.

Решетката от другата страна на леглото засече, когато Боби се опита да я свали, но той натисна, защото не можеха да измъкнат Франк, без да дръпнат завесата и да го изложат на любопитни погледи отвън.

— Щеше да ми направиш голяма услуга да беше взел със себе си в страната на Оз и другата решетка — обърна се Боби към Франк, а Франк се зачуди:

— Оз ли?

Когато накрая решетката се смъкна, Джули усети, че се бои да докосне Франк от страх, да не би да се случи нещо на нея или част от нея, ако той пак изчезне. Беше видяла разбитите панти. Разбираше също, че Франк не върна рамката със себе си — беше я оставил на другото място или в другото време, в което пътуваше.

Боби също се колебаеше, но преодоля опасенията си, грабна Франк за краката и ги спусна встрани до леглото, подхвана го под мишница и му помогна да седне. В известен смисъл Джули бе по-шилава от Боби, ала когато ставаше дума за срещи с непознатото, очевидно той беше по-гъвкав и се приспособяваше по-бързо от нея.

Накрая тя преодоля страха си и помогна на Боби да изправят Франк. Краката не го държаха, наложи се да го подкрепят. Франк се оплака от слабост и световъртеж.

Докато прибираше дрехите в калъфката, Хал предложи:

— Двамата с Боби можем да го носим, ако трябва.

— Съжалявам, че ви създавам толкова неприятности — извини се Франк.

На Джули ѝ се стори, че никога не е изглеждал толкова безпомощен и я обзе чувство на вина за нежеланието ѝ да го докосне.

Подхванали Франк под мишница от двете страни, Джули и Боби го разхождаха напред-назад покрай обляния от дъжда прозорец, за да

се посъвземе и да стъпи на крака. Постепенно той си възвърна силата и равновесието и се оплака:

— Панталоните ми обаче непрекъснато се смъкват.

Подпряха го на леглото. Джули го прикрепяше, а Боби вдигна синия памучен пуловер, за да провери дали не трябва да затегне колана с една дупка. Свободният му край бе осеян с дупчици, сякаш беше пробит от неуморни насекоми. Но кои насекоми ядяха кожа? Боби докосна потъмнялата месингова тока и тя се разпадна. Загледан в лъскавите метални зрънца върху пръстите си, младият мъж попита:

— Къде си купуваш дрехите, Франк? На битака ли?

Въпреки нехайния тон, Джули разбра, че той е притеснен. Какво ли вещество или обстоятелство можеше коренно да промени състава на месинга? Боби избърса странните остатъци по пръстите в чаршафите на леглото. Джули трепна, очакваше едва ли не плътта му да е заразена от съприкосновението с месинга и да се разпадне също както токата.

Хал пристегна панталоните с колана от дрехите, с които Франк бе дошъл в болницата и му помогна да се измъкне от стаята. Джули предпазливо пристъпваше отпред, останалите вървяха зад нея бързо и безшумно по коридора и през резервния изход към аварийното стълбище. Кожата на Франк беше студена при допир, още лепнеше от потта, но от усилието бузите му се зачервиха и той вече не приличаше на жив труп.

Джули забърза надолу по стълбите, за да провери изхода. Тропотът и скърцането от стъпките на тримата мъже отекваха глухо от голите бетонни стени. Три площадки преминаха без особени трудности, но на четвъртия етаж им се наложи да спрат, за да може Франк да си поеме дъх.

— Винаги ли се чувстваш така слаб, когато се будиш и не помниш къде си бил? — попита Боби.

Франк поклати глава. Задъхваше се и говореше на пресекулки.

— Не. Винаги съм уплашен... уморен, но не чак колкото... като сега. Струва ми се, че... каквото и да правя... където и да ходя... става все по-трудно. Няма... няма да оцелея още дълго, ако... продължава по същия начин.

Докато той говореше, Боби забеляза нещо любопитно на синия му памучен пуловер. На места плетката беше съвсем неравномерна, като че плетачната машина бе изпуснала бримки. А на гърба, под рамото вдясно, липсваше цяло парче от тъканта — дупката беше колкото четири пощенски марки, но с нащърбени краища. Всъщност не беше точно дупка, защото бе запълнена от материя в цвят каки, която не беше пришита като кръпка, а вплетена в памучната тъкан, сякаш моделът бе такъв. Цветът и грубата повърхност на материята съвпадаха точно с панталоните на Франк.

Боби потръпна от страх, макар и да не знаеше защо. Подсъзнанието му като че разбираше как кръпката се е озовала там и какво означава, схващаше, че може да последва нещо още по-ужасно, но съзнанието му продължаваше да е озадачено от загадката.

Забеляза, че Хал, застанал от другата страна на Франк, също е видял кръпката и се мръщи учудено.

Джули тръгна нагоре по стълбите, докато Боби объркано се взираше в парчето с цвят каки.

— Имаме късмет — каза тя. — Долу има две врати. Едната води към коридора за фойето, където сигурно ще се сблъскаме с охраната, въпреки че едва ли продължават да търсят Франк. Другата обаче води към гаража на същото ниво, на което сме паркирали и ние. Как си, Франк? Ще се справиш ли?

— Успявам... да дишам — отговори той не толкова задъхано както преди.

— Я виж — обади се Боби и посочи кръпката върху синия памучен пуловер.

Джули се загледа в необичайното парче, а Боби пусна Франк и се наведе да разгледа крачолите на клиента си. Откри аналогично несъответствие — синя памучна прежда от пуловера, вплетена в тъканта на панталоните. Не беше на едно място и със същата големина като на пуловера. Имаше три по-малки дупки близо до маншета на десния крачол, но Боби беше сигурен, че ако ги измери точно, ще се потвърди първоначалното му впечатление — общото количество синя прежда в трите дупки щеше да запълни дупката до ръкава на пуловера.

— Какво има? — попита Франк.

Боби не отговори, само хвана възширокия крачол и го опъна, за да разгледа трите кръпки по-отблизо. Всъщност „кръпки“ не беше най-

сполучливата дума, защото неравномерната тъкан не приличаше на кърпена: платът изглеждаше прекалено гладък, за да бъде поправян на ръка.

Джули клекна до него и каза:

— Първо трябва да изведем Франк оттук, да идем в кантората.

— Да, но това е много странно — настоя Боби, като сочеше към панталоните. — Странно... и някак си важно.

— Какво има? — повтори Франк.

— Откъде взе тези дрехи? — попита го Боби.

— Ами... не знам.

Джули посочи белия спортен чорап на десния крак на Франк. Боби веднага забеляза какво е привлякло вниманието ѝ: няколко сини нишки точно с цвета на пуловера. Нито висяха, нито бяха пришити отгоре — просто бяха част от тъканта.

После погледна лявата обувка на Франк. Беше тъмнокафява туристическа обувка, но няколко криви бели линии се открояваха отпред. Разгледа ги отблизо, заприличаха му на нишки от спортните чорапи. Опита се да ги изчопли с нокът, но разбра, че не са залепени отгоре, а представляват част от повърхността на обувката.

Липсващата прежда от пуловера някак се бе пренесла в панталоните и чорапите, а пък разместените нишки от десния чорап се бяха озовали в лявата обувка.

— Какво има? — потрети Франк още по-уплашено.

Боби не искаше да вдигне очи нагоре, боеше се, че ще види парчета от кожата на обувката върху лицето на Франк и липсващата плът необяснимо вплетена в пуловера. Той се изправи и с усилие на волята погледна клиента си.

Освен тъмните, подпухнали кръгове около очите, болезнената бледност, разнообразна единствено от поруменелите скули, страхът и объркването, които придаваха на Франк измъчен вид, по лицето му нямаше нищо обезпокоително. Никакво кожено парче. Никакъв плат, пришит в устните. Никакви нишки синя прежда, връзки от обувки или натрошени копчета не стърчаха от очните кухни.

Прокле се наум заради развинтеното си въображение и потупа Франк по рамото.

— Няма нищо. Всичко е наред. Ще го изясним после. Да се махаме оттук.

Приласкан от мрака, обгърнат от аромата на Шанел № 5, под същите чаршафи и одеяла, които някога бяха топлили майка му и затова ги беше съхранил грижливо, Канди ту заспиваше, ту се събуждаше сепнат, въпреки че не можеше да си спомни кошмарите.

Между неспокойните заспивания мислеше за вечерната случка в каньона, когато излезе на лов и усети невидимо присъствие при допира до главата му. Никога не беше преживявал нещо подобно. Беше разтревожен от срещата, несигурен дали тя представлява заплаха или благоприятен знак и искаше да разбере какво се бе случило.

Първо се замисли дали не е било ангелското присъствие на майка му, чиито дух може би кръжеше над него. Но после се отказа от това обяснение. Ако майка му бе пристъпила през завесата, която отделяше този свят от отвъдния, щеше да разпознае нейния дух, неповторимото сияние на нейната обич, топлина и състрадание. Щеше да падне на колене под тежестта на призрачната ѝ ръка и да пролее радостни сълзи от нейното посещение.

После реши, че едната от неразгадаемите му сестри или пък и двете притежават неразкрит досега талант за психически контакт и по неизвестни причини са се обърнали към него. Та нали все пак контролираха по някакъв начин котките си и явно имаха същата способност да влияят върху други дребни животинки. Защо да не могат да проникват и в човешкия мозък? Не му се искаше двете му бледи сестри със студени очи да се бъркат в личния му живот. Понякога ги гледаше и се сецаше за змии — тънки змии албиноси, мълчаливи и вторачени, с не по-малко неразбираеми желания от тези на влечугите. От мисълта, че може да влизат в мислите му, макар и без да ги контролират, го побиха тръпки.

Но в будните промеждутъци се отказа от тази идея. Ако Вайълет и Върбина притежаваха подобни способности, отдавна щяха да са го поробили, също както се бяха отнесли с котките. Щяха да го принуждават да върши унижителни, мръсни неща — двете бяха

лишени от неговия самоконтрол по отношение на плътта и само да можеха, щяха постоянно да живеят в непрекъснати нарушения на най-важните Божии заповеди.

Не разбираше защо майка му го беше заклела да ги пази и закриля, също както не проумяваше как бе могла да ги обича. Разбира се, състраданието ѝ към тези сбъркани отрочета беше поредният пример за светостта ѝ. От нея струяха прошка и разбиране също както от артезианския кладенец извира чиста, прохладна вода.

Задряма за малко. После се събуди сепнат, обърна се на една страна и се загледа в бледата светлинка на зората, която се процеждаше през спуснатите щори.

Сети се за възможността присъствието в каньона да е било на брат му Франк. Но и това беше малко вероятно. Ако Франк притежаваше телепатични способности, щеше отдавна да е намерил начин да унищожи Канди. Франк не бе така надарен като сестрите си, още по-малко като брат си.

Тогава кой се бе доближил на два пъти до него в каньона, кой се стремеше да проникне в съзнанието му? Кой изпращаше несвързаните думи, които ечаха в ушите му: „Какво... къде... какво... защо... какво... къде... какво... защо...?“

Предната нощ се бе помъчил мислено да улови присъствието. Когато то припряно се отдръпна, Канди се опита да пусне част от съзнанието си да полети в мрака заедно с него, но не издържа на психологическия натиск. Усещаше обаче, че е възможно да развие такава способност.

Ако неканеното присъствие се върнеше, щеше да се опита да привърже нишка от съзнанието си към него и да го проследи до първоизточника. През двадесет и деветте години на своя живот братът и сестрите му бяха единствените хора, за които можеше да се каже, че притежават паранормални способности. Ако някой друг бе също така надарен, Канди на всяка цена трябваше да узнае кой е той. Такъв човек, който не беше роден от святата му майка, беше съперник, заплаха, враг.

Слънцето зад спуснатите щори още не беше изгряло, но Канди усещаше, че повече няма да може да заспи. Отметна завивките, прекоси тъмната, претъпкана с мебели стая с уверените движения на слепец на познато място, и отиде в съседната баня. Заклучи вратата и

се съблече, без да се поглежда в огледалото. Облекчи пълния си мехур, но не сведе поглед към омразния си орган. Докато вземаше душ, сапуниса и изплакна члена си само със специално ушитата хавлиена ръкавица, която предпазваше невинната му ръка от покварата на ужасната, зла плът отдолу.

Издание:

Дийн Кунц. Лошо място

Част I

Редактор: Весела Прошкова

Коректор: Петрана Старчева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

Компютърен дизайн на корицата: Иван Добрев

Печат „Полипринт“ Враца

Издателска къща „Плеяда“ София, 1995 г.

ISBN: 954-409-126-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.